

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Once
you've
tied the
knot...

... you'll
never
break
free.

LOVE YOU TO DEATH

A GRIPPING PSYCHOLOGICAL THRILLER
ROWEN CHAMBERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SENİ ÖLÜMÜNE SEVİYORUM

ROWEN CHAMBERS

**INKUBATOR
BOOKS**

Inkubator Books tarafından yayınlandı
www.inkubatorbooks.com

Telif Hakkı© 2025 Rowen Chambers tarafından

ISBN (e-Kitap): 978-1-83756-493-4

ISBN (Ciltlessiz): 978-1-83756-494-1

ISBN (Ciltli): 978-1-83756-495-8

Rowen Chambers bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

SENİ ÖLÜMÜNE SEVMEK bir kurgu eseridir. İnsanlar, yerler, olaylar ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla iletilemez.

CONTENTS

Inkubator Kitapları

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm II

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm III

Kısım 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Inkubator Bülteni Yazar
Hakkında](#)

INKUBATOR POSTA LİSTESİNE KATILIN

Yeni çıkan kitapların yanı sıra sunduğumuz birçok ÜCRETSİZ ve indirimli Kindle kitaplarından ilk siz haberdar olacaksınız!

bit.ly/3dOTSW2

BÖLÜM 1

BİRİNCİ BÖLÜM

"Nasıldım?" Logan mutfaktan bağılıyor. "Beğendin mi?"

Tabağımdaki jambon salatasına bakıyorum. Jambon salatasını sevmiyorum. Bir kere pembenin iğrenç bir tonu var, bir de kıvamı. Çiğnenebilir ama aynı zamanda kremi ve biraz da kabarık. Ve neden tatlı?

"Çok güzel!" Kabarık pembe karışımdan bir ısırık daha yutmaya çalışarak bağııyorum.

Zavallı kocam. Bana bakmak için o kadar çok çalışıyor ki. Ona yaptığı jambon salatasının berbat olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Görünüşe göre çıktısını aldığım tarifi uyguladığını söyledi ama bunu bir tarifi çıktısını alacak kadar isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Bir ısırık daha alıyorum, dilime değen dokuyu hissettiğimde irkiliyorum. Neden bunun iyi olduğunu düşünmüş olabilirim ki? Nörolog bana travmatik bir beyin hasarından uyandıktan sonra hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeylerin değişmesinin yaygın olduğunu söylemişti ama ben tamamen farklı bir insan olduğumu hissediyorum.

"Tatlı getirdim," diyor Logan, elinde bir tabak kurabiyeyle misafir odasına girerken kendisiyle gurur duyuyor gibi. Neredeyse hiç dokunulmamış jambon salatamı görünce gülümsemesi yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Bir ısırık bile almadın."

"Tatlım, özür dilerim." Çatalımı yere bıraktım. "Bunu yapmak için çok uğraştığını biliyorum ama sanırım tadını unuttum." Pembe pofuduk lekeye bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bunu sevdiğimi hayal bile edemiyorum." Logan'a bakıyorum ve yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum.

"Eskiden severdin." Yatakta karşıma oturdu. "Yemeye çalışırdım. Gerçekten denedim. Sadece... pek iyi değil."

Dudakları büzüldü, sonra titremeye başladı. Olamaz, ağlayacak mı? O asla ağlamaz. Jambon salatası için ağlayacağını düşünemiyorum.

"Logan, kendimi çok kötü hissediyorum. Çok çalıştığını biliyorum-"

Bir kahkaha patlatır. "Özür dilemene gerek yok. Bu iğrenç bir şey. Yemediğin için seni suçlamıyorum."

"Kötü olduğunu biliyor muydun?" Arkama yaslandım. "O zaman neden yaptın?"

"Çünkü eskiden gerçekten severdin ama farklı yapardın. Daha parçalıydı. Blender'a koydum, daha çok çorba kıvamında oldu."

"Yani yemediğim için üzülmedin mi?"

"Tabii ki üzülmedim." Eğildi ve alnımdan öptü. "Sana ne istersen yaparım, beğenmezsen söylemen yeterli. Duygularımı incitmezsin."

"Beni gerçekten kandırdın. Ağlamak üzere olduğunu sandım."

O gülüyor tekrar. "İ oldu sadece görmek nasıl uzun sen O iğrenç jambon salatasını yemediğim için özür dilemeye devam et." Kurabiye tabağını eline aldı. "Bunları dene. Bence bunları daha çok seveceksin."

İçinden fıstık ezmesi ve çikolatalı şeker parçaları çıkan bir kurabiye alıyorum. "Bunları sen mi yaptın?"

"Bunları ben yapmak isterdim ama Rachel getirdi." "Ne kadar nazik." Bir ısırık aldım.

yapışkan çikolata. "Harikalar. Ona teşekkür ettiğimi söyle."

Rachel ve kocası Connor yan evde oturuyor. Onları hatırlamıyorum ama Logan ara sıra Connor'la golf oynamaya gittiğini ve dördümüzün eskiden akşam yemeğine çıktığımızı ya da sırayla arka bahçede yemek pişirdiğimizi söyledi.

"Ona kendin söyleyebilirsin," dedi Logan. "Daha sonra gelecek. Ya da kendini iyi hissetmiyorsan, başka bir zaman yapabiliriz."

Hafta başına kıyasla kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ederek, "Bana eşlik edecek birini arıyorum," diyorum. Kullandığım yeni ağır kesiciler

işe yarıyor gibi görünüyor. "Ziyarete mi geliyor?"

"Aslında bundan daha fazlası." Logan yatakta bana yaklaşıyor. "Tatlım, seninle ilgilenmeyi sevdiğimi biliyorsun ve elimden gelse ilgilenmeye devam ederim ama-"

"Logan, açıklamak zorunda değilsin." Kurabiyeden kalanları tabağa bıraktım. "İşe dönmen gerektiğini biliyorum. İyileşmem ne kadar sürerse sürsün benimle evde kalmanı beklemiyordum. Kendi başıma iyi olacağım."

"Hayır." Başını sallıyor. "Daha çok erken. Başın dönüp düşebilir ya da baş ağrılarından birini geçirip bayılabilirsin. Bütün gün burada yalnız olsaydın çalışamazdım. Çok endişelenirdim."

"Peki ne öneriyorsun?"

"Rachel gün içinde gelip sana yardım edecek. Benim programıma bağlı olarak haftada sadece iki ya da üç gün olacak. Elimden geldiğince burada olacağım. Yeni konut projesi başlarken ve belediye meclisindeki görevim artarken her gün burada olamam."

"Rachel'ın bu konuda bir sorunu yok mu?"

"Evet. Hatta yardım etmeyi teklif etti. Hatırlamadığını biliyorum ama ikiniz iyi arkadaşınız ve sizinle konuşmayı özlemiş."

"Ve sen bu konuda rahat mısın? Yani, Rachel'ın elinden geleni yapacağına eminim ama o bir hemşire değil. Ya bir şey olursa?"

"Bir şey olduğunda benim yapacağım gibi o da yardım çağıracaktır. Tatlım, başka birini bulmamı istersen bulurum. Eğer seni daha rahat ettirecekse bir hemşire tutabilirim."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Sadece Rachel'ın fark ettiğinden daha fazlasını üstlendiğinden endişeleniyorum."

"Onunla bu konuyu konuştum. Neler olduğunu, nelere dikkat etmesi gerektiğini, hangi ilaçları kullandığını biliyor. Çok fazla gelirse istediği zaman fikrini değiştirebileceğini söyledim."

"Ya da belki başka biri yardım edebilir. Edith gibi. O bütün gün evde."

"Bu konuda iyi hissetmezdim. Edith yaşlı ve zayıf. Burada olsaydı ikinizin de zarar görmesinden endişe ederdim."

"O çelimsiz değil. Her sabah bahçesinde çalışır."

"Birkaç domates bitkisine bakmakla travmatik beyin hasarı ve otoimmün hastalığı olan birine bakmak aynı şey değil." Logan ayağa kalkarak tartışmamızın bittiğini işaret etti. "Rachel'ın nasıl olduğuna bakalım ve oradan devam edelim."

"Ne zaman bitecek?"

Saatini kontrol ediyor. "Ona öğleden sonra gelmesini söyledim ama istersen daha erken de gelebilir. Öğle yemeğinden sonra dinlenmek isteyip istemediğinden emin olamadım." Tepsime bir göz attı. "Sana başka bir şey hazırlamam gerekiyor. Ne istersin?"

"Izgara peynir yapabilir misin?"

"Evet." Gülümsüyor. "Bil diye söylüyorum, kötü bir aşçı değilim. Hatta bu konuda iyi olduğumu bile söyleyebilirim."

Gözlerim jambon salatasına kayıyor.

"Hadi ama," diyor Logan, gülmemek için kendimi zor tuttuğumu fark ederek. "O jambon salatasına bakarak aşçılık becerilerimi yargılayamazsın. Tarifi aynen uyguladım."

"Sadece şaka yapıyorum. Kızarmış peynirin çok daha iyi olacağına eminim." "Hemen geliyor." Beni öpmek için eğildi, sonra ve mutfaka geri dönüyor.

Logan harika bir adam. Daha iyi bir koca isteyemezdim. Hastanede uyandığım andan beri yanımdaydı. Çok korkmuş görünüyordu ve nedenini anlıyorum. Neredeyse ölüyordum. Beni neredeyse kaybediyordu. Eve gelip mutfakta cansız bedenimi bulmak yeterince kötüydü. Ama sonra beynimde şişlik olduğunu ve acil ameliyata ihtiyacım olduğunu öğrenmek? Bu ikimizin de olacağını düşündüğü son şeydi.

Logan benimle çok şey yaşadı. Son birkaç yıldır, birbiri ardına sağlık sorunları yaşadım. O zamanı hatırlamıyorum ama Logan bana anlattı. Doktorların bana otoimmün bir hastalık teşhisi koyduklarını ama bunun adını koyamadıklarını ya da bana bir tedavi öneremediklerini söyledi. Kısacası, bende neyin yanlış olduğunu bilmediklerini ve beni iyileştiremeyeceklerini söylüyorlardı.

Logan'ın da benim de istediğimiz cevap bu değildi. Hayatlarımızın böyle olması gerekmiyordu. Ama en azından birbirimize sahibiz. Ve ne olursa olsun, Logan her zaman yanımda olacak.

Evlilik yeminimizde de söylediğimiz gibi, iyi günde de kötü günde d e birlikte olacağız. İyi günde kötü günde. Ve en önemlisi, hastalıkta ve sağlıkta.

İKİNCİ BÖLÜM

"Avery." Rachel elinde çiçeklerle dolup taşan beyaz seramik bir vazoyla yatak odasına giriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Birkaç hafta öncesine göre daha iyiyim." Vazoyu yatağın karşısındaki şifonyerin üzerine koyarken gülümsüyorum. "Bunlar muhteşem."

"Ortancalar. Edith'ten. Ona bugün seninle görüşeceğimi söyledim, o da sana mavi ortancalarından getirmem için ısrar etti." Rachel yatağın yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Sanırım kendini kaybediyor."

"Neden? Bir şey mi oldu?" Endişeyle sordum. Edith'in komşum olmasından hoşlanıyorum. Biraz tuhaf biri ama iyi anlamda. Ve bahçesinden artanlarla ilgili çok cömerttir. Eve ilk taşındığımızda bize sepetler dolusu sebze getirdiğini hatırlıyorum.

"Bana Vera derdi," diyor Rachel. "Bu onun kız kardeşinin adı."

"Muhtemelen yanlış söylemiştir. Ben de bazen isimleri karıştırırım."

"Sadece o değil. Kedimin nasıl olduğunu da sordu. Ama benim hiç kedim olmadı. Belli ki başka birini düşünüyordu."

Kaşlarımlı çatıyorum. "Umarım iyidir. Onu bir bakım merkezine gitmek zorunda görmekten nefret ediyorum. O evde olmayı ve bahçesini seviyor. Belki de bahçenizde bir kedi gördü ve ona bakabileceğinizi düşündü."

Yakın zamanda bir tane evlat edildi. Onu son gördüğümünden beri zihninin bu kadar zayıfladığını düşünemiyorum."

"Onu bir aydan fazla süredir görmediniz. Bu doğru değil mi? Kazadan önce değil miydi?"

"Evet, ama onunla telefonda konuştum. İyi görünüyordu. Gelmek istedi ama Logan henüz ziyaretçi kabul etmemi istemiyor. Bunun beynim için çok uyarıcı olduğunu ve baş ağrılarımı daha da kötüleştireceğini düşünüyor."

Başını sallıyor. "Bunu bana o söyledi. Dinlenebilmen için burayı sessiz tutacağıma dair ona güvence verdim, yani ziyaretçi gelmeyecek ve telefonda sohbet etme zamanın kısıtlanacak."

"Aşırı korumacı davranıyor. Doktor uyarıcı ortamlardan kaçınmamı söylerken kalabalık mağazaları ya da spor sahalarını kastediyordu, kendi evimi değil. Ama Logan sadece sohbet etmenin bile benim için çok fazla olabileceğini düşünüyor."

"O sadece senin iyileşmeni istiyor. Bu çok tatlı. Seni ne kadar sevdiğini gösteriyor."

Haklı ve beni Logan kadar seven bir kocam olduğu için minnettarım. Ama dışarı çıkamamak ya da ziyaretçi kabul edememek sinir bozucu. İki haftayı hastanede, son iki haftayı da evde, çoğunlukla yatakta geçirdim çünkü Logan kalkıp dolaşırsam tekrar düşeceğimden endişeleniyor.

Ben bunları düşünürken Logan odaya girdi. O kadar yakışıklı ki bazen sadece nazik ve sevgi dolu değil aynı zamanda çok yakışıklı bir adamla evlenecek kadar nasıl şanslı olduğumu merak ediyorum. Geniş omuzları ve güçlü, yontulmuş yüz hatlarıyla her zaman kadınların ilgisini çekiyor, Rachel da buna dahil, o bana doğru gelirken onu izliyor. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Rachel'a aşırı korumacı davrandığımı söylüyordum," diyorum gülümseyerek, böylece ona kızgın olmadığımı anlıyor.

"Sadece iyileşmeni istiyorum," diyor Logan.

"Ona iyi bakacağıma söz veriyorum," diyor Rachel, Logan'a gülümseyerek.

"İkiniz programın üzerinden geçtiniz mi?" diye soruyor.

"Henüz değil," diyor ve ne hakkında konuştuklarını merak etmeme neden oluyor. Logan'ın programı hazırlamadan önce bana danışmamasına biraz sinirleniyorum.

Rachel'la olan bu anlaşmayı. İyi birine benziyor ve görünüşe göre arkadaşmışız ama hafızam yerine gelene kadar bu kadın aslında bir yabancı. Logan onun bir yıl önce taşındığını söyledi ki bu da benim hatırlayamadığım bir zaman dilimine denk geliyor.

"Hangi program?" diye sordum.

Rachel bana döndü. "Sabah Logan işe gitmeden hemen önce uğrayacağım ve o eve gelene kadar kalacağım. Şimdilik Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar burada olmayı planlıyorum, haftanın geri kalanında da Logan burada olacak."

"Üç gün çok fazla," diyorum. "Burada birine o kadar çok ihtiyacım yok. Belki başlangıç olarak bir gün deneyebilir ve nasıl gittiğini görebiliriz."

"Tatlım, hayır," diyor Logan. "Bütün gün burada yalnız olsaydın çok endişelenirdim. Üzgünüm Avery, ama bu konuda geri adım atmayacağım. Ben isteyken sana bir şey olması riskini göze alamam."

Bu tartışmayı kazanamayacağım, bu yüzden şimdilik planlarına uymaya karar verdim. Belki bir ya da iki hafta sonra Logan'ı bütün gün bana bakıcılık yapacak birine ihtiyacım olmadığına ikna edebilirim.

"Sıkılmayacak mısın?" Rachel'a söyledim. "Bütün gün burada oturmaktan?" "Hiç de değil. Serbest çalışabileceğim bazı projelerim var.

Dinleniyorsun ya da bana ihtiyacın yok." "Ne iş yapıyordun?"

"Ben bir yazarım. Gazeteciyim ya da tüm haber ajansları herkesi işten çıkarana kadar öyleydim. Şimdi daha çok internet için saçma sapan yazılar yazıyorum."

"Çok yetenekli bir yazar," diyor Logan. "Onun yazılarının çoğunu okumuşumdur."

"Üzgünüm Rachel, hatırlamıyorum," diyorum. "Senin bir yazar olduğunu bile hatırlamıyorum." Yere bakıyorum, umutsuz hissediyorum, sanki anılarımı asla geri getiremeyecekmişim gibi.

"Tatlım, kendine bu kadar yüklenme." Logan yatağa oturdu. "Doktor beyninin anılarının geri gelmesine yetecek kadar iyileşmesinin haftalar alabileceğini söyledi."

Ayrıca asla geri gelmeyebileceklerini de söyledi. Garip olan, anılarımın çoğunun hâlâ orada olması. Çocukluğumu, gençlik yıllarımı, üniversiteye gidişimi hatırlıyorum. Düşünümüzü ve evliliğimizin ilk yılını bile hatırlıyorum. Sadece son iki yıldır

mücadele ediyorum. Nöroloğum bunun alışılmadık ama duyulmamış bir şey olmadığını ve her beyin hasarının farklı olduğunu, bazı hastaların günlerce, bazılarının ise yıllarca anılarını kaybettiğini söyledi.

Rachel gülerek, "Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda yazdığım şeyler o kadar da akılda kalıcı değil," diyor. "Hafıza kaybı yaşamamış insanlar için bile."

Logan ayağa kalkarak, "İkinizin sohbet etmesine izin vereceğim," dedi. "Sadece işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek istedim. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı var mı? İçecek bir şey belki?"

"Ben iyiyim ama teşekkür ederim," diyor

Rachel. "Ben çay alırdım," diyorum.

Logan bana gülümsüyor. "Hemen geliyorum."

Rachel onun gidişini izliyor, sonra da "İyi bir tane bulmuşsun." diyor.

"O harika biri. Ama kocan da öyle. Connor, değil mi?"

"Evet." Gülümsüyor. "Bunu hatırladın mı?"

"Hayır, Logan söyledi. Bazen golf oynamaya gittiklerini söyledi." Başını sallıyor, sonra yere bakıyor, rahatsız görünüyor.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Yok bir şey." Başını sallıyor, sonra bana bakıyor. "Gelecek hafta hakkında konuşalım. Yapmamı istediğin bir şey var mı? Çamaşırlara yardım etmekten mutluluk duyarım. Hafif ev işleri yapabilirim. Neye ihtiyacın olursa."

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Buraya hizmetçimiz olmak için gelmedin. Düşmediğimden emin olmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Biz arkadaşız.

Sana yardım etmek için buradayım, o yüzden lütfen yardım etmeme izin ver."

"Okuyacak bir şey istiyorum." Logan duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Aşırı korumacı kocam okumanın beynime zarar vereceğini düşünüyor ama ben roman istemiyorum. Sadece göz gezdirmek için birkaç moda dergisi ve belki birkaç ev dergisi istiyorum."

"Tamamdır!" Rachel sanki ondan bir şey istediğim için heyecanlanmış gibi, "Tamamdır!" dedi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Logan sana ne derse desin, bana asla jambon salatası yapma. Eskiden sevdiğimi iddia ediyor ama artık sevmiyorum."

"Anladım. Jambon salatası yok."

Telefonu çaldı. Açar ve susturur. "Cevap verebilirdin," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Connor'dı. Onunla sonra konuşabilirim."

"Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun ama bu konuda konuşmak istemiyorsan anlarım. Burnumu sokmak istemem."

"Sorunlarımız var," diyor iç çekerek. "Ne tür sorunlar?"

"Bu konuya girmek istemiyorum. Ama öyle bir noktaya geldik ki tek yaptığımız kavga etmek. Connor'la birlikte olup olmamamız gerektiğini bile merak ediyorum."

"Rachel, özür dilerim."

"Boşanacağımızı söylemiyorum ama bunu düşündüm, özellikle de seni Logan'la gördüğümde. Benim de buna sahip olmam gerektiğini düşündürüyor."

"Tam olarak neye sahip olmak?"

"Beni Logan'ın seni sevdiği gibi seven bir kocaya. Hatırlamadığını biliyorum ama geçen yıl sen sağlığını mücadele ederken Logan sana çok iyi baktı. Connor bunu asla yapmazdı. Eğer ben hastalanırsam, o da gider."

"Bundan şüpheliyim. Pek çok erkek eşleri hastalandığında gerçekten harekete geçer. Bence Connor'ın senin için neler yapabileceğini bilsen şaşırırdın."

Gülümsüyor. "Bunu söylemen çok hoş ama onu benim kadar tanıımıyorsun. Herkes birini tanıdığını sanır ama aslında tek gördüğün onun görmene izin verdiği şeydir."

O bunu söylerken içimden bir ürperti geçiyor ve titriyorum.

"Üşüdün mü?" Rachel soruyor. "Sana bir battaniye getirebilirim." "Üşümüyorum."

"Titriyordun."

Ama bu öyle bir ürperti değildi. Bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyen türdendi. Tehlikede olabileceğinizi.

Hayal mi görüyordum? Belki de ilaçlarımdan birinin yan etkisiydi. Ama bunu daha önce hissettiğimi hatırlamıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Fotoğraflara mı bakıyordun?" Rachel şifonyerin üstündeki fotoğraf albümlerini fark ederek soruyor.

"Logan ve ben birlikte bakıyorduk. Hafızama yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Peki oldu mu?"

"Emin değilim. Hafıza kaybıyla ilgili zor olan şey, bazen bir şeyi hatırladığınızdan ya da sadece başka birinin hafızasına takıldığınızdan emin olamamanızdır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mesela bu sabah Logan bana geçen yaz Napa'ya yaptığımız bir gezinin fotoğraflarını gösteriyordu. Düşüp kolumu kırdığımı söyledi. Bunu hatırladığımı hissediyorum ama sonra bunun gerçek bir anı olup olmadığını ya da Logan'ın anısını alıp kendime mi mal ettiğimi merak ediyorum."

"O geziyi hatırlıyorum. İkiniz kolunuz yüzünden eve erken dönmek zorunda kalmıştınız."

"Evet, o da öyle söyledi. Bana son birkaç yıldır yaşadığım tüm sağlık sorunlarından bahsediyordu. Hâlâ benimle olmasına biraz şaşırdım."

"Seni seviyor," diyor Rachel. "Yeminini gerçekten yerine getiren az sayıdaki erkekten biri."

"Hastalıkta ve sağlıkta," diye mırıldanıyorum, Logan'ın bu sözleri söylediği günü hatırlayarak. Hâlâ sahip olduğum onca anı arasında, düğünümün onlardan biri olmasına seviniyorum. Logan yeminini ederken bana büyük bir sevgiyle bakmıştı. Daha sonra ilk dansımızı ederken bana baktı ve beni eşı olarak kabul ettiği için ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Bu harika adamla sonsuza kadar birlikte olacağımı bildiğim için saf bir mutluluk içindeydim. Mükemmel bir gündü. Sevgi dolu ve mutlu bir evlilik olacağını bildiğim şeyin mükemmel başlangıcıydı.

"Başka bir şey hatırlıyor musun?" Rachel sordu. "Fotoğraflara baktıktan sonra mı?"

"Sadece birkaç tanesini inceledik. Logan beni bunaltmak istemiyor. Geçen sonbahardaki doğum günümü hatırlıyor gibiyim ama yine de fotoğraflara uygun bir hikâye mi uyduruyorum yoksa gerçekten oldu mu emin değilim."

"Logan'a sordun mu?"

"Hayır, anının biraz daha içimde kalmasını istiyorum. Eğer Logan bana o günü anlatırsa, kendi kendime hatırlama şansım olmayacak."

"Belki de anlatmasan daha iyi olur. Logan bir şeyi hatırlamak için çok uğraştığında başının ağrıdığını söyledi."

"Ama yine de yapmam gerekiyor. Beynimin daha iyi olmasının tek yolu ona egzersiz yaptırmam."

"Logan'ın buna katılacağını sanmıyorum."

"Adımı mı duydum?" Logan elinde çay bardağıyla içeri giriyor. Komodinin üzerine koyuyor.

"Rachel'a kolumu kırdığım zamanı anlatıyordum."

"Bunu hatırlıyor musun?" Logan yatağımın yanında duruyor, kaşları birbirine yaklaşıyor, alındaki kırışıklıklar derinleşiyor.

"Hayır, ona Napa gezimizden fotoğrafları ve senin söylediğin şeyi anlatıyordum."

Rachel'a bakıyor. "Çok stresli bir gündü. Kilometrelerce ötede tıbbi yardımın olmadığı bir üzüm bağındaydık."

"Evet, ikiniz döndüğünüzde Avery'nin bana anlattığını hatırlıyorum."

"Peki ben nasıl düştüm?" Logan'a sordum. "Tökezlediğimi mi söylemiştin?"

"Düştüğünü tahmin ediyorum. Ne olduğunu görmedim. Senden birkaç metre ilerideydim."

"Kolumu kıracak kadar sert bir düşüş olmasına şaşırdım. Toprağa düşmek düşüşümü yumuşatmalıydı. Betona düşmüş gibi değilim."

"Bazen her şey açıyla ilgilidir," diyor Rachel. "Kemiğe tam doğru yerden çarparsın ve kırarsın."

"Sanırım."

Ama kulağa pek mantıklı gelmiyor. Yürüyordum, muhtemelen yavaş bir tempoda. Sanki koşuyormuşum ya da yüksekten düşmüşüm gibi değil. Yere bir kemiği kıracak kadar büyük bir güçle ya da ivmeyle çarptığımı hayal bile edemiyorum.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Logan omzumu ovuşturarak. "Neden biraz uyumaya çalışmıyorsun?"

Rachel ayağa kalkıyor. "Ben çıkıyorum."

"Gitmek zorunda değilsin," diyorum ona, konuşacak yeni birinin olmasının güzel olduğunu düşünerek. Logan'ı seviyorum ama onunla iki haftadır bu evde tıkalı kaldıktan sonra konuşacak bir şey bulamıyoruz. Tek konuşmak istediği benim sağlığım ve nasıl hissettiğim, bunun da benim için endişelendiğinden kaynaklandığını biliyorum ama artık yeter. Bir molaya ihtiyacım var.

Rachel bana gülümseyerek, "Pazartesi döneceğim," diyor. "Şimdilik biraz dinlen." Logan'a bakıyor. "Siz ikiniz güzel bir hafta sonu geçirin."

"Geçireceğiz," diyor Logan ona. "Sizi geçireyim."

Ayrılırlar ve Logan kapıyı arkasından kapatıyor. Kapıya doğru yürüdüklerini, sonra da konuştuklarını duyuyorum. Ne konuştuklarını merak ediyorum. Logan ona bütün gün yatakta kalmamı sağlamasını mı söylüyor? Eğer öyleyse, bu olmayacak. Gücümü geri kazanabilmem için kalkıp hareket etmem gerekiyor.

Hâlâ konuşuyorlar ama seslerini alçak tutuyorlar, muhtemelen duyamayacağımdan emin olmak için. Benim hakkımda konuşmaları hoşuma gitmiyor. Logan'ın ona söyleyecek bir şeyi varsa, bunu Rachel odamdayken yapmalıydı.

Yorgunluğumla iterek doğruluyorum ve yatağın kenarına doğru ilerliyorum, başımın dönmediğinden emin olmak için bir an duraklıyorum. İyi hissediyorum, bu yüzden yavaşça ayağa kalkıyorum, sonra tekrar duraklıyorum, bacaklarımı kullanmadığım için zayıf hissettiğimi fark ediyorum. Yavaş ve dikkatli adımlarla kapıya yöneliyorum. Kapıya vardığımda

Ona ulaştığımda kolu çeviriyorum ve Logan'ın konuşmasını duyacak kadar kapıyı açıyorum.

"Bir şey olacak diye endişeleniyorum," diyor kısık bir sesle.

"Hiçbir şey olmayacak," diyor Rachel, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Ben burada olacağım."

"Ve sen de bana onun-"

"Evet. Bundan emin olacağım. Logan, gitmem gerek. Connor yakında evde olur."

"Ona Cumartesi günü ya da yakın gelecekte herhangi bir Cumartesi golf oynayamayacağım için üzgün olduğumu söyle."

"Bunu zaten biliyor. Önceliğinin Avery ile birlikte olmak olduğunu biliyor."

Kapı açılıyor ve Rachel'in çıktığını duyuyorum. Yatak odasının kapısını kapatıyorum ama sonra diğer taraftan itildiğini hissediyorum. Tökezleyerek geri çekiliyorum, düşmeden önce kendimi yakalıyorum.

"Avery!" Logan koşarak yanıma geliyor ve omuzlarımı kavırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Oturma odasına gitmek istiyorum. Biraz televizyon izleyeceğim." "Burada bir televizyonun var."

"Yatakta olmaktan yoruldum. Kanepede oturmak istiyorum."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerinin kısıldığını ve çenesinin sıkıldığını fark ediyorum. Hâlâ omuzlarımı kavırıyor, parmakları içime giriyor.

"Canımı yakıyorsun," diyorum omzuma bakarak. "Bırak beni."

Kavrayışını gevşetiyor ama elleri olduğu yerde kalıyor. "Bunu yapamazsın, Avery."

"Neyi yapamam?"

"Kendini riske atıyorsun. Neredeyse düşüp kendini yaralıyordun."

"Çünkü beklemediğim bir anda kapıyı iterek açtın." "*Beni* mi suçluyorsun?" diyor sesini yükselterek. "Ben sana yatakta kal!"

"Logan, ben yetişkin bir kadınıyım. İstersem yataktan çıkabilirim."

Gülüyor, gırtlaktan gelen derin bir kahkaha, beni ürkütüyor ve şaşırtıyor. "Bu kadar komik olan ne?" Kalbim daha hızlı atarak soruyorum.

"Hangi gün olduğunu, hangi yiyecekleri sevdiğini ya da geçen yıl Noel'de nereye gittiğimizi hatırlayamıyorsun. Gerçekten sağlığınla ilgili kararlar alabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun?"

Sert sözleri ve bunları söylerken kullandığı küçümseyici üslup beni şaşırttı. Daha önce hiç bu şekilde davranmamıştı, beni bu kadar güçlü bir şekilde yakalayıp aşağılayarak konuşmamıştı. Bundan hoşlanmıyorum ve buna izin vermeyeceğim.

Ellerini üzerimden itiyorum. "Ben oturma odasına gidiyorum. Televizyon izleyeceğim ve hazır olduğumda buraya geri geleceğim."

Ondan uzaklaşarak yavaşça kapıya doğru yürüyorum.

"Avery, bekle!" Logan yanıma geldi. "Özür dilerim. Seninle o şekilde konuşmamalıydım."

"Hayır, konuşmamalıydın." Ona döndüm. "Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ama bana sürekli ne yapacağımı söylemene izin veremem. Kalkıp hareket etmem gerekiyor. Bütün gün yatakta oturamam."

"Anlıyorum." Biraz gülümsüyor. "En azından oturma odasına gitmene yardım edebilir miyim?" Bana kolunu uzatıyor.

"Sanırım sorun olmaz." Kolumu onun koluna doluyorum ve kanepeye doğru ilerliyoruz. Ben oturuyorum ve Logan da yanıma yerleşiyor.

"Verdiğim tepki için özür dilerim," diyor. "Neredeyse düştüğünü görünce panikledim."

Ona dönüyorum, gözlerim yüzünde geziniyor, şimdi tamamen sakın görüldüğünü fark ediyorum, birkaç dakika önce yatak odasında gördüğüm adamdan tamamen farklı.

"Bunu bir daha yapamazsın," diyorum ona. "Seni böyle görmek hoşuma gitmedi. Sanki... sanki başka biriymişsin gibi."

"Özür dilerim, tatlım." Beni kollarına çekti, nazikçe sarıldı. "Seni çok seviyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben de seni seviyorum."

Ama yatak odasında olanları düşünmeden edemiyorum. Neden bana o şekilde baktı? Neden omuzlarımı o kadar sert tutuyordu? Beni incittiğini biliyor olmalıydı.

Muhtemelen aşırı analiz ediyorum. Logan'ın normal davranışlarından o kadar büyük bir değişiklikti ki bu beni şaşırttı. Bu benim tanıdığım Logan değildi. Şu anda birlikte olduğum, beni kollarında sevgiyle tutan kişi, evlendiğim adam.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Belki bu ay içinde oraya gelebilirim," diyor Mia. "Patronumla konuşabilirim. Uzaktan çalışabilir miyim diye bakarım."

"Buna gerek yok. Orası çok uzak. Ve ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Logan bana çok iyi bakıyor."

"Hey, Mia!" Logan bağıırır.

"Ona selamımı söyle," der. "Ya da aslında, beni hoparlöre ver."

"Seninle konuşmak istiyor," diyorum hoparlör düğmesine basarken. "Tamam, devam et Mia."

"Kız kardeşim gerçekten iyi mi?" diye soruyor. "Yoksa kapına gelmeyeyim diye numara mı yapıyor?"

Logan telefona yaklaşıp bana gülümsüyor. "Durumu çok daha iyi ama çok zor bir hasta. Ona dinlenmesini söylüyorum ve sonra onu etrafta dolaşırken buluyorum."

"Oturma odasına doğru yürüyorum," diyorum Mia'ya. "Sanki bütün bloğun etrafında yürüyormuşum gibi konuşuyor, ki izin verse bunu yapabileceğime eminim."

"Kesinlikle olmaz," diyor Logan. "Daha çok erken." "Hiç dışarı çıktın mı?" Mia soruyor.

"Hayır ve çıldırmak üzereyim," diyorum Logan'a bakarak. "Hastaneden eve döndüğümünden beri evden çıkmadım."

"Logan, onu arabayla gezdirmelisin," diyor Mia. "Sadece onu evden çıkarmak için."

"Evet, belki bunu yaparız," diyor Logan. "Ama bugün olmaz. Geç oluyor ve yarın ofise dönmeden önce yapmam gereken bazı şeyler var."

Logan, düşük gelirli konutlar inşa etmek için şehirle sözleşme yapan bir şirkette çalışıyor. San Francisco dünyanın en pahalı şehirlerinden biri olarak biliniyor ve bu da düşük ücretli işlerde çalışan insanların konut edinmek için çok az seçeneği olmasına neden oluyor. İki Silikon Vadisi teknoloji milyarderi bu sorunu çözmek için uygun kirali yenilikçi konut çözümleri inşa etmek üzere bir şirket kurdu. Logan şirkette üç yıldır çalışıyor ve kısa süre önce planlama ve geliştirmeden sorumlu yönetici direktörlüğe terfi etti. Evsizliği azaltma konusundaki kararlılığı nedeniyle çok sayıda ödül aldı ve kısa süre önce belediye meclisine girdi. Onunla ve yaptığı işlerle gurur duyuyorum.

"Biri gelecek, değil mi?" Mia sordu. "Avery'ye yardım etmek için mi?"

"Evet, Rachel burada olacak," diyor Logan. "Avery hatırlamıyor ama Rachel'la daha önce birlikte çok şey yaptılar..."

"Beynimi kırmadan önce," diyorum, bu konuda şaka yapabileceğim kadar zaman geçtiğine karar vererek. Komik değil ama etrafımdaki herkesin bu kadar ciddi olmasından bıktım. Duruma biraz mizah katma ihtiyacı hissediyorum.

"Herhangi bir tıp eğitimi var mı?" Mia soruyor.

"Hayır, ama buna ihtiyacı yok," diyorum. "Eğer bir şey olursa doktorumu arayabilir. Ama hiçbir şey olmayacak. Ben çok daha iyiyim."

"Logan, sen de katılıyor musun?" Mia ona yalan söylediğimi varsayarak soruyor. "Katılıyorum ama yine de daha fazla dinlenmesini istiyorum."

"Gerçekten dinlenmelisin, Avery."

Logan'a gülümseyerek, "Tamam, bana bu kadar çeteleşme yeter," diyorum. "Git işlerini yap," diyorum ona. "Ben Mia'yla biraz daha konuşacağım."

"Hoşça kal, Mia!" Logan eğilip bana bir öpücük veriyor, sonra da "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver" diyor.

"Haber veririm." Logan çıkıp koridordan ofisine giderken telefonu hoparlörden alıyorum. "Tamam, artık sadece sen ve ben varız."

"GörünüŖe göre Logan sana iyi bakıyor."

"Öyle ama çok aşırı korumacı. Sinir bozucu olmaya başladı. Onun işe dönmesini dört gözle bekliyorum, böylece dinlenmem gerektiğı söylenmeden bir şeyler yapabileceğim."

"Senin için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyor, sanırım olanları düşününce bu mantıklı."

"Kafamı o kadar hasar verecek kadar sert arptığıma hâlâ inanamıyorum."

"İnanabilirim. Granit tezgâha çarpmak kafanı betona çarpmak gibidir. Sonra da düşerken fayans zemine arpmışsın. Bu kafana aldığıın iki sert darbe demek."

"Logan sana bu olay olduğunda çamaşır yıkadığımı mı söyledi?"

Mia iç geçirdi. "Avery, neden bana bunu sorup duruyorsun? Okuduğum bir makalede travmatik bir deneyimi yeniden yaşamamanın her şeyi baştan yaşamak gibi olduğu yazıyordu. İyileŖmeye çalışırken böyle bir strese ihtiyacın yok."

"Hatırlamıyorum, yani yeniden yaşamıyorum. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Kimse gerçekten bilmiyor. Olay sırasında yalnızdınız ama bulunduğunuz yere bakılırsa, çamaşır odasına giderken ayağınız kaymış, geriye doğru düşmüş, granit adaya çarpmış ve sonra da yere düşmüşsünüz."

"Ve bu bir Perşembe günü oldu," diyorum, bana söylenenleri doğrulayarak.

"Evet, hastaneye vardığında içinde bulunduğın duruma bakılırsa doktorlar muhtemelen sabah saatlerinde olduğunu düşünüyor."

"Bu hiç mantıklı değıl. Perşembe günleri asla çamaşır yıkamam. arşamba ve Pazar günleri yaparım. Üniversiteden beri böyle yapıyorum."

"Belki arşamba günü vaktin yoktu, o yüzden Perşembe günü yapmaya karar verdin."

"Ya da belki gömleğime bir şey dökmüşüm ve lekeyi çıkarmak için küçük bir çamaşır yıkıyordum."

"Hiç sanmıyorum. Logan yerde kıyafetler olduğunu söyledi, sanki tam doluymuş gibi. Avery, bu işin peşini bırakmalısın. Kafanda ne kadar tekrarlarsan tekrarla, olanları değiştiremezsin."

"Ama hikayeyi bilirsem, bir daha olmasını engelleyebilirim."

"Kazalar olur, onları önlemeye çalışsanız bile. Ama ben Bence biraz yavaşlamalısın. Hep acele ediyorsun. Çocukluğumuzdan beri böylesin. Kafanı çarptığın o gün muhtemelen çok hızlı yürüyordun, fayansın üzerinde kaygan bir noktaya çarptın ve düştün diye düşünüyorum."

"Fayans ıslak mıydı?"

"Bilmiyorum. Eğer öyleyse, Logan sana ulaşana kadar kurumuş olurdu."

"Ve bu saat beşte miydi?"

"Dördü biraz geç. Senden haber alamadığı için işten erken çıktı. Endişelenmişti."

"Yani orada dört saat boyunca bilinçsiz bir şekilde mi yatıyordum?"

"O civarda. Tamam, bu beni ağlatacak. Başka bir şey konuşalım."

"Mia, ben şimdi iyiyim. Üzülmene gerek yok."

"Onca zaman yardım almadan orada olduğunu düşündüğümde üzülüyorum. Ya Logan eve erken gelmeseydi? Ya... ya seni kaybetseydim?" Burnunu çekiyor. "Bunu tekrar yaşayamam, Avery."

Kardeşimiz John'un kaybından bahsediyor. Birkaç yıl önce ahşap kulübesi alevler içinde kaldığında ölmüştü. İtfaiye yangının büyük ihtimalle leke tutmuş bezlerin aleve maruz kalmasından kaynaklandığını söyledi. Olay yerinde sigara bulundu. John yıllar önce sigarayı bırakmıştı ancak kız arkadaşı ondan ayrıldıktan sonra tekrar başlamıştı.

"Neredeyse doğum günü," dedim. "Bir şey yapacak mıyız?"

"Ne gibi? Sen uçamıyorsun, ben de bir günlüğüne oraya gidemem."

Evlendikten kısa bir süre sonra Mia Londra'da bir iş buldu ve taşındı. İşiyse o kadar meşgul ki, üç yıl içinde buraya sadece bir kez uçtu. John'un cenazesi için Seattle'a uçtu ama orada sadece birkaç gün kaldıktan sonra geri dönmek zorunda kaldı.

"Logan ve ben arabayla oraya gidebiliriz. Mezarlığa gideriz. Çiçek bırakırız."

"Logan sağlık ekibinden o kadar uzaklaşmanı istemez," dedi. "Mezara çiçek gönderteceğim. Annem ve babam için de biraz göndereceğim."

Anne ve babamız Seattle'da gömülü, büyüdüğümüz yerde. John öldüğünde burada, Bay Area'da yaşıyordu ama küllerini anne ve babamızın mezarlarının yanına gömdük. Mia ve ben de bir gün orada olacağız. Ailem hepimiz bir arada olalım diye tüm aile için yer satın aldı. Bunu yaptıklarında gerçekten hastalıklı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi iyi ki yapmışlar diyorum. Mezarlığa gidip John'un adını annem ve babamınkinin yanında gördüğümde biraz huzur buluyorum.

Logan oturma odasına gelip kanepenin yanında durdu. "Hâlâ telefonda mısın?"

"Evet. Neden?"

"Neredeyse bir saattir konuşuyorsun. Belki onu başka bir zaman arayabilirsin."

"Logan mı o?" Mia sorar.

"Evet, telefonda konuşmanın bir şekilde beynime zarar vereceğini düşünüyor." Ona gülümsüyorum.

"Tamam, gitmene izin vereceğim."

"Hayır Mia, kapatmak zorunda değiliz."

"Sorun değil. Zaten yapmam gereken işler var. Sonra konuşuruz."

"Evet, tamam. Hoşça kal!" Aramayı sonlandırıyorum. "Logan, bunun gerçekten bitmesi gerekiyor."

"Neyin durması gerekiyor? Sana göz kulak olmam mı?" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kanepede bana bakıyor.

"Bana bir çocukmuşum gibi davranıyorsun. Ne zaman yatacağımı söylüyorsun."

Beni uyutuyorsun. Telefonu aceleyle kapattırıyorsun."

"Bunların hepsi iyileşmene yardımcı olacak şeyler. Senin istediğin de bu değil mi? Her şeyin normale dönmesi için iyileşmek?"

"Evet, ama bütün gün yatakta oturursam bu gerçekleşmeyecek. Doktor bile şimdiye kadar kalkıp hareket etmem gerektiğini söyledi ve kesinlikle telefonla konuşamayacağımı söylemedi."

"Stresten uzak durmanı söyledi ve ne yazık ki kız kardeşin sende büyük bir strese neden oluyor."

Gülüyorum. "Mia mı? Çok iyi anlaşıyoruz. Beni strese sokmuyor."

"Yarattı. Sadece hatırlamıyorsun."

"Bu bir şaka mı? Çünkü Mia beni strese sokacak en son kişi. Onunla konuşmak stresimi yok ediyor. Beni sakinleştiriyor."

"Belki gençken öyleydi ama evlendikten sonra işler değişti."

"Ne demek istiyorsun?"

Yanıma oturdu. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet," diyorum çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Mia ve ben her zaman yakın olduk. O benim hem en iyi arkadaşım hem de kız kardeşim. Ona güvenirim. Tavsiye almak için ona başvururum. Ona güvenirim ve fikirlerine inanırım. Bazen tartışırız ama küçük şeyler yüzünden, büyük şeyler değil. Peki Logan neden böyle şeyler söylüyor? Benim bilmediğim neyi biliyor?

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Son birkaç yıldır Mia'ya eskisi kadar yakın değilsin," diyor Logan.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Artık ona bir şeyler anlatamayacağını hissettin. Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışıyordu ve ona durmasını söylediğinde seni dinlemiyordu."

"Bu Mia'nın yapacağı bir şey değil."

"O değişti. Bilmiyorsun çünkü hatırlamıyorsun. Ama sonra değişti..." Logan duraklar.

"Neyden sonra?"

"John'un ölümünden sonra. Annenle baban öldükten sonra John da ölünce, ailesinden geriye kalan tek kişi sen oldun, o yüzden sana karşı çok korumacı oldu." Logan elini çenesine götürüyor. "Çok kontrolcü olmaya başladı. Sana ne yapacağını ve hatta nasıl düşüneceğini bile söylüyordu. O kadar kötüleşti ki, seni rahatlatmak için onunla konuşmayı bırakmanı istedim."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"John öldükten birkaç ay sonra."

"Ki bunu hatırlayamıyorum," diyorum, hafıza kaybımın o kadar eskiye gitmesine sinirlenerek. John'un ölümünü hatırlıyorum ama Mia ile kavga ettiğimi ya da onun bana ne yapmam gerektiğini söylediğini hatırlamıyorum.

"Otoimmün hastalığının belirtileri kötüleşiyordu," diyor Logan, "ve ben bunun stres yüzünden olabileceğini düşündüm."

Mia sana sıkıntı veriyordu, ben de ondan uzak durmanı sağlayarak bu stresi a z a l t m a y a çalıştım."

"Öyle mi yaptım?"

"Hayır. Hasta hissetmenin sebebinin o olmadığı konusunda ısrar ettin ama ben aynı fikirde değildim. Onunla konuştuktan sonra ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Bazı geceler uyuyamıyordun bile."

"Anlamıyorum. Bu hiç de Mia'nın yapacağı bir şey değil."

"Biliyorum. Bu kadar kontrolcü olmaya başladığında ben de şaşır mıştım ama bence bu onun kederine verdiği bir tepkiydi. Sadece John'u değil, aileni de kaybetmenin acısını yaşıyordu. Seni de kaybedebileceğinden korkuyordu. Seni kontrol etmek, sana bir şey olmamasını sağlamaya çalışmanın bir yoluydu."

"Senin şu anda yaptığın gibi mi?"

Elimi tuttu ve kendi elinin içinde tuttu. "Sanırım sana sürekli dinlenmeni söyleyerek biraz fazla zorlayıcı davranıyorum, ama bunun tek nedeni seni kaybetmek istememem."

"Biliyorum." Ona gülümsüyorum. "Ve seni bunun için seviyorum." Yere bakıyor. "Dahası da var. Mia hakkında."

"Neymiş o?"

"Sana söylemeli miyim bilmiyorum. Belki de en iyisi unutmak."

"Hayır. Anlat bana. Ne yaptın?"

"Ne yaptığı değil. Söylediği şey." Gözleri benimkilere dikildi. "John'un ölümü için beni suçladı."

"Bir dakika, ne?" Gülüyorum çünkü bu fikir tamamen çılgınca. "Mia böyle bir şey yapmaz."

"Ama yaptın." Logan duraksıyor. "John bir pazar günü öldü. Bir gün önce, Cumartesi günü onunla birlikteydim. Üzerinde çalıştığı masayı görmek için oraya gittim. Satın almak isteyebilecek birini tanıyordum, o yüzden birkaç fotoğraf çekmek için gittim. Orada bir saat kadar kaldım ve sonra ayrıldım."

"Anlamıyorum. Mia neden John'un ölümü için seni suçlasın ki? O gün orada bile değildin."

Logan elimi bıraktı ve yere baktı. "Ne oldu? Bana söylemediğin şey ne?"

"Sigaralar. Onları satın alan bendim." Logan bana baktı. "John ona biraz getirmemi istedi. Getirmemem gerektiğini biliyordum ama

adam için de kötü hissediyordu. Lori o hafta onu terk etmişti ve o da bunu iyi karşılamamıştı. İşe gitmemişti. Sürekli uyuyordu. Zor zamanlarını atlatmasına yardımcı oluyorsa birkaç sigaranın o kadar da kötü olamayacağını düşündüm."

"Bu yüzden mi Mia ölümünden seni sorumlu tuttu? Sigaralar yüzünden mi? Onları sen aldın. Kardeşime onları sen içirmedin."

"Mantıklı gelmediğini biliyorum ama Mia suçlayacak birini arıyordu ve o da bendim."

"Bu ne zaman oldu? Seni ne zaman suçladı?"

"Soruşturma kapandıktan ve paçavraları tutuşturan ve yangına neden olan şeyin bir sigara olduğuna karar verildikten sonra. Mia beni aradı ve ölmeden bir gün önce, onu görmeye gittiğim gün neler olduğunu sordu. Ona yaptığı masayı gördüğümü, birkaç fotoğraf çektiğimi ve oradan ayrıldığımı söyledim. İşte o zaman sigaralardan bahsetti. Ölmeden önceki gece onunla konuştuğunu ve tekrar sigara içtiğini itiraf ettiğini söyledi. Ona geldiğimde bir paket getirdiğimi söylemiş."

"Tamam, ama bu olanlar için seni suçlamama sebep değil."

"Ben de ona bunu söyledim. Ona üzgün olduğumu ve onları asla almamam gerektiğini söyledim, ama yapmadığım bir şey için sorumluluk almıyordum. Dediğiniz gibi, o gün John'a sigara içirmedim ve orada olsaydım, yanıcı kimyasallarla çevrili kulübede sigara içmesine asla izin vermezdim."

"Doğru düşünemiyordu," diyorum, John'un yanında olmam gerektiği gibi olamadığım için kendimi korkunç hissederek. "Lori onu terk ettiğinde yıkılmıştı." Duraksıyorum, gözlerim doluyor. "Ona evlenme teklif edecekti ve sonra onu terk etti. Keşke o hafta sonu oraya gitseydim. Belki her şey-"

"Avery, dur." Logan bana döndü. "Bu senin hatan değildi. Benim de değildi. John acı çekiyordu ve bazı kötü kararlar verdi. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Aynı fikirde değilim. O hafta sonu John'un yanında olabilirdim. Sevdiği kadını kaybetmenin acısını atlatmasına yardım edebilirdim. Bunu yapmadım çünkü o işleri kendi başına halletmeyi seven biriydi. Çocukken bile üzgün olduğunda yalnız kalmak isterdi. Bu yüzden

Onu rahatsız etmemenin ve duygularıyla baş etmesine izin vermenin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum. "Sigaralar hakkında mı?"

"Mia sana John'un ölümünden benim sorumlu olduğumu söyledikten sonra söyledim. Ondan önce sana söylemek istemedim çünkü bilmeni istemedim. Korkunç hissettim, Avery. Hâlâ da hissediyorum. Benim hatam olmadığını biliyorum ama yine de onları aldığım için pişmanım."

"Eğer onları gerçekten isteseydi, John kendisi alırdı. Sonuç aynı olurdu."

Başını sallıyor ama o suçluluk duygusunu hâlâ taşıdığını söyleyebilirim, tıpkı benim o hafta sonu John'la birlikte olmadığım için duyduğum suçluluk duygusunu hâlâ taşıdığım gibi.

"Mia'ya dönecek olursak," diyorum, "siz ikiniz bunu nasıl atlattınız? Artık onunla iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Sonunda suçlunun ben olmadığımı ve beni kötü adam yerine koyarak seninle olan ilişkisine zarar verdiğini anladı. Ama artık çok geçti. Olan olmuştu. Bana artık ona bir şeyler söyleyemeyeceğini hissettiğini söyledin, bizimle ilgili şeyler gibi. Evliliğimizi bitirmeye çalıştığını, böylece seni tamamen kendine alacağını söyledin."

"Mia mı söyledi bunu?" Şaşırılmış bir halde sordum.

"O söylemedi. Sen sadece işlerin oraya doğru gittiğini hissettin. Hatta ikinizin Seattle'a geri taşınmanızı ve birlikte bir ev tutmanızı bile önerdi. Benim bu plana nasıl uyduğumdan hiç bahsetmedi."

"Bu onun kederli konuşması olmalı. Sanırım gerçekten yalnızdı ve sahip olduğu tek şey benmişim gibi hissediyordu."

"Ben de öyle düşünüyorum. Her neyse, işler yavaş yavaş yoluna girdi ve ikiniz yeniden yakınlaştınız."

"Evet, konuştuğumuzda iyi görünüyor." Gülümsüyorum. "Ve senin hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok."

"Ona senin sağlığın hakkında düzenli olarak bilgi veriyordum. Sanırım onun gözüne tekrar girmemi sağlayan şey bu. Sana ne kadar değer verdiğimi anlayabiliyor."

"Bana söylemeden onunla konuşuyor muydun?"

"Genellikle mesajla. Tatlım, sana söylemem gerektiğini biliyorum ama seni üzmem istemedim, özellikle de şimdi, iyileşirken."

"Bu ne zaman başladı? Ne zamandır ona güncellemeler gönderiyorsun?"

Logan kanepede arkasına yaslandı. "Neredeyse iki yıldır."

"İki yıl mı?" Ona dönüyorum. "Bunu iki yıldır saklıyor muydun?"

"Sana söylememi istemedi. Söylersem bana durmamı söyleyebileceğini biliyordu. Senin için endişeleniyordu, Avery. Ona gerçeği söylemeyeceğini biliyordu, o yüzden bana geldi."

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Ve senin de bunu kabul ettiğine inanamıyorum." Oturma odasında dolaşıyorum, daha fazla oturamayacak kadar öfkeliyim.

"Avery, hadi ama. Bir de onun açısından düşün. Kız kardeşinin sağlık sorunları olsaydı, durumundan haberdar olmak istemez miydin?"

"Evet, ama bunu öğrenmek için arkasından iş çevirmezdim. Sadece ona sorardım ve o da bana söylerdi."

"Ama sen söylemezdin." Logan ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Onu endişelendirmek istemedin, bu yüzden bazı şeyleri ondan sakladın. Bayıldığın ve hatırlamadığın zaman gibi. Bunu ona anlatmamamı istedin ama nasıl anlatmayabilirdim ki? O senin tek ailen. Bilmeyi hak ediyordu."

"Buna ben karar vermeliydim. Senin değil." Etrafından dolanıp mutfığa, verandaya açılan sürgülü kapıya gidiyorum.

"Avery!" Ben dışarı çıkarken Logan seslendi. "Buraya gel!"

Onu duymazdan geliyorum ve şezlonglardan birine oturup temiz havayı içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Logan yanımda belirdi. "Ne yapıyorsun?" "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Kızgın olduğun için üzgünüm ama yaptığının yanlış olduğunu düşünmüyorum. Bilmesi gerekiyordu ve ben de ayrıntıya girmedim. Mümkün olduğunca genel tutmaya çalıştım."

"Senden bunu yapmanı asla istememeliydi."

"O istemedi. Bunu başlatan bendim. Yataktan kalkamayacak kadar yorgun olduğun bir zamandı. Hatırlamadığını biliyorum ama çok kötüydü. Doktorlar yardımcı olmuyordu ve sen daha da kötüleşiyor gibiydin. Ne yapacağımı bilemiyordum. Mia'yı aradım. Ona neler olduğunu anlattım. Yardım etmek için hiçbir şey yapamadı ama onu arayıp söylediğim için inanılmaz derecede minnettardı."

İşte o zaman benden senin nasıl olduğun konusunda onu bilgilendirmemi istedi."

Hâlâ kızgınım ama belki de olmamalıyım. Mia'nın elinde kalan tek şey benim. Evli değil. Çocuğu yok. Beni kaybedip kimsesiz kalacağından endişelenmesi mantıklı. Ona nasıl olduğumu neden kendim söylemediğimi anlamıyorum. Neden bunu ondan saklayayım ki? Logan'ın söylediklerine bakılırsa, John'un ölümünden sonra Mia'yla yaşadığımız sorunları aşmış gibiydim, o halde neden ona karşı daha açık olmuyordum?

Bu konuda mantıklı olmayan bir şey var.

ALTINCI BÖLÜM

"Evet, anladım," dediğini duyuyorum Rachel'ın. "Onları yemekle birlikte almasını sağlayacağım."

Bugün Pazartesi ve Rachel bugün benimle kalmak için burada. Logan'ı akşama kadar göremeyeceğim için biraz üzgünüm. Günün her saniyesinde beni gözetleme ihtiyacıyla zaman zaman canımı sıkarsa da onun yanımda olmasına alışmıştım.

Şimdi Rachel'la birlikte mutfakta, ona ilaçlarımı ne zaman alacağımı söylüyor. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. İlaçlarımı ne zaman alacağımı biliyorum. Unutacağımı düşünüyor olmalı. Ona şimdiki zamanı hatırlamamda bir sorun olmadığını hatırlatıp duruyorum. Hatırlayamadığım yakın geçmiş.

Logan oturma odasına giriyor, Rachel da arkasından geliyor. "Sanırım her şey hazır. Ona anlatabildiğim kadarını anlattım ve bazı notlar da bıraktım."

Rachel bana gülümseyerek, "Çok titizdi," dedi. "Ve senin bakımın hakkında çok bilgiliydi. Bence kocanız doktor olmalıydı."

"Bundan nefret ederdi," diyorum gülerek. "Kan görmeye dayanamaz."

"Doğru," diyor. "O gün seni bulduğumda neredeyse bayılacaktım. O kadar çok kan vardı ki." Titriyor.

Başımı granit tezgâha vurduğumda kafatasımın arkasındaki derinin bir kısmı yırtıldı ve daha sonra fayans zemine çarptığımda daha fazla hasara maruz kaldı. Saatler sonra Logan eve geldiğinde kafamın etrafında bir kan gölü vardı. Öldüğümü düşündü. Ben de öyle düşünürdüm. Gerçekten hala hayatta olduğuma inanamıyorum. Doktorlar hayatta kalmamın bir mucize olduğunu söylediler.

Logan'a "Gitmelisin," dedim. "İşe geç kalacaksınız."

"İyi olacağız," diye güvence veriyor Rachel. "Numaran bende var. Endişelendiğim bir şey olursa ararım."

Logan kanepede yanıma gelip alımdan öpüyor. "İyi günler dilerim."

"İyi günler. Akşam görüşürüz."

O giderken içime bir huzursuzluk çöktüğünü hissediyorum. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Logan'ı şimdiden özleyor muyum? O yanımdayken kendimi daha iyi hissediyordum. Düşersem kalkmama yardım edebileceğini biliyordum. Rachel ufak tefek, 100 kilonun biraz üzerinde. O buradayken düşersem, yardım için birini aramak zorunda kalırdı.

Rachel karşımdaki sandalyeye oturarak, "Ona sahip olduğun için çok şanslısın," dedi. "Çoğu erkek karısının bakımına kendini bu kadar adamaz." Ofluyor. "Benimki kesinlikle olmazdı."

"Siz ikinizle işler nasıl gidiyor? Pardon, bu çok mu kişisel oldu? Arkadaş olduğumuzu söylediğini biliyorum ama ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorum."

"Sorun değil. Sorabilirsin. Nasıl olsa yakında herkes öğrenecek." "Neyi bilecek?"

"Connor ve ben ayrılmaya karar verdik."

"Rachel, üzgünüm."

Omuz silkti. "Bunun olacağını biliyordum."

"Belki danışmanlık yardımcı olur," diyorum.

"Bunun hakkında konuştuk ama Connor gitmek istemiyor. Danışmanlığın zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Bence şimdilik en iyi seçeneğimiz ayrılmak."

"Taşınıyor mu?"

Başını sallıyor. "Çoktan taşındı. Dün gece. Bir arkadaşında kalıyor." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette, gerçi söyleyecek pek bir şeyim yok. Haftalardır evden çıkmadım ve haberleri izlemedim, bu yüzden güncel olayların gerisinde kaldım."

"Oh!" Sandalyesinden sıçradı. "Dergileri unutmuşum! Onları evde bırakmışım. Oraya gitsem sorun olur mu?"

"Sen git."

O giderken masanın üzerindeki çantasını fark ettim. Kayışına bağlı metal bir anahtarlık var. Ona baktıkça göğsüm sıkışıyor ve nabzım hızlanıyor. Neredeyse hasta olacaktım gibi hissediyorum. Buna ne sebep oluyor? Neden bir anahtarlığa bu şekilde tepki veriyorum?

"Tamam, ben geldim," diyor Rachel, elinde bir yığın dergiyle eve girerken. Onları sehpanın üzerine koydu. "Moda, ev dekorasyonu, ünlülerin dedikoduları ve biraz da yemek dergileri var. Göz gezdirip Logan'a deneyebileceği tarifler bulabilirsin diye düşündüm." Gülümsüyor. "Böylece sana bir daha jambon salatası yapmaz."

"Evet, berbattı." Bir moda dergisi alıyorum. "Nereden buldun bunları?"

"Mağazaya gidip aldım."

"Sana borcum ne kadar? Sanırım Logan'ın ofisinde biraz nakit var." "O konuda endişelenme. Onlar teknik olarak benim. Ben sadece

ödünç alırsın." Bana göz kırptı. "Kocan onları almana izin vermediği için."

"Bu çok saçma. Gerçekten bir dergiye bakmanın sağlığım için kötü olduğunu mu düşünüyor?" Rachel'a bakıyorum. "Çantadaki anahtarlığı fark ettim. Nereden aldın?"

Ona şöyle bir baktı. "Evsizler için bir bağış kampanyası vardı. İçinde anahtarlık ve başka şeyler olan hediye çantaları dağıttılar. Eskiden spor salonu anahtarımı üzerinde taşırdım. Sanırım artık çıkarabilirim. Artık o spor salonuna üye değilim."

"Bu tür etkinliklere çok katılıyor musunuz?"

"Hayır, buna da gitmedim ama iyi yapıldığını duydum. Şehrin en iyi etkinlik planlayıcılarından birini tutmuşlar." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Etkinlik planlama işine girmeyi düşündüm. Birkaç yıl halkla ilişkiler alanında çalıştım, yani biraz etkinlik deneyimim var."

"Bunu biliyor muydum?"

"Biliyordun," diyor, yani beyin hasarım son birkaç yılı silmeden önce. Bazen hafızamın bazı bölümlerinin geri geldiğini hissediyorum, ama bu gerçek bir anıdan çok bir his. Şu anahtarlık gibi. Ona baktığımda endişeli hissediyorum ve midem bulanıyor, ki bu hiç mantıklı değil. Neden böyle hissedeyim ki?

"Bağış gecesinde miydin?" Belki de anahtarlıkla ilgili anım oradan geliyordur diye düşünerek soruyorum.

"Evet," diyor Rachel. "Aslında bunu organize eden Logan'ın şirketi idi."

"Bunu ona sormam gerekecek. Böyle şeyleri bilmemek çok tuhaf. Yaşadım ama hatırlayamıyorum."

"Eminim bu sinir bozucudur." Rachel ayağa kalkıp yığından bir dergi aldı, sonra tekrar oturdu. "Sence geri gelir mi?"

"Hafızam mı? Doktorlar eninde sonunda geri geleceğini düşünüyor. Sadece ne zaman ve ne kadar olacağını bilmiyorlar. Herkesin farklı olduğunu söylediler."

Başını sallıyor ve dergiyi karıştırıyor. Bir an durup ona, şekillendirilmiş saçlarına ve mükemmel makyajına bakıyorum. Kusursuz bir şekilde bir araya geldiğinden emin olmadan evden çıkamayan birine benziyor. Bugün olduğu gibi, koyu renkli bol paçalı bir pantolon ve üst kısmında eşarp benzeri bir bağ bulunan ipeksi bej bir bluz giyiyor. Bütün gün evde oturmak için değil de ofise giderken giyilecek bir şeye benziyor.

"Bluzunu beğendim," diyorum. Benim tarzım değil ama ona çok yakışmış.

"Teşekkürler!" Dergisinden başını kaldırıp bakıyor. "Pantolonumla birlikte yeni aldım. Ve çantamı." Rachel gülüyor. "Bir tür alışveriş bağımlısıyım."

Kapı zili çaldı.

Rachel dergiyi yere bırakır. "Birini mi bekliyordun?" "Hayır. Belki teslimatçısıdır."

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Kim o?"

Neden soruyor ki? Neden sadece kapıyı açmıyor? "Ben Edith," diyor çakıllı bir ses.

"Avery ziyaretçi kabul edemez," diyor Rachel. "O dinleniyor." "Dinlenmiyorum," diyorum. "Onu içeri al."

Rachel bana döndü. "Logan ziyaretçi kabul etmeyeceğini söyledi." "Logan patron değil. Lütfen kapıyı açın."

Rachel'ın Logan ne derse onu yapmakta bu kadar ısrarcı olmasına sinirleniyorum. Ben yetişkin bir kadıyım, Rachel'dan iki yaş büyüğüm. Bana çocukmuşum gibi davranmaya devam ederse bu iş yürümez. Şu anda ondan hoşlandığımdan bile emin değilim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rachel kapının kilidini açıp içeri girerken bir iç geçirdi. "Merhaba Edith."

"Burada ne *işin* var?" Edith, Rachel'dan hoşlanmadığını düşündüren bir ses tonuyla konuşuyor.

"Kocasına eve gelene kadar Avery'ye göz kulak oluyorum. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Avery'ye meşhur muzlu ekmeğimden getirdim."

"Ben alırım." Rachel ekmeğe uzandı ama Edith onu tuttu.

Beni görünce gülümseyerek kapıdan içeri girdi. "Seni ayakta görmek güzel."

"Ziyaretçi kabul etmiyor," diyor Rachel kapıyı kapatırken.

Edith yanıma gelirken, "Bu Logan'ın kuralı, benim değil," diyorum. Üzerinde ince bedenini saran solmuş bir kot pantolon ve kireç yeşili bir sweatshirt var. Uzun gri saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve ayaklarında kirden lekelenmiş spor ayakkabılar var.

"İyi görünüyorsun," diyor Edith, elinde muzlu ekmeğe önümde dururken. "Kocanın konuşmalarından, bütün gününü yatakta geçireceğini düşünmüştüm."

"Onunla ne zaman konuştun?"

"Geçen Cumartesi. O zaman muzlu ekmeğimi getirmek istemiştin ama yapmamamı söyledi. İyi olmadığını söyledi. İyi değilmişsin."

kafası karışır ve benim kim olduğumu bilmez."

"Bunu neden söylediğini bilmiyorum. Bu doğru değil. Elbette senin kim olduğunu biliyorum."

"Kalamazsın," diye ağzından kaçırdı Rachel. "Avery'nin dinlenmeye ihtiyacı var."

Edith onu duymamış gibi davranır. "Bir parça denemek ister misin?" Ekmeği uzattı. "Bu sabah taze yaptım."

"Çok isterim! Sana mutfağı göstermemi ister misin?"

"Yolumu biliyorum. Oraya birçok kez girdim. Hemen dönerim." Seksen küsur yaşında olduğunu tahmin ettiğim birine göre hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Rachel yanıma geliyor. "Burada olmaması gerekiyor. Logan burayı sessiz tutmam için bana kesin emir verdi, yani ziyaretçi yok."

"Logan kiminle görüşeceğime karar veremez. Kendimi iyi hissediyorum. Edith'in burada olmasının bir zararı olmaz."

"O yaşlı," diyor Rachel kısıp bir sesle. "Ya o düşerse ve sonra da sen düşersen? İkinize de yardım edemem."

Edith elinde tereyağı sürülmüş iki dilim muzlu ekmekle döndü.

"Düşmeyeceğim," diyor Rachel'a pis bir bakış fırlatarak. "Gayet iyi yürüyebilirim."

Rachel'ın ağzı açık kaldı. "Sen nasıl-"

"Ben yaşlıyım, sağır değilim," diyor Edith. Yanımda oturuyor. "Al bakalım. Ne düşündüğünü söyle."

Muzlu ekmeği alıp bir ısırık alıyorum. "Vay canına, bu gerçekten çok güzel."

Edith gülümsüyor. "Bu senin en sevdiğin! Hatırlıyor musun?"

"Emin değilim." Bir ısırık daha alıyorum ve o sırada zihnimde hasır bir sepet içinde bir somun ekmek canlanıyor. "Bunu bana hiç sepetin içinde verdin mi?"

Edith'in yüzü aydınlanıyor. "Elbette verdim! Paskalya zamanıydı. Sen evde değildin, ben de bir kartla birlikte kapıya bıraktım."

"Bunu hatırlıyor musun?" Rachel bana sordu.

"Az önce hatırladığını söyledi," diye tersliyor Edith. "Dinlemiyor muydun?"

"Şaşırdım, hepsi bu." Rachel bana bakıyor. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır. Edith, sepeti bana ne zaman verdin?"

"Bir bakalım." Duraksıyor. "Sanırım sen taşındıktan sonraki Paskalya'ydı."

Rachel, "O zaman tabii ki hatırlar," dedi. "Bu iki yıldan fazla zaman önceydi."

"Ben sadece son birkaç yılı hatırlıyorum," diyorum Edith'e. "Yani evet, sepeti hatırlamam mantıklı."

Rachel'in telefonu çaldı ve sandalyesinden sıçradı. "Buna cevap vermem gerekiyor. Hemen döneceğim." Kapıya gider ve hızla dışarı çıkar.

Edith, "O kadınla neden arkadaş olduğunu anlamıyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"O bir sahtekar. Aslında iyi biri olmadığı halde öyleymiş gibi davranan insanlardan biri. Bütün gün burada takılmaktansa alışveriş yapmayı ya da tırnaklarını yaptırmayı tercih ettiğini biliyorsun."

Yirmili yaşlarımda yaptığım gönüllü çalışmaları düşünerek, "Dürüst olmak gerekirse, pek çok insan böyle" diyorum. Bazı insanlar gerçekten yardım etmek istiyordu ama diğerleri sadece kendilerini iyi gösterdiğini düşündükleri için oradaydı.

Logan'la gönüllülük yaparken tanıştım. Bir ev inşa ediyorduk ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Logan zorlandığımı gördü ve bana ne yapacağımı gösterdi. Çok nazik ve yardımseverdi. Ondan hemen hoşlandım ve bana çıkma teklif ettiğinde çok heyecanlandım.

"Kocasını da sahteymiş," diyor Edith. "Ama o bir satıcı ve ben satıcılara hiçbir zaman güvenmedim, yani bu da var."

"Neden sahte olduğunu düşünüyorsun?"

"Süslü takımlar. Pahalı araba. Bu ikisinin bunlara verecek parası yok. Rachel çalışmıyor bile."

"Belki de çalışmasına gerek yoktur. Satış elemanları çok kazanabilir."

Edith yaklaşıp sesini alçalttı. "Sanırım kovuldu." "Ne zaman?"

"Yaklaşık bir ay önce mi? Kesin bir şey söyleyemem ama işe gitmek yerine bütün gün evde olduğunu o zaman fark ettim."

"Belki de istifa etmiştir."

"Tek çalışan kendisiyken kim iyi maaşlı bir işi bırakır ki?" "Yani kovulduğunu bilmiyorsunuz. Sadece tahmin ediyorsun."

"Ne gördüğümü biliyorum ve kanıtlar bana onun kovulduğunu söylüyor. Sanırım sen hastanedeyken oldu. Eve geldi ve Rachel'la büyük bir kavgaya tutuştular. Dışarıdaydım ve onları evlerinin içinden duyabiliyordum."

"Ne konuştuklarını duyabiliyor muydun?" Birden ilgimi çekti.

"Hayır, sadece bir sürü bağırış çağırış."

"Logan, Connor'ın arkadaşı. Connor kovulsaydı bana söylerdi."

"Söyler miydi?" Kaşları kalktı.

"Neden söylemesin ki?"

Omuz silkiyor. "Erkekler eşlerine her zaman her şeyi söylemezler. Benimki bana sürekli yalan söylerdi. Eğer ölmeseydi, onu öldürüp bahçeye gömecektim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

Gülüyor, gırtlaktan gelen derin bir kahkaha. "Şaka yapıyorum. Bir kahkaha işine yarar diye düşündüm."

"Belki de konuyu değiştirmeliyiz," diyorum, sözde şakasından rahatsız olmuş gibi hissederek. Ayrıca Logan'ın bana yalan söylediğini ima etmesine de sinirlendim. Edith'in iyi bir yaşlı kadın olduğunu sanıyordum ama belki de onun hakkında yanlışmışımdır.

"Peki ne kadar süre burada kalacak?" Edith dışarıya, Rachel'ın hâlâ telefonla konuştuğu yere bakarak soruyor. "Bütün gün mü?"

"Evet, haftada birkaç kez."

Edith'in gözleri büyüdü. "Onu sen mi tuttun?"

"Hayır, bunu bedavaya yapıyor. Çünkü biz arkadaşız, gerçi onu gerçekten hatırlamıyorum."

"Yerinde olsam ona defolup gitmesini söylerdim." Edith huffs. "Gelip yardım etmekten mutluluk duyarım. Programım müsait ve ondan daha iyi bir aşçı olduğumu garanti edebilirim."

"Eminim öylesindir, ama Logan onunla çoktan anlaştı ve... içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, şu anda yapacak bir işi olması hiç de fena bir fikir değil."

"Ne durumu?" Edith yüzünde sinsi bir sırıtışla soruyor, sanki ilginç bir dedikodu duymayı dört gözle bekliyormuş gibi.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Oh, hadi ama. Anlat bana. Eninde sonunda öğreneceğimi biliyorsun." "Gerçekten yapamam. Hey, sanırım geri geliyor."

Kapı açılır ve Rachel içeri girer, gözleri kızarmış ve şişmiştir. "Ne oldu?" Edith sordu. "Biri mi öldü?"

Kadının hiçbir filtresi yok. Aklına ne gelirse ağzından geçiriyor.

"Hayır." Rachel ona tuhaf bir bakış attı. "Bir telefona cevap vermem gerekiyordu."

"Böyle görüldüğüne göre iyi bir haber olamaz." Edith onu işaret ediyor.

Rachel karşımızda oturuyor. "Biliyor musun Edith, bazen düşüncelerini kendine saklamak en iyisidir."

"Benim yaşıma geldiğinde, ne istiyorsan onu söylersin." Boş tabağıma baktı. "Biraz daha ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler. Gerçekten çok lezzetli."

Edith tekrar Rachel'a döndü. "Telefondaki kimdi?"

Rachel okumakta olduğu dergiyi eline aldı. "Bu seni ilgilendirmez, Edith."

"Sadece sohbet ediyordum."

"Ee Edith," diyorum Rachel'ı rahat bıraksın diye, "bu yıl bahçen nasıl?"

"Pek iyi değil. Şu lanet kuşlar tohumlarımı yiyip duruyor. Üzerlerini bahçe beziyle örtmeye çalıştım ama bir yaratık hemen yırttı. Sincap olduğunu tahmin ediyorum ama kim bilir?"

"Görünüşe göre vahşi yaşam bu yıl bir bahçeniz olmasını istemiyor."

"Öyle görünüyor, değil mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Oğlum neler olup bittiğini görebilmem için oraya birkaç kamera koydu."

"Bazı ne?" Rachel soruyor.

"Kameralar. Ben etrafta yokken o yaratıkların neler yaptığını görebileyim diye."

"Bu biraz aşırı gibi görünüyor," diyor Rachel.

"Sadece eğlence için. Oğlum bundan keyif alacağını düşündü. Kendi doğa belgeselimi izlemek gibi."

"Peki sen ne gördün?" Rachel soruyor.

"Hiçbir şey. Açıkçası, ben bahsedene kadar orada olduklarını bile unutmuştum."

"Görünüşe göre bir sürü şey yetiştiriyorsun," diyorum Edith'e.

"İstediğim kadar çok değil. Yılın bu zamanına kadar bir marul yatağım ve biraz turpum olmalı."

Rachel dergisini okurken Edith sebze yetiştirmenin tehlikelerinden bahsetmeye devam ediyor, ara sıra Edith'e sıkıntıyla bakıyor, sanki acele edip gitmesini istiyormuş gibi.

Sonunda öğlene doğru gidiyor ama bana öğle yemeği hazırlamadan önce değil. Bana en güzel ızgara peyniri yaptı ve ben de Rachel'ın yerine bakıcım olması teklifini kabul etmek istedim. Ama Logan'ın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kanepede yanıma oturan Rachel, "Hiç gideceğini düşünmemiştim," diye homurdandı.

"Onun burada olması hoşuma gitti. Bir arkadaşımın olması güzeldi." Rachel'ın incinmiş ifadesini görüyorum ve bunun kulağa kötü geldiğini fark ediyorum. "Arkadaş olmadığından değil. Ben sadece... Ne demek istediğimi bilmiyorum. Özür dilerim."

Beynimdeki hasar yüzünden bazen düşüncelerimi tamamlayacak kelimeleri bulamıyorum ya da söyleyeceklerimi tam ortasında unutuyorum.

"Özür dilemene gerek yok." Gülümsemeye zorluyor. "Edith oldukça eğlenceli olabiliyor. Anlattığı hikâyeler o kadar uçuk ki gülmek zorunda kalıyorsun. Umarım bunlara gerçekten inanmıyordur, çünkü eğer inanıyorsa, muhtemelen bir evde kalması gerekir."

"Ne hikayeleri?"

"Komşular hakkında söyledikleri gibi. Tamamen kurgu ama gerçekmiş gibi anlatıyor. Onunla ilk tanıştığımda ona gerçekten inanmıştım. Seninle konuşana kadar hikâyelerinin uydurma olduğunu anlamamıştım. Bence bunu ilgi çekmek için yapıyor ya da belki de sadece kaybediyor."

"Sana benim hakkımda bir şeyler anlattı mı?"

"Elbette anlattı. Herkes hakkında hikâyeleri vardı." "Benim hakkımda ne söyledi?"

"Gerçekten sana söylememeliyim. Doğru değil, o zaman neden konuşalım?" "Çünkü bilmek istiyorum."

"Peki, tamam..." Rachel iç geçirdi. "Logan'la aranızda sorunlar olduğunu ve kavga ettiğinizi duyduğunu söyledi."

Edith de az önce bana Rachel ve Connor hakkında aynı şeyi söylemişti. Ayrıldıkları için bunun doğru olduğunu düşünmüştüm ama belki de uydurmuştu. Logan ve benim hakkımdaki şeyleri kesinlikle uydurmuştu. Arada sırada kavga ettiğimizden eminim ama her çift kavga eder. Bu evliliğimizin sorunlu olduğu anlamına gelmez.

"Başka ne dedi?"

"Sanırım sen ve Logan için bu kadardı."

"Ama bu doğru değildi. Sorunlarımız yoktu. Yaşıyor muyduk?"

"Tabii ki yoktu. Edith'i unutun. O sadece dedikodu yapmak istiyordu, bu yüzden herkes hakkında hikayeler uydurdu."

"Ama ya sorunlarımız varsa? Ve Logan bana söylemediyse?"

"Söylemediniz. İnanın bana. İkinizi yaşlı deli Edith'ten daha iyi tanıyorum. Connor ve ben sürekli sizinle takılırdık ve birbirinizle tartıştığınızı ya da birbirinize tek bir kötü söz söylediğinizi bile hatırlamıyorum."

"Eminim öyleydi. Kimse mükemmel değildir."

"Tabii ki ben yokken de tartışmış olabilirsiniz ama bundan şüpheliyim. Logan senin için deli oluyor. Sen de onun için deli oluyorsun. Ne için kavga edeceksiniz ki?"

Son iki yılı hatırlayamadığım için gerçekten bir şey söyleyemem. Evliliğimizin ilk yılında birkaç kez tartıştığımızı biliyorum ama hiçbir zaman ciddi bir şey yüzünden değildi. Ya bu değiştiyse? Ya Edith haklıysa ve Logan'la aramızda sorunlar varsa? Ama hangi sorunlar? Ve ne kadar sürüyorlardı?

"Yerinde olsam," dedi Rachel, "Edith'ten uzak dururdum. Sorun çıkarmaya bayılır ve ihtiyacın olan son şey daha fazla stres. Çok fazla boş vakti olan, meraklı, yaşlı bir kadın. Hemen arkamızda oturmasından nefret ediyorum. Buraya taşınmadan önce onu tanıyor olsaydım, yaşamak için başka bir yer seçerdim."

"İyi tarafından bakarsak," diyorum havayı yumuşatmak için, "muzlu ekmeği yediklerimin en iyisi."

"O kadının yaptığı hiçbir şeyi yemezdim. İçinde zehirli bitkilerinden birini öğüttüğünü düşünürdüm."

"Zehirli bitkileri mi var?"

"Muhtemelen. Bahçesi orman gibi. Orada her şeyi yetiştirir, esrarı bile."

"Edith'in marihuana bitkileri mi var?"

"Yasal olmadan önce bile vardı, ya da bana öyle söyledi, ama onu tanıyorum, bu hikaye muhtemelen doğrudur. Sana söylüyorum Avery, bu kadın kafayı yemiştir. Ondan uzak durmalısın."

Bence iyi biri. Ve hepsi tamamen doğru olmasa bile hikayelerini seviyorum.

"Ben biraz kestireceğim," diyorum ayağa kalkarken.

"İyi fikir!" Rachel sanki biraz yalnız kalabilmek için bunu yapacağımı umuyormuş gibi, "İyi fikir!" diyor.

Bu anlaşmanın işe yarayacağından emin değilim. Yarım günü geride bıraktık ve ben onun yanında hiç rahat değilim. Konuşmalarımız zoraki gibi ve o da burada olmak zorunda olduğu için rahatsız görünüyor. Günün bitmesini bekleyemiyormuş gibi saatini kontrol edip duruyor.

Uykum üç saat sürüyor ve uyandığımda diğer odada bir konuşma duyuyorum. Daha yakından dinlediğimde Logan'ın sesine benziyor.

"Sadece biraz zamana ihtiyacı var," diyor.

"Belki de bu iyi bir fikir değildir," diyor Rachel. "Ben-"

"Öylesin. Ve buna karar verdik. Onunla konuşacağım. Bu konuda endişelenme."

"Tamam, o zaman sonra görüşürüz."

Kapının açılıp kapandığını duyuyorum, sonra Logan'ın odama doğru yürürken attığı ağır ayak seslerini. Kapının arkasından bakıyor.

"Uyandım," diyorum ona. "Daha yeni uyandım."

Bana doğru yürüdü. "Günün nasıl geçti?" Eğilip alnımdan öpüyor.

"İyiydi."

"Az önce Rachel'la konuştum. Bir ziyaretçinin olduğunu söyledi."

"Evet, Edith. Muzlu ekmek getirmiş. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Yatağıma oturdu. "Ziyaretçiler hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Konuştuk ama aynı fikirde değiliz. Rachel buraya gelebiliyorsa, başkaları neden gelemiyor?"

"Rachel senin bakıcın. Diğer insanlar sadece seni yoruyor ve eve mikrop taşıyor."

"Logan, ben hasta değilim. Mikropların etrafında olabilirim."

"Kafanda bir delik açtılar," diyor. "Enfeksiyon kapma riskini almak ister misin?"

"Bulaşmayacak." Başımın yan tarafını gösteriyorum. "Her tarafı kapalı. Mikroplar nasıl girecek?"

"Neden riske atıyorsun? Hastaneye geri dönmek mi istiyorsun?" Bunu endişeyle değil öfkeyle söylüyor, sanki kendimi hastanede bulduğum için beni suçluyor.

"Neyin var senin? Kötü bir gün mü geçirdin?"

"Hayır, eve gelip de karımın deli ve yaşlı bir kadının bütün sabahı burada geçirmesine izin verdiğini öğrenene kadar değil."

"Sadece birkaç saatti ve Edith'in burada olması hoşuma gitti. Tek yaptığımız konuşmaktı. Bunun nesi yanlış?"

"Sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim." Yataktan kalktı. "Birincisi, birçok kez tutuklandı. Evimde bir suçlu istemiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne için tutuklanmış?"

"Protesto. Esrar içmekten. Tüm listeyi bilmiyorum ama eminim size söylemekten mutluluk duyacaktır. Tutuklamalarıyla gurur duyuyor, bu da ona güvenmemeniz için yeterli bir neden olmalı."

"Protestolar ve esrar mı? Hepsi bu mu? Ot artık yasadışı bile değil." "Tutuklandığında öyleydi."

"Tamam, ama bu onun buraya gelmesini yasaklamak için yeterli bir sebep değil. Diğer sebepleriniz neler?"

"Yalanlar uyduruyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen ve benim hakkımda."

"Peki ya bizim hakkımızda?" Onun hikâyesinin Rachel'inkiyle uyuşup uyuşmadığını görmek için soruyorum.

"Herkes sorunlarımız olduğunu söylerdi. Kavga ettiğimizi duyduğunu iddia ederdi, belki de duymuştur, ama ne

Çiftler arada sırada tartışmaz mı?"

"Onun ne dediğini neden umursuyorsun?" Meydan okuyorum. "Komşular her zaman birbirleri hakkında dedikodu yaparlar. Sinir bozucu ama alışılmadık bir şey değil."

"Ben halkın gözünün önündeyim. Artık belediye meclisindeyim. Gerçekten yaşlı bir kadının karımla geçinemediğime dair dedikodular yaymasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"Yani mesele bu mu? İnsanların ne düşüneceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Elbette endişeliyim. Bir politikacının nasıl bir inceleme altında olduğunu biliyor musun? İnsanlar her hareketimizi izler. Eğer birine yanlış bir şekilde bakarsam, bu gazetelere çıkabilir."

"Kimse gazete okumuyor Logan. İnsanların bir belediye meclisi üyesiyle o kadar ilgilendiğini de sanmıyorum. Belediye başkanı ya da vali değilsin ki."

"Ve Edith gibi insanlar etrafta benim hakkımda yalanlar yayarsa asla olamayacağım."

"Belediye başkanı olmak istediğini mi söylüyorsun?" Bu benim için yeni bir şey.

"Bir sonraki mantıklı adım bu. Belediye başkanı olsaydım çok daha fazlasını yapabilirdim. Onaylatabileceğim tüm konut projelerini bir düşünün. Gerçekten bir fark yaratabilirim."

"Sen zaten bir fark yaratıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Ve plan hiçbir zaman senin siyasete girmen değildi. İşinde yükselmeye çalışacaktın ve bunu da başardın."

"Ve sadece bir bina inşa etmek için tüm bürokrasiyi aşmanın yıllar aldığını görüyorum. İçeride olmam gerektiğini fark ettim."

"Politikacı olmak için işinizi bırakacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hem bu büyüklükte bir şehri yönetip hem de işime devam edemeyeceğim aşikâr," diyor bana, sanki yetişemiyormuşum gibi. "Ve eğer vali adayı olmaya karar verirsem, bağış toplama ve etkinliklere zaman ayırmam gerekecek."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Gülerek söylüyorum. "Gerçekten belediye başkanı olmayı düşünmüyorsun değil mi? Ya da vali?"

"Bunun neresi komik?" diyor ses tonunu sertleştirerek. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sadece şaşırdım. Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Konudan sapıyoruz. Demek istediğim, etrafımızı bizi destekleyen insanlarla çevrelememiz gerektiği ve Edith'in bunlardan biri olmadığı."

"Yani *seni* destekleyecek demek istiyorsun," diyorum ona sinirlenerek.

"Eğer böyle düşünmek istiyorsan, o zaman tamam. Ama benim düşünceme göre biz bir takımız. Birbirimize yardım ederiz. Bu da bizi sabote etmeye çalışan insanlardan uzak durmak anlamına geliyor."

"Edith bizi sabote etmeye çalışmıyor," diye ısrar ediyorum. "O nazik ve komik bir yaşlı kadın."

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?" diyor, sesi giderek yükseliyor. "Senden basit bir şey yapmanı istiyorum ve sen reddediyorsun!"

"Logan, kes şunu. Bana bağırmayı kes."

Elini kalın siyah saçlarının arasından geçirerek yere bakıyor. "Haklısın. Özür dilerim. Bağırmamalıyım." Gözleri benimkilere dikildi. "Ve seninle kavga etmemeliydim." Yatakta yanına oturdu. "Bu benim hatam. Zor bir gün geçirdim ve bunun acısını senden çıkarıyorum."

"Ne oldu?"

"Odaklanamadım." İç çekti. "Yapmam gereken milyonlarca şey vardı ve hiçbirini yapamadım."

"Uzun zamandır yoksun diye mi?"

"Çünkü orada olmamam gerektiğini hissediyordum. Sürekli seni düşündüm. Senin için endişelendim. Seni terk ettiğim için kendimi suçlu hissettim."

"Logan, ben iyiyim. İyi olmasaydım beni hastaneden taburcu etmezlerdi."

Elimi ovuşturdu. "Seni kaybetmek istemiyorum, Avery." "Kaybetmeyeceksin." Ona gülümsüyorum. "Bana bağlısın." O da bana gülümsüyor. "Ben şanslı bir adamım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bugün Cuma ve Logan'ın tüm hafta boyunca benimle evde olduğu ilk gün. Şaşırmadım. Logan ofise döndüğünde, uzaktan yapılamayacak projelere ve toplantılara katılacağını biliyordum.

Bugün evde olmasına sevindim. Rachel'a alışmaya başlıyorum ama yine de Logan'ın burada olmasını tercih ederim. Doğrusu, istediğimi yapabilmek ve bu kadar yakından izlenmemek için yalnız olmayı tercih ederdim. Rachel beni takip ediyor ve sürekli nasıl hissettiğimi soruyor. Bu çok fazla, bunu ona söyledim ama beni dinlemiyor. Logan'ın ona söylediği şeyi yapıyor, sanki patron oymuş ve o da sadece onun emirlerini yerine getiriyormuş gibi. Acaba bunu yapması için ona para mı ödüyor diye merak ediyorum.

"Sıra sende," diyor Logan misafir odasına girerken.

Hastaneden eve döndüğümünden beri bu odada kalıyorum. Logan yanımda uyuyup kazara başımı çarpma riskini almak istemedi. Ama bana zarar verecek kadar sert çarpacağından şüpheliyim. Doktor bile aynı yatakta uyumamızın sorun olmayacağını söyledi ama aşırı temkinli kocam en azından birkaç hafta daha ayrı yatmamız konusunda ısrar ediyor.

"Bir film izliyordum ve sonunu görmek istedim." Kumandayı elime alıp televizyonu kapattım.

"İlaçlarını aldın mı?"

"Evet, ama uyukumu getiriyorlar. Sanırım biraz kestireceğim."

"Bu iyi bir fikir. Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

"Toplantınız var mı?"

"Var." Saatini kontrol etti. "Birkaç dakika içinde başlayacak.

Telefona çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

"Şimdilik böyle iyiyim." Ona gülümsedim. "Toplantı ne kadar sürecek?" "Muhtemelen bir saat, ancak daha erken de yapılabilir.

Neden

sorabilir miyim?"

"Sadece merak ettim." Esniyorum. "Gerçekten yorgunum. İlaçlar etkisini gösteriyor.

içe

ri." "Biraz dinlen. Toplantımdan sonra seni kontrol edeceğim."

"Gerek yok. Beni uyandırabilirsin."

Kapıyı kapatırken, "Sessiz olacağımdan emin olabilirsin," diyor.

Ofisine girdiğini duyana kadar bekledim, sonra yorganı ittim.

Kapalı. Kestirmeyeceğim. Uyuklamaktan bıktım. Tek yaptığım bu. Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Filmler ve dergiler bile artık beni eğlendirmiyor. Dışarı çıkmalıyım, bir restorana gitmeliyim, arabaya binmeliyim. Eskiden kanıksadığım ya da sıkıcı, sıradan aktiviteler olduğunu düşündüğüm her şey şimdi heyecan verici maceralar gibi geliyor. Logan'a beni dışarı çıkarması için yalvardım ama o bunun çok erken olduğunu düşünüyor.

Koridordan geçip ana yatak odasına gidiyorum. Eşyalarımı gözden geçirmek ve hafızamı canlandıran bir şey var mı diye bakmak istiyorum. Logan bana bunu yapmanın beynimi zorlayacağını söylerdi, bu yüzden o telefonla konuşurken yapıyorum. Logan başımda dikilmediğinde kendime ayırabildiğim az zamanı değerlendirmeliyim.

Odamıza girdiğimde Logan'la paylaştığımız şifonyerin yanına gidiyorum. Onun çekmeceleri üstte, benimkiler altta. Dikkatlice dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra yere oturuyorum. Bu kadar dikkatli olmama gerek yok, ama bunu yapıyorum çünkü tekrar düşmekten çok korkuyorum. En azından yatak odası halı kaplı, bu da beni karo zeminlerde olduğumdan daha dengeli hissettiriyor.

En alttaki çekmeceyi çekince, sonbahar ya da kış için uygun ağır kazak yığınları görüyorum. Onun üstündeki çekmeceyi açınca daha fazla kazak ve birkaç çift pazen pijama görüyorum. Burası sezon dışı kıyafetlerimi sakladığım yer olmalı.

Bir kazağı çıkarıp açıyorum ve havaya kaldırıyorum. Koyu mor bir renk ve her iki kolundan aşağıya doğru inen ince gümüş bir şerit var. Hoşuma gidecek bir şeye benzemiyor ama güzel ya da rahat olduğunu düşünmüş olmalıyım, yoksa neden alayım ki?

Kazağı yüzüme doğru çekerek gözlerimi kapatıyorum ve kumaşı kokluyorum, kokunun herhangi bir anıyı çağrıştırıp çağdırtmayacağına bakıyorum. İnternette en iyi anılarımızdan bazılarının duyularımızla bağlantılı olduğunu okumuştum, büyükannenizin fırında pişen kurabiyelerinin kokusu gibi. Kazağın bir anıyı tetikleyebilecek bir kokuya sahip olmasını umuyorum, ancak burnumu tuttuğumda tek kokladığım çekmecedeki lavanta poşeti oluyor.

Kazağı yere bırakıp bir tane daha çıkarıyorum. Parlak kırmızı, Noel'de giymiş olabileceğim bir şey gibi. Gözlerimi kapatıp kazağı burnuma götürüyorum ama yine poşetteki lavantadan başka bir koku almıyorum. Kazağı bir kenara atıp başka bir kazak çıkarıyorum, sonra bir tane daha. Hiçbiri tanıdık gelmiyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Birkaç yıl öncesine ait anılarım var. Son iki yılda gardırobumu tamamen değiştirmediysem, o zamanlar da bu kazaklardan giydiğime eminim. Ama bunu yapacağımı hayal bile edemiyorum. Hiçbir zaman moda trendlerini takip eden biri olmadım. Beğendiğim bir şey bulursam, son moda olmasa bile yıllarca saklarım.

Çekmeceyi boşalttığımda, etrafıma yayılmış kazaklara bakıyorum ve bir kez daha herhangi biriyle bir anı arasında bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ama hiçbir şey yok, anıya eşlik edebilecek bir his bile yok.

Bu çok sinir bozucu. Anıların orada olduğunu düşündüğümde bile, olmadıklarını keşfediyorum. Mesela geçen gün mutfaktaydım ve aniden akşam yemeği yaptığımı hatırladım. Kendimi buzdolabından somon çıkarırken ve tavada pişirirken gördüm. Üzerimde siyah bir önlük, kot pantolon ve kolları kıvrılmış pamuklu bir gömlek vardı.

Logan eve geldiğinde, ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Heyecanın da ötesindeydim. Bunun, kısa süre sonra su gibi akıp gelecek pek çok anıdan yalnızca biri olduğunu düşündüm. Ama sonra Logan beni tanıdığı süre boyunca hiç somon pişirmediğimi söyledi. Bir anı için o kadar çaresiz kalmış olmalıyım ki hepsini uydurdum. Ya da bir şey görmüş olabilirim.

Televizyonda somon balığı yapan birini gördüm ve bunu yaparken kendime dair bir anı yarattım.

Zihin aldatıcı bir şeydir, özellikle de yaralandığında. Gerçek olanları telafi etmek için sahte anılar yaratabilir. Doktorum bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı ve ne yazık ki birkaç kez başıma geldi. Somon balığı anısı, gerçek olduğunu sandığım ama gerçek olmayan birçok anıdan sadece biriydi.

Kazakları katlayıp kaldırırken kendime iyileşmenin bir süreç olduğunu ve herkesin deneyiminin farklı olduğunu hatırlatıyorum. Doktorlar zihnimin içine hapsolmuş anıları serbest bırakmasının aylar sürebileceğini söylediler, ama hala orada olduklarına dair bana güvence verdiler. Sanırım bu umutlu olmak için bir sebep. En azından sonsuza dek gitmediler.

"Bu da ne?" Bir kartviziti elime alırken kendi kendime mırıldandım. Kazaklarımdan birinin cebinden düşmüş olmalı. "Harris Row Barınağı mı?"

Kartı ters çevirdiğimde üzerinde bir şey yazdığını görüyorum. Bir telefon numarasına benziyor ama mürekkep bulaşmış, bu yüzden numaraları seçemiyorum. Bunu neden sakladım? Orada gönüllü olmak istedim mi? Ya da belki de istedim ama hatırlamıyorum.

Kartı kaldırıp atmayı düşünüyorum ama sonra saklamaya karar veriyorum. Belki müsait olduğumda oraya gider ve gönüllülük fırsatlarını sorarım. Tüm sağlık sorunlarım göz önüne alındığında, yakın zamanda düzenli bir işe dönebileceğimden şüpheliyim.

Garip olan şu ki, kazadan önce yaşadığım semptomlar ortadan kalkmış gibi görünüyor. Logan'a göre eskiden mide sorunlarım, eklem ağrılarım ve aşırı yorgunluğum vardı ama kazadan beri bunların hiçbirini yaşamadım. Sanki beynimdeki travma otoimmün hastalığımı bir şekilde düzeltmiş gibi, ama bu mantıklı değil. Belki de aldığım ilaçlar yardımcı oluyordur.

Diğer odada Logan'ın ayak seslerini duyunca aceleyle kazakları kartla birlikte çekmeceye geri koyuyorum. Diğer çekmeceye bakma fırsatım olmadı. Bunu daha sonra yapmam gerekecek. İki çekmeceyi de kapattım ve Logan içeri girerken ayağa kalktım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, kaşları birbirine çatılmış.

"Küpelerimi alıyorum," diyorum, şifonyerin üstündeki mücevher kutusunu açarak. Logan yerde yatıp ağır bir çekmeceyi açtığını bilse mutlu olmazdı, o yüzden bunu kendime saklayacağım.

"Küpelerini neden istiyorsun?" diyor hafif bir sırıtışla. "Bir yere gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Gidebilir miyiz?" Ona doğru yürüyorum. "Haftalardır burada tıklıp kaldım. Dışarı çıkmam lazım. Hadi yemeğe gidelim. Yakın bir yerde olabilir. Caddenin aşağısında şirin bir Meksika restoranı yok mu?"

Durakladı, gözleriyle beni inceledi, sonra "Hatırlıyor musun? Meksika lokantasını mı?"

"Sanırım öyle. Önünde pembe bir flamingo var mıydı?"

"Evet. Var." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Tatlım, az önce bir şey hatırladın! Bu inanılmaz!" Bana sarılmak için eğildi. "Neden daha heyecanlı değilsin?"

"Çünkü yıllardır orada duruyordu," diyorum iç çekerek. "Eve taşındığımız hafta oraya gittiğimi hatırlıyorum."

"En azından hatırladın," diyor Logan, pozitif kalmaya çalışarak. "Guacamole'lerine bayılırsın. Her gittiğimizde sipariş ediyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Neden?"

"Beğenmediğimi hatırlıyorum. Çok tuzluydu ve çok fazla sarımsak ekliyordı."

"Tarifi değiştirmiş olmalılar, çünkü şimdi bayılıyorsun."

"Şimdi oraya gidelim. Guacamole sipariş edebiliriz ve ben de hâlâ sevip sevmediğime bakarım."

"Tatlım, hayır." Logan elini omzuma koydu ve bana doğru eğildi.

"Buradan gitmek istemeni anlıyorum ama daha çok erken."

"Neden? Sadece akşam yemeği. Yorucu bir şey yapacak değilim."

"Risk almak istemiyorum. Çok iyi gidiyorsun. Neden engel olur mu?"

"Ben-" Kendimi durduruyorum, tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorum. Ne söylersem söyleyeyim, bana dışarı çıkmaya hazır olmadığımı söyleyecek.

"Sipariş versek nasıl olur?" diye soruyor. "İster misin?"

"Elbette." Çabasını takdir ederek ona gülümsüyorum. Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum. Benim bakıcım olmak kolay değil, özellikle de o

tam zamanlı çalışıyor ve belediye meclisinde görev yapıyor. "şimdi sipariş verebilir miyiz? Biraz erken olduğunu biliyorum ama aım ve Meksika yemeği kulağa hoş geliyor."

Telefonunu ıkardı. "Meny açayım."

"Hey, Harris Row Shelter hakkında bir şey biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diyor sorduğum için aptalmışım gibi. "Bu benim işimin bir parçası. şehirdeki tüm barınakları biliyorum."

"Evet, yle demek istemedim. Demek istediğim, orada hiç gönüllü olup olmadığımı biliyor musun?"

"Gönüllü olduysan bile bana hiç söylemedin. Neden soruyorsun?"

"Bunu buldum-" Duruyorum, karttan bahsedip bahsetmeme konusunda kararsızım. İçimden bir ses bahsetmememi söylüyor ama nedenini bilmiyorum.

"Ne buldun?" Logan başını yana eğerek soruyor.

"Gönüllü işlerin bir listesini," diyorum, neden yalan söylediğimden emin değilim. "Barınak, gönüllülere ihtiyaç duyan yerlerden biriydi."

"Avery, sen gönüllü değilsin. Hâlâ iyileşme srecindesin."

"Biliyorum ama daha sonra, iyileştiğimde gönüllü olmak isterim."

"Hayır. Bunu yapmanı istemiyorum. O barınaklar tehlikeli bölgelerde. Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

Kaşlarım kalktı. "İzin vermeyecek misin? Logan, ben ocuk değilim. İstediğim yere gidebilirim."

"Sen benim karımsın ve karımın bir grup evsiz kadınla takılmak için şehrin kabataslak bölgelerine gitmesine izin veremem."

Keskin, yargılayıcı tonu beni şaşırttı, gönüllü olmamam konusundaki ısrarıyla birlikte. Gönüllü olarak tanıştık. Bu ikimizin de değer verdiği bir şey.

"Logan, yardım etmeye çalıştığın insanlar bunlar. Neden benim de onlara yardım etmemi istemiyorsun?"

"Bunu tartışmayacağız. Bir anlamı yok. Sağlığın ve yaşadıkların göz önüne alındığında gönüllü olmaya hazır olmanın yakınından bile gemiyorsun." Tekrar telefonuna bakıyor. "Men burada. Görmek ister misin, yoksa en sevdiklerini mi sipariş edeyim?"

"Görmek isterim." Telefonuna uzanıyorum ama bana vermek yerine yanıma geliyor ve menüde geziniyor.

"Fajita tabağına ne dersin?" diyor. "İçinde soğan var. Soğandan nefret ederim."

İç çekiyor, sesi sinirli geliyor. "Neredeyse her gittiğimizde fajita sipariş ediyorsun."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diyorum. "O zaman sanırım soğansız istemeliyim."

"Hayır, Avery, istemezsin. Fajitaları geldiği gibi, soğanlı sipariş ediyorsun."

Bu doğru olamaz. İçinde sevmediğim bir malzeme olan bir şey sipariş etmem. Öyle mi?

Bu sürekli oluyor. Kendim hakkında bana hiç benzemeyen şeyler bulup duruyorum. Evlendikten sonra gerçekten bu kadar değiştim mi? Değiştiğimi sanmıyordum ama sanırım bu mümkün.

Ne zaman oldu bu? Çünkü evliliğimizin başlarında olmadığını biliyorum. Üç yıldır evliyiz ve ilkinin çoğunu hatırlıyorum. Bekarken olduğum Avery gibiydim. Peki ne değişti? Ne zaman kendimin farklı bir versiyonu oldum?

ONUNCU BÖLÜM

Gecenin ilerleyen saatlerinde misafir odasında yalnız kaldığımda kendimi uyuyamaz halde buluyorum. Günlerimi yatarak geçirmek beni yormuyor, bu yüzden yatağa girdiğimde uyuyamıyorum.

Yatağın başucundaki ışığı açmak için uzandığımda, kalkıp biraz etrafı karıştırmaya karar veriyorum. Sanırım bu kendi evimi gözetlemek değil, ama öyle hissettiriyor. Sanki burada başka bir kadın yaşıyordu ve ben sadece bir misafirdim. Eskiden olduğum kadın, Logan'ın tarif ettiği kadın, benim gibi bile değil.

Logan'a göre hastalığım yüzünden işimden ayrılmışım ve tüm zamanımı evde geçiriyormuşum. Görünüşüm yüzünden akşam yemeği için bile dışarı çıkmayı reddettiğimi söyledi. Görünüşe göre, muhtemelen otoimmün hastalığının neden olduğu, boynuma ve yüzüme yayılan bir döküntü çıkarıyormuşum. Mesele şu ki, eski ben nasıl göründüğüme rağmen dışarı çıkardım. Hiçbir zaman görünüşümle aşırı derecede ilgilenen biri olmadım. Güzel görünmeyi sevmediğimi söylemiyorum ama bazı kadınlar gibi göz alıcı değilim. Hiçbir zaman tasarımlı kıyafetler giymeyi önemsemedim ve her zaman çok az makyaj yaptım. Bu yüzden Logan'a isilik yüzünden evden çıkamayacağımı söylemeyi hayal bile edemiyorum.

Otoimmün hastalığının beynimi etkileyerek farkında olmadığım ya da fark etmediğim kişilik değişikliklerine neden olup olmadığını merak etmeye başladım. Logan'ın bunları bana göstermemesine şaşırdım, ya da belki

O söyledi, ben de ona iyi olduğumu söyledim. Ama evden çıkmayı reddeden biri olsaydım, bana yardım bulmaya çalışmaz mıydı?

Belki de söylediklerini yanlış yorumlamışımıdır. Dışarı çıktığıma eminim ama eskisi kadar değil. Muhtemelen kastettiğı buydu.

Banyoya girip ışığı açtım. Dolaba doğru yürüdüm ve üst çekmeceyi açtım. İlaç şişeleriyle doluydu. Birini elime aldığımda, hastaneden çıktığımda bana verilen ağrı kesiciler olduğunu görüyorum. Yakında onlara ihtiyacım kalmayacağını umarak yavaş yavaş bırakıyordum. Diğer ilaçları sıralarken, geçen yıldan kalma başka ağrı kesiciler de gördüm. Otoimmün hastalığımla ilgili bir ağrı olmalı ama reçeteye ihtiyaç duyacak kadar kötü olması endişe verici.

Başka bir şişe aldım ve tanımadığım bir ilaç gördüm. Telefonumdan ismine baktım. Bir antidepresan.

Depresyon için ilaç almaya ne zaman başladım? Tarihi kontrol ediyorum ve reçetenin geçen yaz doldurulduğunu görüyorum. Bu yüzden mi dışarı çıkmak istemiyordum? Depresyonda olduğum için mi?

Tanımadığım başka bir ilaç buldum. Adına bakıyorum ve anksiyete tedavisi için bir ilaç olduğunu görüyorum. Hiç anksiyete yaşamadım, hatırladığım kadarıyla da yaşamadım. Ama şişenin üzerinde benim adım yazıyor ve hapların çoğı bitmiş, yani belli ki bir noktada almışım. Şişenin üzerindeki tarih geçen sonbahar olduğunu gösteriyor.

Ben hap kullanan biri değilim. Her zaman doğal çözümler aradım, peki neden bu kadar reçetem var? Kendimi haplara başvuracak kadar kötü mü hissediyordum?

"Avery?" Diğer odadan Logan'ın sesini duydum. "Avery, neredesin?" Sesi endişeli, neredeyse paniklemiş gibi geliyor.

"Buradayım," diyorum ilaçları çekmeceye geri atarak. "İyi misin?" diye soruyor.

Arkamı dönüyorum ve onu banyonun kapısında dikilirken görüyorum. "Ben iyiyim. Sadece uyuyamadım. Neden ayaktasın?"

"Bir ses duydum ve seni kontrol etmek istedim."

"Çok tatlısın ama ben iyiyim. Yatağına dönebilirsin." "Önce senin gitmeni bekleyeceğim." Kenara çekildi. "Sen git."

Yatağına dönmeyi planlamıyordum. Hâlâ tamamen uyanığım ama Logan'ın ben güvenle yatağına girene kadar gitmeyeceğini biliyorum.

"Biraz dinlen," diyor ve yorganı üzerime çekip yanağımdan öpüyor.

"Bunu daha ne kadar yapacağız?" "Ne yapacağız?"

"Farklı odalarda uyuyacağız. Misafir odasında olmak tuhaf hissettiriyor. Seninle bizim odamızda uyumak istiyorum."

"Henüz değil," diyor yatağa oturarak. "Başın hâlâ iyileşiyor. Gece sana çarpıp daha fazla hasara yol açarsam kendimi çok kötü hissederim."

"Yapmayacaksın." Ses tonum ısrarcı. "Kesiğin büyük kısmı iyileşti ve üzeri örtüldü. Hadi ama Logan. Bu iş yeterince uzadı."

"Üzgünüm ama cevabım hayır. Yanımda olsaydın hiç uyuyamazdım. Sana zarar verebileceğimden çok endişelenirdim."

"O zaman ne zaman? Ne zaman aynı yatakta uyumaya geri dönebiliriz?"

"Bilmiyorum. Bunu daha sonra, bir sonraki doktor randevundan sonra konuşuruz."

O randevuya daha bir hafta var. Sanırım gereksiz olsa bile o kadar bekleyebilirim.

Logan yatağın yanındaki saate baktı. "Gece yarısını geçti. Uyumaya çalış." Ayağa kalktı. "Sabah seni kontrol ederim."

Kapıya doğru yürürken bulduğum hapları hatırlıyorum. Bunu ona daha sonra sorabilirdim ama beklemek istemiyorum. Eğer sorarsam, bütün gece bunu düşünerek uyanık kalacağım.

"Logan?"

Gitmek üzereydi ama geri döndü. "Evet?"

"Depresyonda mıydım?"

İçini çekti. "Avery, geç oldu." "Bunun hakkında konuşmak istiyorum."

"Tatlım, yatmam gerek," diyor yüzünü ovuşturarak. "Çok yorgunum ve birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor."

"Neden? Bugün Cumartesi."

Duraksıyor, hangi gün olduğunu unutmuş gibi bakıyor. "Evet, iyi ama y i n e de uyumam gerek."

"Lütfen soruya cevap verir misiniz? O hapları neden aldığımı bilmem gerek."

Kapıda durup önce yere, sonra tekrar bana baktı. "Evet. İlaç isteyecek kadar depresyondaydın."

"Bu bana göre değil. Hap almaktan nefret ederim."

"Daha iyi hissetmek için çaresizdin. Hastalığın giderek kötüleşiyordu. Belirtilerinizin hiçbiri iyileşmiyordu. Doktorlar size nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı. Kendinizi umutsuz hissediyordunuz, sanki hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi. Bazı günler yataktan zar zor kalkabiliyordun. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sana nasıl yardım edeceğimi. Bu yüzden seni birine götürdüm ve o da sana ilaç yazdı."

"Peki ya anksiyete ilaçları? Onları da mı yazdı?"

"Evet. Ve en azından bir süreliğine yardımcı oldular, sonra tekrar kötüleştin."

"Nasıl kötüleştin? Ne demek istiyorsun?"

"Kafan karıştı. Doğru olmayan şeyler söyledin." "Ne gibi şeyler?"

"Bu konuya girmek istemiyorum. Bir önemi yok. O şeyleri söyleyen sen değildin. Senin hastalığındı. Akıl sağlığını etkiliyordu."

"Ne şekilde? Benim sorunum neydi?"

"Kafan karıştı. Hepsi bu. Kafanda bir şeyler uyduruyor ve bunların gerçek olduğunu düşünüyordun."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Yorganı itip ayağa kalkıyorum.

"Avery, yatağına dön."

"Hayır." Logan'a doğru yürüyorum, bunu benden sakladığı için kızgıyım. "Akıl sağlığımla ilgili sorunlar yaşadığımı neden bana söylemedin?"

"Çünkü artık bir sorun değil. Artık iyisin ya da öyle görünüyorsun. Tuhaf yorumlar ya da suçlamalar yapmadın."

"Suçlama mı?" Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bana doğru eğilip omuzlarımı kavlıyor. "Bitti artık. Bunu geçmişte bırakacağız."

"Geçmişte bırakmak istemiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ne söylediğimi."

"Bu konuya girmeyeceğim. Geç oldu ve dinlenmen gerek." Yatağa doğru başını salladı. "Git uyu. Sabah görüşürüz."

Dönüyor ve kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Yatağıma dönüyorum ama zihinsel sorunlarım olduğunu öğrendikten sonra uyumama imkân yok. Halüsinasyon ya da sanrı görüyor gibiydim, her ikisi de ilaçların bir yan etkisi olabilir, ama yine de endişe verici.

Mia ile konuşmam gerek. Bana bilmek istediklerimi söyleyecektir. Bana hiç yalan söylemedi, en azından önemli bir konuda. Eğer hikâyenin sadece bir kısmını değil de tamamını öğrenmek istiyorsam, kız kardeşime sormam gerekir.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Logan kanepede yanıma gelerek, "Ben markete gidiyorum," diyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim. Liste sende mi?"

Cebinden çıkardı. "İşte burada." Bana bir öpücük veriyor. "Yakında görüşürüz."

"Acele etmene gerek yok. Ben iyi olacağım."

Gülümsüyor. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama kendime biraz zaman ayırmak güzel olacak." "Etrafında olmak o kadar zor mu?"

"Hiç de değil. Ama bazen kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum, sanki yaptığım her şeyi izliyormuşsun gibi."

"Sadece seni sevdiğim için." Bana bir öpücük daha veriyor, sonra nihayet gidiyor.

En az bir saatliğine gitmiş olmasını umuyorum ama bundan daha hızlı da olabilir, bu da acele edip Mia'yı aramam gerektiği anlamına geliyor.

Genelde hemen cevap verir, bu yüzden telefonu çalmaya devam edince endişelenmeye başlıyorum. Ya açmazsa? Logan dinlemeden onunla konuşmak için tek şansım bu. Telefonu sesli mesaja düşüyor. Kanepede arkama yaslanıyorum, önceden plan yapmadığım için kendime kızıyorum. Önce ona mesaj atmalı ve arayacağımı söylemeliydim.

Telefonum çaldı. Açtım ve Mia'nın adını gördüm.

"Tanrıya şükür aradın," dedim.

"Neden? Sorun ne?" diye sordu, sesi paniklemiş gibiydi. "Sağlığını mı ilgili? Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ben iyiyim. Sadece konuşmak istedim." "Neden nefes nefese gibisin?"

"Öyle mi?" Durakladım ve normalden daha hızlı nefes aldığımı fark ettim. Muhtemelen onunla konuşmaya çok hevesli olduğum içindir. "Aradığın için heyecanlandım. Dışarıda olabileceğini düşünmüştüm."

"Dışarıdaydım. Alışveriş yapıyordum. Ellerim doluydu, o yüzden telefona cevap veremedim ama şimdi evdeyim. Ne var ne yok?"

"Dün gece sana sormak istediğim bir şey buldum."

"Evet, neymiş?"

"Akıl sağlığımla ilgili sorunlar mı yaşıyordum?"

Bir an sessiz kaldı, sonra "Ciddi bir şey değildi. Yani bir doktora görünecek kadar ciddiydi ama bana hep iyi göründün."

"Depresif görünmüyor muydum?"

"Hiç de değil, ama biriyle telefonda konuşurken bunu söylemek zor. Bana hep her şey yolundaymış gibi geliyordu."

"Logan sana ne söyledi? Sağlığım hakkında sana bilgi verdiğini söyledi."

İç çekti. "Sana bunu söylememesi gerekiyordu. Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Keşke sana bilgi veren ben olsaydım."

"Ama yapmadın. İyileştiğini söyleyip duruyordun ama ben sana inanmıyordum. İyi hissediyor olsaydın işini bırakmazdın."

"Peki Logan sana ne söyledi?"

"Çok uyuduğunu, yemek yemediğini, televizyon izlemediğini ya da pek bir şey yapmadığını söyledi. Sağlığın konusunda umutsuz olduğunu, sanki hiç iyileşmeyecekmiş gibi hissettiğini söyledi."

Söyledikleri Logan'ın söyledikleriyle uyuyor. Bu beni neden şaşırttı? Neden bana doğruyu söylemediğini düşündüm?

"Depresyon ilaçları aldığımı biliyor muydun?" diye sordum.

"Evet, hap almaya bu kadar karşı olduğun için beni şaşırttı ama sanırım ihtiyacın vardı. İlaçları almaya başlamadan önce Logan yataktan bile çıkamadığını söylemişti."

"Anlamıyorum. Daha önce hiç böyle sorunlarım olmamıştı, ne oldu peki?"

"Logan'ın dediği gibi, hiç iyileşemeyecekmişsin gibi hissediyordun. Senin için çok endişeleniyordu Avery. Görüşmelerimizden birinde ağlayarak yere yığıldı. Senin acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Böyle şefkatli bir kocan olduğu için şanslısın. Birçok erkeğin eşleri ciddi şekilde hastalandığında evliliği terk ettiğini duymuştum ama Logan kendini sana daha da adadı. Elinden gelse her gün evde seninle kalır."

"Evet, biliyorum. O harika biri," diyorum.

Bana verdiği özgürlüğün eksikliği dışında bu doğru. Bazen bu evde esir tutuluyormuşum gibi hissediyorum. Sadece sağlığım için endişelendiğini biliyorum ama bu artık çok fazla olmaya başladı.

"Keşke düzgün bir adam bulabilsem," diyor Mia. "Dün gece bir adamla çıktım ve o da annesiyle geldi."

Gülüyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ciddiyim. Aslında benimle tanışmak için annesini restorana getirdi. Eğer bir kız annesinin onayını almazsa, onunla çıkmayacağını söyledi."

"Ve? Testi geçtin mi?"

"Evet, ama ona bir daha beni aramamasını söyledim. Hiç iyi erkek kalmadı mı? Çünkü bulabildiğim tek şey çalışmayan, hijyeni berbat olan ya da randevuya annesini getiren ezikler. Bazen, eğer gerçekten *şanslıysam*, üçünü de."

"Özür dilerim," diyorum gülmemeye çalışarak. "Bu korkunç bir şey. Bence şansın kötü gidiyor. Dışarıda iyi adamlar var."

"Belki de bir yerlerde gönüllü olmalıyım. Logan'la böyle tanıştın ve bak nasıl sonuçlandı. O mükemmel bir koca."

Logan'a çok iltifat ediyor, bu da Logan'ın ondan hoşlanmadığına dair yorumlarının abartılı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Mia, eskiden Logan'la bir sorunun var mıydı?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Senin ondan hoşlanmamanla ilgili bir şey söyledi, çünkü..."
Tereddüt ediyorum, bu konuyu açmalı mıyım emin değilim. Eminim olmuştur ama muhtemelen Logan'ın ima ettiği ölçüde değildir. Ve belli ki bunu aşmış, o zaman neden geçmişî gündeme getirip Logan'dan tekrar nefret etmesine neden olabilecek eski duyguları yeniden alevlendireyim?

"Ne yüzünden?" diye soruyor.

"Boş ver. Önemli değil." "Logan sana ne söyledi?"

"Bu konuda konuşmayalım. Geçmişte kaldı. Sana o şeyleri söyletenin sadece kederin olduğunu biliyorum."

"Kederim mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"John'u kaybetmenin acısı. Birini suçlamak istedin ve Logan'ı suçladın."

"Onu ne için suçladın?"

"John'a sigaraları getirdiği için. Yangına sebep olanlar." "Logan'ı suçlamadım. Sigaraları o aldı ama John'a içirirdi. Eğer Logan almasaydı, John gidip kendisi alacaktı."

Hikâyeyi yanlış mı hatırlıyorum? Logan'ın bana Mia'nın yangın için onu suçladığını söylediğine yemin edebilirim. Bu unutableceğim bir şey değil.

"Yani Logan'a hiç kızmadın mı?"

"Öyleydim ama bunu kendime sakladım. Ona hiç söylemedim. Ve bunu atlattım.

"

"Peki sorun sigara değilse," diye soruyorum, "o zaman neden kızgındın?" "Çünkü John'u görmene izin vermiyordu. Sürekli bahaneler buluyordu.

John sizin evinize gittiğinde Logan onu gitmesi için acele ettirirdi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"John anlattı. Ne zaman seni görmeye çalışsa Logan'ın ziyareti kısa kestiğini, sanki ikinizin gitmesi için bir neden buluyormuş gibi davrandığını söyledi."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. John ölmeden önceki ayları hatırlıyorum. Beni görmek için çok meşgulmüş gibi davranıyordu. Beni John'dan uzak tutan Logan değildi. Benim için zamanı olmayan John'du."

"Ben öyle bir izlenim edinmedim ama kim bilir? Eminim her ikisinin hikayesinde de biraz gerçek payı vardır, biraz da uydurma. Bu ikisinin geçinemediği bir sır değildi."

"Logan ve John mu?"

"Evet. Düğünden sonrasını hatırlamıyor musun? Logan ve John otoparkta tartışıyorlardı?"

"Tartışmıyorlardı. Sadece çok içtikleri için yüksek sesle konuşuyorlardı."

"Tartışıyorlardı," diye ısrar etti Mia. "Onları duydum. John Logan'a ona güvenmediğini söyledi ve Logan sinirlendi. O kadar hararetlendi ki Brad'i ayırması için oraya gönderdim."

"Brad mi? Randevun mu?"

"Evet, iyi bir adamdı," diyor hüzünlü bir ses tonuyla. "Yürümemesi çok kötü oldu."

"John neden Logan'a ona güvenmediğini söyledi?"

"Çünkü o senin ağabeyin," diyor Mia, sanki çok açılmış gibi. "Ağabeyler kız kardeşleri konusunda erkeklere asla güvenmezler. Bu bir kural gibi bir şey."

"*Senin* çıktığın hiç kimseye böyle davranmadı."

"Ben en büyükleriyim. Bana sana baktığı gibi bakmadı. Benim de ona ihtiyacım yoktu. Eğer bir erkek pislik gibi davranıyorsa, ona kaybolmasını söyledim. Sen daha çok itilip kakılan biriydin."

"Ben kolay lokma değilim."

"Olabilirsin, özellikle de gerçekten hoşlandığın bir erkeğe karşı. Ve sen Logan'dan gerçekten hoşlandın, birkaç buluşmadan sonra bile."

"Logan'a karşı kolay lokma olduğumu mu söylüyorsun?" Gözlerimi deviriyorum. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşündüğünü bilmek güzel."

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Demek istediğim, bir erkekten gerçekten hoşlandığında, çatışmadan kaçınmak için bazı şeyleri görmezden gelirsin. Düğününde olduğu gibi. Sen sahilde evlenmek istedin ama Logan seni şık bir otelde evlenmeye ikna etti."

"İki seçenek de benim için sorun değildi."

"Belki, ama senin hayalin kumsaldı. Hatta üniversitede düğününün nasıl olacağına dair bir vizyon panosu bile yapmıştın. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet, ama yirmi yaşımdaydım. Otuz yaşıma kadar evlenmedim. İnsanlar on yıl içinde çok değişiyor. Yaşım ilerledikçe, plajın dağınık olacağını ve hava durumuna bağlı olduğunu fark ettim. Otelde evlenmek daha pratikti. Daha fazla insanı davet edebilirdik ve yağmur yağması konusunda endişelenmemize gerek yoktu."

"Başka bir şey hakkında konuşalım. Seni üzmemi istememiştin. Bana Logan'la bu hafta sonu ne yapacağınızı söyle."

"Hiçbir şey. Hâlâ evden çıkmamı istemiyor."

"Muhtemelen en iyisi bu. Yani, kafatasında bir delik var. İnsanlar sana bakacak."

"Kesiğimin üstü kapalı ve şapka takabilirim. İnsanların bakması gerçekten umurumda değil. Bunun beni dışarı çıkmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Logan dün gece sokağın aşağısındaki Meksika restoranına gitmeme bile izin vermedi. Bir saat içinde orada ve evde olabilirdik."

"Üzgünüm ama bu konuda Logan'a katılıyorum. Bence henüz dışarı çıkmamalısın. Eğer sıkıldıysan, neden biraz dergi okumuyorsun? Ya da bazı dizileri izlemiyorsun?"

"Hepsini yaptım zaten. Rachel bana bir yığın dergi getirdi ve hepsini okudum bile."

"Nasıl gidiyor? Onunla arkadaş gibi hissetmeye geri mi döndün?"

"Hayır," diyorum açıkça. "Hiç arkadaş olduğumuzdan emin değilim."

"Öyleydiniz. Logan bana Rachel'la nasıl sürekli alışverişe gittiğinizi anlatırdı. İçki içmeye gittiğinizi. Birer kadeh şarap içmek için birbirinizi ağırladığınızı. İkiniz gerçekten iyi arkadaşmışsınız gibi geliyor."

"O zaman neden onun yanında kendimi bu kadar rahatsız hissediyorum?"

"Belki de seninle ilgilendiği içindir? Eminim birlikte içki içtiğin birinden, kendi evinde düşmemeni sağlayan birine dönüşmek gariptir."

"Evet, bu da bir parçası. Bana bebek bakıcılığı yapıyormuş gibi hissediyorum, bu da garip."

"O zaman öyle düşünme. Daha önce yaptığı gibi takılmak için geliyormuş gibi davran."

"Hatırlasaydım gelirdim. Ama hatırlayamıyorum. Neredeyse bir yabancı gibi görünüyor."

"Daha ne kadar gelecek?"

"Logan ve ben bu konuda konuşmadık. Ne zaman bu konuyu açsam, daha sonra konuşacağımızı söylüyor. Ona gerçekten ihtiyacım yok. Bütün gün tek yaptığı telefonuna bakmak ve dergi okumak."

"Ama yanında birinin olması daha iyi hissettirmiyor mu?"

"Hayır. Bir şey olursa yardım çağırırım. Telefonum her zaman yanımdadır."

"Evet, ama ya geçen seferki gibi bilincini kaybedersen?"

"Öyle bir şey olmayacak. Yürürken çok dikkatliyim ve üzerimde bir şey taşımamaya özen gösteriyorum. Gerçek şu ki, eninde sonunda kendi başıma kalmam gerekecek, o zaman neden şimdi başlamayayım? Kendimi iyi hissediyorum. Otoimmün hastalıkta yaşadığım semptomların hiçbirini yaşamıyorum."

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

"Biliyorum, değil mi? Anlamıyorum. Sanki diğer sağlık sorunlarım kafamda sabitlenmiş gibi."

"Çok daha fazla dinleniyorsun. Belki bunun yardımı olmuştur."

"Hiç sanmıyorum. Daha önce çok dinlendim ama yine de kendimi hasta hissettim ya da Logan öyle söyledi." Saate bakıyorum. "Logan'dan bahsetmişken, yakında evde olur."

"Seni yalnız mı bıraktı?"

"Sadece markete gitmek için. Sokağın aşağısında. Çok uzak değil." "Bunu yapmasına hâlâ şaşıyorum."

"Ben de şaşırdım. Onu yanımdan ayırmak neredeyse imkânsız. Kendime ayıracak vaktim bile olmuyor. Dün evden çalıştı ve günün çoğunda toplantıları vardı, bu harikaydı. Sonunda kalkıp bir şeyler yapabildim."

"Ne yaptın?"

"Bazı eşyalarımı gözden geçirdim, hafızamı canlandırıp canlandırmayacaklarını görmeye çalıştım."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır, ama çok uzağa gitmedim. Yatak odasındaki çekmecelerimden birini karıştırdım. Giydiğimi hatırlamadığım kışlık kazaklarla doluydu. Benim tarzım gibi bile görünmüyorlar. Garip ama eskiden kim olduğumu bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne yediğimi. Nasıl giyindiğim gibi. Ne yaptığım gibi. Hiçbiri bana benzemiyor."

"Evlendikten sonra değiştin," diye itiraf ediyor Mia, "ama bu normal. Çoğu insan böyle yapar."

"Ama nasıl? Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla biraz değiştim ama çok değil. Giyim tarzımı kesinlikle değiştirmedim."

"Değiştirdin. Fotoğraflarını gördüm. Tişört ve kot pantolon giymekten daha olgun bir görünüme geçmişsin, ya da sanırım sofistike daha iyi bir kelime. Daha çok bluz ve kazak giymişsin. Etekler. Elbiseler. şahsen harika göründüğünü düşünüyorum. Çok profesyonel ve lüks."

"Ama ben öyle değilim. Ben sıradan biriyim, hep yleydim. Neden bu şekilde giyineyim ki?"

"Bilmiyorum. Sadece farklı bir tarz denemek istediğini düşündüm."

"Bunu sana ben mi söyledim?"

"Dürüst olmak gerekirse bu konuda konuşmadık." Duraksıyor.

"Kahretsin, kapıda biri var."

"Seni bırakabilirim."

"Bırakmak zorunda değilsin. Kim olduğunu kontrol edeyim."

"Logan birazdan evde olur, o yüzden gitmeliyim. Sonra konuşuruz."

"Tamam. İyi hafta sonları!"

Eğlenceli olmayacak. Logan birkaç dakikada bir beni kontrol ederken evde tıklıp kalacağım. Onu evden çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım ki eşyalarımı gözden geirebileyim.

Bir şeyler doğru gitmiyor. Benim tarzım olmayan kazaklar mı? Barınak için olan kartvizit? Logan'ın Mia'nın John'un ölümünden onu suçladığını söylemesi?

Eğer doğru değilse Logan neden Mia hakkında böyle bir şey söylesin ki? Belki de onu yanlış duydum. Ya da belki ben uydurdum.

Ya iyileşmiyorsam? Ya zihnim düşündüğümden daha hasarlıysa? Logan'ın bana söylemediği bir şey mi var? Bu yüzden mi bana karşı bu kadar temkinli davranıyor?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Logan eve gelmeden önce ne kadar zamanım kaldığından emin değilim ama o gelmeden önce yapmam gereken bir şey daha var.

Telefonumda Harris Row Shelter'ı arıyorum, numaralarını buluyorum ve onları arıyorum.

"Harris Row Shelter," bir kadın cevap veriyor.

"Merhaba, ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu aramadan önce anlamalıyım.

"Alo?" dedi kadın. "Hâlâ orada mısınız? Yardıma ihtiyacınız var mı?" Sesi çok acildi. Muhtemelen kalacak bir yere ihtiyacı olan bir taciz kurbanı olduğumu düşünüyor.

"Sadece bir sorum var."

"Hizmetlerimiz hakkında mı?"

"Hayır, gönüllüleriniz hakkında. Avery Fairmont adında bir gönüllünüz var mı acaba?"

"Üzgünüm ama elimde gönüllülerin bir listesi yok."

"Anlıyorum ama Avery Fairmont adında birini tanıyor musunuz? Otuzlu yaşlarının başında, orta boylu, siyah saçlı."

"Hayır. Neden soruyorsunuz?" dedi şüpheli bir ses tonuyla.

"Geçen ay bir yardım etkinliğinde tanıştım ama numarasını almadım. Barınakta gönüllü çalıştığından bahsetmişti, ben de sizde iletişim bilgilerinin olabileceğini düşündüm."

"İnternette bakamaz mısın?"

"Baktım ama numarası listede yoktu. O gece orada olan başka birine soracağım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Aramayı sonlandırdım.

Görünüşe göre barınakta gönüllü olarak çalışmıyordum, o zaman kart neden bende idi? Ve neden saklıyordum? Belki de orada gönüllü olmayı planlıyordum ama Logan'ın öğrenmesini istemiyordum. Şehrin tehlikeli bir yerinde olduğu için oraya gitmemi istemediğini açıkça belirtti. Arkasından iş çevirip yine de yapacak mıydım? Bu bana göre değil. Her zaman çiftlerin birbirlerine karşı dürüst olması gerektiğine inanmışımdır. Logan da öyle. Bu ilişkimizin başlarında konuştuğumuz bir şeydi. Yine de buradayım, Logan'a söylemeye niyetim yokken önce kız kardeşimi sonra da sığınma evini arıyorum.

Bu ne anlama geliyor? Kocama güvenmiyor muyum? Ama neden güvenmeyeyim ki? Logan beni seviyor. Hastaneden eve döndüğümde beri bana çok iyi bakıyor. Ama kazadan önceki zaman hakkında, hatırlayamadığım yıllar hakkında konuşmaya isteksiz olması beni rahatsız ediyor. Kendi kendime hatırlamamı istiyor olabilir, ama o zaman neden bana bunu söylemiyor?

Saate bakıyorum, sanırım Logan eve gelmeden önce sadece birkaç dakikam var. Ebeveyn yatak odasına, gömme dolabımıza gidiyorum. Logan'ın tarafı, beyaz elbise gömleklerinden başlayarak, mavi elbise gömlekleri ve diğerleri gibi kıyafet türüne ve rengine göre düzgün bir şekilde düzenlenmiştir. Pahalı görünümlü birkaç takım elbisesi ve bir dizi ipek kravatı var. Onunla tanıştığımda ikinci el mağazasından aldığı bir takım elbisesi ve iki gömleği vardı. Şimdi ise bir dolap dolusu gömleği var. Yıllar içinde gardırobunu kesinlikle geliştirmiş.

Dolabın benim tarafımda bir sıra elbise, birkaç etek ve birkaç takım elbise görüyorum.

"Bunu neden giyeyim ki?" Kurumsal bir işte giyilecek bir şeye benzeyen kırmızı bir pantolon takımını çekip çıkarıyorum.

Takım elbiseyi yerine koyup elbiseleri sıralıyorum ve onların da ofiste giyilecek bir şeye benzediğini fark ediyorum. Bunları neden alayım ki? Eski işimde kot pantolon ve günlük bir gömlek giyerdim. İşten ayrılıp bütün gün evde olduğumda muhtemelen eşofman giyiyordum. Peki bu ofis tarzı elbiseleri ve takımları ne zaman giydim?

"Avery?" Logan'ın dediğini duydum. "Avery, neredesin?"

Logan'ın yatak odasına geldiğini gördüğümde dolaptan çıkıyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Dolaba bakıyorum. Giyecek bir şey arıyordum."

Bana doğru yürüdü. "Misafir odasında kıyafetlerin var."

"Biliyorum ama başka bir şey giymek istedim. Ve kıyafetlerimi görmenin bazı anıları canlandırabileceğini düşündüm."

"Getirdi mi peki?"

"Hayır. Aslında kafamı karıştırdı." Biraz güldüm. "Takım elbiseler. Elbiseler. Çok süslüler. Neden böyle kıyafetler alayım ki?"

"Onları benim için aldın, en azından ilk başta. Sonra beğendiğin için aldın."

"Neden senin için alayım ki?"

"Kariyerimde yükseliyordum. Kendimi konumlandırıyordum. Yüksek profilli etkinliklere gidiyor ve önemli insanlarla tanışıyordum. En iyi şekilde görünmeliydim, sen de öyle."

"Benden daha güzel kıyafetler almamı mı istedin?" Demek istediğinin bu olduğunu teyit ederek söylüyorum.

"Şey, evet. Kot pantolon ve tişörtle gelmene izin veremezdim, değil mi?"

"Sanırım bu mantıklı. Ama neden bu kadar çok? O kadar çok etkinliğe gitmiş olamayız."

"Daha iyi giyinmeye başladıktan sonra, sadece ayak işlerini yapmak için dışarı çıkıyor olsan bile bunu sürdürmek istedin."

"Ayak işlerini yapmak için kırmızı bir pantolon mu giydim?" Gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hiç de değil. Bak." Telefonunu çıkarıp bana çiftçi pazarında çekilmiş bir fotoğrafımı gösteriyor. Lacivert bir elbise, ipek bir eşarp ve büyük bir güneş gözlüğü takmışım.

"Bu bana hiç benzemiyor. Ne zaman çekildi bu?"

"Geçen yaz, kendini dışarı çıkabilecek kadar iyi hissettiğin bir günde."

Bu kadının kim olduğundan emin değilim ama ben değilim. Yani, belli ki benim, ama tanıdığım bir versiyonum değil. Hiç eşarp takmadım ve bu elbise çirkin ve sade.

"Bu elbiseyi gerçekten ben mi aldım?" diye sordum.

"Evet, seninleydim. Gardırobunu yenilemek için küçük bir alışveriş çılgınlığına çıktık." Sevgiyle gülümsüyor, sanki o zamanı hatırlıyormuş gibi. "İlk başta isteksizdin, kıyafetlerin senin tarzın olduğundan emin değildin ama sonra onları denedin ve çok heyecanlandın. Kendini daha özgüvenli ve sofistike hissettiğini söylemiştin."

Belki de şifonyerdeki o kazakları o zaman almıştım. Belki de imajımı değiştirmeye ve buna uygun yepyeni bir gardırop edinmeye karar verdim. Logan'ın da dediği gibi, bu onun kariyerinde yükseldiği, etkinliklere gittiği ve ağ kurduğu zamanlara denk geliyordu. Destekleyici bir eş olmak ve Logan'ı iyi yansıtacak şekilde giyinmek istemiş olabilirim.

"Neden odana dönüp dinlenmiyorsun?" Logan dedi ki. "Yiyecekleri kaldırmam lazım."

"Yorgun değilim. Sanırım burada kalıp eşyalarımı gözden geçireceğim."

Çenesinin sıkıldığını ve gözlerinin etrafa daldığını fark ediyorum. Beni burada istemiyor mu?

Logan kolumu tutarak, "Bu tartışmaya açık bir konu değil," diyor. "Dinlenmen gerek."

"Sana söyledim, yorgun değilim. Ve eşyalarımın bakmak istiyorum." "Bunu daha sonra, dinlendikten sonra yapabilirsin."

Kolumu ondan çektim. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak."

"Çocuk gibi davranmayı bırak," diye homurdanıyor, gözleri kısılmış.

"Logan, neler oluyor?" Nabzım hızla atarken soruyorum. "Neden böyle davranıyorsun?"

Beni tekrar yakalıyor ve sanki yatak odamdan çıkmamı istiyormuş gibi çekiştiriyor.

"Logan, beni incitiyorsun."

"Çünkü beni dinlemiyorsun!" diye bağırıyor.

Oda sessizleşiyor, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Logan'a bakıyorum, bana böyle davrandığı için şok olmuş durumdayım. Benim yumuşak dilli, sevgi dolu kocama ne olmuştu? Sanki kendini kaybetmiş ve başka birine dönüşmüştü.

Ne diyeceğimi ya da nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Kızgınım ama aynı zamanda kafam karışık.

Logan iç geçirdi ve beni bıraktı. "Özür dilerim. Bağırmamalıydım."

"Hayır, bağırmamalıydın."

"Sadece stresliyim." Gözleri benimkilere dikiliyor ve eski Logan'ı, evlendiğim nazik, şefkatli adamı yeniden görüyorum. "İşe geri dönüyorum. Belediye meclisi görevlerim. Seninle ilgilenmek. Hepsi çok fazla. Stres bunaltıcı."

Ona duyduğum şefkat, hissettiğim öfkeyi bastırdı. "Logan, bunun senin için zor olduğunu biliyorum." Kolunu ovuyorum. "Ama bunun bir nedeni de çok fazla şey yapıyor olman. Benimle ilgilenmeye devam etmek zorunda değilsin, en azından şimdiye kadar yaptığın gibi. Kendi yemeğimi yapabilecek ve ilaçlarımı alabilecek durumdayım. Hatta hafif ev işleri yapmayı bile deneyebilirim."

"Hayır." Başını sallıyor. "Kesinlikle olmaz."

"O zaman belki de beni daha fazla yalnız bırakmalısın. Mesela bu sabah, ben uyurken burada oturmak yerine dışarı çıkıp bir şeyler yapmak hoşuna gitmedi mi?"

"Market alışverişi yapmaktan hoşlanmıyorum." Omuz silkiyor ama sonra biraz gülümsüyor. "Bu daha çok bir angarya."

"Evet, ama yine de burada, evde kapana kısılmış beni beklemiyordun." "Ben senin kocanım. Seninle ilgilenmek benim işim."

"Ama bu ikimiz için de çok fazla. Kendim için bir şeyler yapmalıyım. Bu benim için iyi. Doktor bile bunun iyileşmemin bir parçası olduğunu söyledi, düzenli şeyler yapmaya geri dönmek."

"Daha çok erken, Avery. Hazır değilsin."

"Neden? Artık daha fazla enerjim var ve gücüm geri geliyor."

"Bedeninden bahsetmiyorum. Zihninden bahsediyorum. Hâlâ kafan bu kadar karışıkken gözetimsiz bırakılmaya hazır değilsin."

"Kafam karışık değil," diyorum, her ne kadar tüm bu senaryoyu kafa karıştırıcı bulsam da. "Sadece hatırlamakta zorlanıyorum."

"Bu da senin kafanın karışmasına neden oluyor. Kıyafetlerinde olduğu gibi. Sanki sana ait değillermiş gibi konuşuyordun."

"Çünkü benim giyeceğim bir şeye benzemiyorlar." "Ama sen seçtin. Onları sen seçtin."

"Tamam," diye kabul ediyorum, "ama hatırlamıyor olmam kendime bakamayacağım anlamına gelmez."

"Senin için endişeleniyorum. Mantıklı olmayan ya da doğru olmayan şeyler söyleyip duruyorsun. Bu bana seninle ilgilenen biri olmadan kendi başına kalmaya hazır olmadığını söylüyor."

"Mantıklı olmayan ne söylüyorsun ki?" "Bu konuya girmek istemiyorum. Bu sadece seni üzecek." "Logan, söyle bana. Ne oldu?"

"Gerçekten hatırlamıyor musun? Daha yeni oldu. Bu hafta oldu." "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Elimi tuttu ve oturmam için beni yatağa götürdü. "Beni kardeşinin ölümünden sorumlu olmakla suçladın."

"Hayır, o Mia'ydı." Ona döndüm. "Bana hikâyeyi anlattın. İkinizin bu yüzden geçinemediğini söyledin."

Logan başını sallıyor. "Ben öyle bir şey demedim, Avery."

"Söyledin. Ona sigara aldığın için Mia'nın John'un ölümünden seni sorumlu tuttuğunu söyledin."

"Beni suçlayan Mia değildi. O sendin. Bunu söylediğinde şok oldum. John yıllar önce öldü. Bunu neden şimdi gündeme getirdiğini ve yıllar sonra beni suçladığını anlayamadım. Bu senin beyninin ne kadar hasarlı olduğunu gösteriyor. Hiç olmamış şeyleri uyduruyorsun."

"Hayır, bu doğru değil." Ayağa kalktım ve yerde volta attım. "John'un ölümünden bahseden sendin ve bana Mia'nın bunun için seni suçladığını söyledin."

"Üzgünüm tatlım ama öyle olmadı. Bana inanmıyorsan Mia'yı ara. Ona beni John'un ölümüne karışmakla suçlayıp suçlamadığını sor."

Zaten sordum. Ve bana söyledikleri Logan'ın söyledikleriyle örtüşüyor. Böyle bir şey hiç olmamış. John'un ölümü için Logan'ı suçlamadı. Peki neden suçladığını düşündüm? Suçlamadıysa neden Logan'ın bana bunu söylediğini düşündüm?

Yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. "Odana gitmene yardım edeyim."

Bu sefer gitmeyi kabul ettim. Belki de haklıdır ve dinlenmeye ihtiyacım vardır. Zihnim bana oyun oynuyor, beni doğru olmayan şeylere inandırıyor olmalı. Ama yemin ederim Logan bana Mia'nın John'un ölümü için onu suçladığı hikâyeyi anlatmıştı. Bana anlattığını hayal edebiliyorum. O sözleri söylerken sesini kafamın içinde duyabiliyorum.

Ama şimdi merak ediyorum... Hayal mi ettim? Öyle olmalı çünkü Mia, Logan'ın bana söylediklerini doğruladı. Ama bu ne anlama geliyor? Neden hiç olmamış şeylere inanıyorum?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dinlenemiyorum. Aklımı kaybediyorum diye çok endişeleniyorum. Beynim hasar görmüş olsa bile, bir hikaye uydurup sonra da söylediğimi unutmazdım. Unutur muyum?

Belki de yaşadığım şey beynimin gerçekte kurgu arasındaki farkı ayırt edemeyen bir bölümünün hasar görmesinden kaynaklanıyordur. Keşke bu kadar kolay bir açıklaması olsaydı, ama öyle olmadığını hissediyorum. Peki buna başka ne sebep olabilir? Ve uydurduğum ve kendimi gerçek olduğuna inandırdığım başka hikâyeler de var mı?

"Uyanmışsın," diyor Logan, yüzünde kocaman bir sırıtişla odama girerken. Neden bu kadar mutlu? Burada bir kriz yaşıyorum. O da benim kadar endişeli olmalı.

"Uyuyamadım."

"Sana bir şeyler hazırlayayım mı? Çay? Belki bir şeyler atıştırırsın?" "Hiçbir şey istemiyorum."

Logan bana doğru yürüdü. "Tatlım, sorun ne?"

"Daha önce söylediklerin. John'un ölümüyle ilgili hikaye. Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Neden böyle bir hikâye uydurup sonra da Mia'yı benimle karıştırayım ki?"

Logan yatağa oturup yüzünü bana döndü. "Ciddi bir kafa travması geçirdin. Böyle bir şeyden sonra bazı şeyleri karıştırman normal. Beyninin iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyacı var."

"Ama ya iyileşirse ve ben hâlâ böyleysen? Ya aylar sonra hâlâ hikâyeler uyduruyorsam? Ya kafamı çarpmadan önce kim olduğumu hiç hatırlamazsam?"

"Böyle bir şey olmayacak," diyor, ses tonu nazik. "Pozitif kalmalısın, Avery."

"Hayatımızın iki yılını kaçıyorum. İki yıl, Logan! Evliliğimizin çoğu bu kadar. Bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Hayır, çünkü bu sadece geçici bir durum. O anıları geri kazanacaksın. Döneceğini biliyorum."

"Peki ya geri dönmezsem?"

"O zaman geriye değil ileriye bakacağız. Önümüzde koca bir hayat var. Geçmiş unutabiliriz."

"Unutmak istemiyorum," diye neredeyse bağıracaktım. "Son iki yıldır kim olduğumu bile bilmiyorum. Başka birine aitmiş gibi görünen kıyafetlerle dolu bir dolabım var."

"Bu endişelenecek bir şey değil. Pek çok insan, özellikle de yeni bir on yıla başladıklarında görünümelerini değiştirir. Otuzlu yaşlarınızda bir üniversite öğrencisi gibi görünmeyi bırakıp yaşınıza daha uygun giyinmenin zamanının geldiğine karar verdiniz."

"Yani dışarı çıkıp takım elbise mi aldım?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir işim bile yoktu."

"Tatlım, sana söyledim, o zamanlar çok lüks davetlere gidiyorduk. Takım elbiseler bunun içindi."

"İşten ayrıldıktan sonra bütün gün ne yaptım? Kendimi iyi hissetmediğimi biliyorum ama bütün günümü yatakta geçirmediğime eminim."

"Evdeki işleri hallettin. Ayak işlerini yaptın. Rachel'la dışarı çıktın."

"Peki ya diğer arkadaşlarım?"

Duraksıyor, sonra "İş arkadaşların dışında pek arkadaşın yok ama hastalanıp işten ayrılmak zorunda kaldığında onlarla da iletişimini kaybettin." diyor.

"Onlarla konuşmayı bıraktım mı?"

"Bu daha çok onların seninle konuşmayı bırakması gibiydi. Ama dürüst olmak gerekirse, yakın arkadaş değillerdi."

Arkadaş edinmek için daha çok çalışmalıydım. Logan ve ben üç yıl önce, evlendikten hemen sonra San Francisco'ya taşındık. Seattle'dan ayrılmak istemiyordum ama Logan burada bir iş buldu, ben de taşınmayı kabul ettim. O isteyken ben de evimizi düzenledim, biraz gönüllülük yaptım ve sonunda bir iş buldum. Orada birkaç arkadaş edindim ama Logan'ın da dediği gibi, bunlar yakın arkadaşlar değildi.

"Yani kimsem yok," diyorum. "Arkadaşım yok."

"Rachel'ın arkadaşlarından bazılarını tanımaya başlamıştın. Kızlar gecesi için onlarla birkaç kez dışarı çıktın. Ona onlar hakkında soru sormalısın. Belki daha iyi olduğunda hep birlikte tekrar dışarı çıkabilirsiniz." Logan yüzümün yan tarafını tutup gözlerimin içine bakıyor. "Sana söz veriyorum, her şey daha iyi olacak. Sadece biraz daha zamana ihtiyacın var."

Başımı salladım. "Kalkmam gerek. Sanırım bir duş alacağım." "Sandalyeyi kullandığından emin ol," diyor.

"Kullanacağım."

Logan bana yaşlı bir insanın kullanacağı bir şeye benzeyen bir duş sandalyesi aldı. Bunu yapması çok hoş, ama bunu görmek bana artık eskisi gibi olmadığımı hatırlatıyor. Duşta ayakta bile duramıyorum. Yani, yapabilirim ama yaparsam düşme riskim var.

"Çay içmeye karar verirsen haber ver," diyor, yüzünde yine o sinir bozucu gülümseme. Eminim bunun beni neşelendireceğini umuyor ama bu beni sadece sinirlendiriyor. Şu anda onun yanında olmamalıyım. Gerçekten kötü bir ruh halindeyim.

O gidince banyoya girip kapıyı kapatıyorum. Aslında duş almayacaktım. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Logan geri dönerse diye suyu açıyorum, duşun sesini duymazsa koşa koşa gelip beni kontrol edeceğini biliyorum.

Tezgâha yaslanıp derin nefesler alıyorum ve bunun içinde bulunduğum duruma duyduğum öfkeyi azaltacağını umuyorum. Bu şekilde tepki vermemeliydim. Hayatta kaldığım için minnettar olmalıydım. Şefkatli bir kocam olduğu için minnettar olmalıyım. Ve güzel bir evim. Ve sağlık faturalarımı karşılayacak iyi bir sigortam olduğu için. Tüm bunlar göz önüne alındığında, üzülmemem gerekirdi ama üzülüyorum çünkü eskiden kim olduğumu hatırlayamıyorum.

Tezgâha doğru dönerek uzandım ve ilaçlarımın bulunduğu en üst çekmeceyi açtım. Bir şişe ağrı kesici çıkardım ve aklıma bir fikir geldi. Bunu yapmamalıyım ama daha fazla eşyayı karıştırmak için çaresizim ve Logan'ın buna izin vermeyeceğini biliyorum.

Tuvaletin kapağını açıp hapları tuvalete atıyorum ve sifonu çekiyorum. Gittiklerinden emin olmak için bekliyorum, sonra duşu kapatıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp üzerime bir havlu sarıyorum ve elimde boş hap kutusuyla yatak odasına dönüyorum.

"Logan," diye seslendim.

"Evet?" diye karşılık verdi. "Ne istiyorsun?"

"Buraya gelebilir misin?"

Kapıda belirdi. "Ne var?"

Ona boş hap kutusunu getirdim. "Bunlar bitmiş. Eczaneye gidip yeniden doldurabilir misin?"

İlaç kutusunu kaldırıyor. "Bunları bitirdin mi? Yarisının dolu olduğunu sanıyordum."

"Diğer haplarımdan birini düşünüyor olmalısın. Bunlardan sadece bir tane kalmıştı ve onu aldım."

"Yarına kadar bekleyebilir misin? Yakında yemeğe başlayacaktım."

"Hayır. Bugün gerçekten ihtiyacım var. Ağrılarım geceleri daha kötü oluyor. İlaçsız kalma riskini almak istemiyorum."

"Evet, tamam," dedi, gitmeye isteksiz görünüyordu. "Rachel gelebilir mi bir bakayım."

"Rachel'a ihtiyacım yok. Ben iyi

olacağım." "Avery, ben-"

"Bu sabah yoktun ve hiçbir şey olmadı. Sana söz veriyorum, iyi olacağım."

Başını salladı. "Tamam, şimdi gidiyorum. Ben dışarıdayken başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gülümsüyorum. "Fırına uğramak ister misin?" "Ne fırını?"

"Kek satan yer. Eski evimizin yanındaki. Tereyağlı kremalı çilekli cupcake'lerinden çok isterim."

"Tatlım, orası kırk dakika uzaklıkta."

"Biliyorum, ama özel bir ikramı gerçekten çok isterim." Ellerimi göğsüne koyup ona bakıyorum. "Lütfen bana bir tane alır mısın? Ya da bir düzine! Her çeşitten! Şaşırt beni!"

Heyecanım onu gülümsetiyor. "Gerçekten de birkaç kek için beni o kadar uzağa mı götüreceksin?"

"Neredeyse ölmek üzere olan bir kızı gerçekten kekten mahrum mu bırakacaksın?"

İç geçiriyor. "Tamam, kek olsun. Ama ben yokken seni yatakta ya da kanepede istiyorum. Etrafta dolaşmak yok. Dolaplara bakmak yok. Dışarı çıkmak yok."

"Anladım. Kanepeye kıvrılıp film izleyeceğim."

"Git giyin. Sen yerleşene kadar bekleyeceğim ve sonra g i d e c e ğ i m ."

Kabul etti! Şok oldum ama aynı zamanda heyecanlandım. Kendime en az iki saat ayıracağım, trafik kötüyse ya da eczane yavaşsa belki üç saat. Onu eczaneye gönderecektim ama sonra aklıma kek fikri geldi. Ne kadar uzak olduğunu düşünürsek oraya gitmeyi kabul etmeyeceğinden emindim ama kabul etti!

"Bana ihtiyacın olursa ara," diyor ben kanepedeyken, üzerimde bir battaniye ve televizyon açıkken.

"Ararım." Ona kocaman bir gülümseme veriyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler. O kekleri gerçekten dört gözle bekliyorum."

Birkaç dakika sonra gitmişti. Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum ve arabasının gözden kaybolana kadar yolda ilerleyişini izliyorum.

Sonunda yalnız kalmıştım. Şimdi sadece bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ana yatak odasından başlamaya karar verdim. Eşyalarımın çoğu orada ve hastaneden eve döndüğümünden beri orada fazla zaman geçirmedim. Dolabı tekrar gözden geçirmek istiyorum ama bunu sonraya bırakıp önce banyoya bakacağım.

Kokuların anıları çağrıştırdığı teorisinden yola çıkarak parfüm şişelerimden birini elime alıp kokluyorum. Havaya biraz sıkardım ama o zaman Logan kokuyu fark edebilir ve burada olduğumu anlayabilirdi. Kanepede kalma emrine uymadığımı düşünmeye başlarsa, beni bir daha asla yalnız bırakmaz.

İlk parfüm son iki yıla dair hiçbir anıyı canlandırmıyor ama çocukluğuma dair anıları canlandırıyor. Annemin kullandığı bir koku gibi kokuyor. Annemle babamı özlüyorum. Keşke hala yanımda olsalardı. Ve keşke John da hayatta olsaydı. Çok yakındık. Ona her şeyi anlatabilirdim ve o beni her zaman daha iyi hissettirirdi. Keşke aynı şeyi Logan için de söyleyebilseydim. Çok yargılayıcı olabiliyor ya da aşırı tepki verdiğimi söyleyerek endişelerimi görmezden geliyor. John bunu asla yapmazdı.

O harika bir kardeşti. Benden sadece üç ay sonra buraya taşındığında çok heyecanlanmıştım. İş için taşındığını söylemişti ama bence daha çok benim içindi. Seattle'da sevdiği bir işi vardı. Kız kardeşine yakın olmak dışında taşınmak için bir nedeni yoktu. Asla söylemem

Mia bu, ama John'la aramızda onun asla kuramayacağı bir bağ vardı. John ve benim gibi birbirimize uymuyoruz. Onu çok özliyorum.

Parfümleri koklamaya devam ediyorum ama başarılı olamıyorum, sonra onları lavabonun yanındaki tepsiye olduğu gibi yerleştiriyorum.

Logan'ın kolonyaları tuvaletin üstündeki rafta duruyor. Birini elime alıp kokluyorum. Bugün sürdüğü şey buydu. Pek sevmediğim misk gibi bir koku. Onun teniyle iyi karışmıyor. Yanındakinin narenciye kokusu olması beni şaşırtıyor çünkü Logan'ın kullanmayı tercih edeceği bir şey gibi görünmüyor.

Son kolonyayı elime alıp bir kokladım. Boğazım daralıyor ve duvara yaslanıp tökezliyorum. Şişeyi düşürüyorum, yere düşmeden hemen önce yakalıyorum. Şişeyi rafa geri koyarken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Midem çalkalanıyor, içindekileri kaybetmek üzereymiş gibi hissediyorum. Kolonya yüzünden olmalı. Ona karşı bir tür reaksiyon gösteriyorum.

Şimdi ondan uzaktayım, ama hala kokusunu alabiliyorum, neredeyse tadını alabiliyorum. Dumanlı bir koku ve biraz da sedir. Nefes almakta zorlanıyorum. Boynumun etrafında bir bant varmış gibi hissediyorum, her saniye daha da sıkılaşıyor. Safranın yükseldiğini, boğazımı yaktığını hissediyorum. Hastalanmak üzere olduğumu hissederek tuvaletin kapağını tam zamanında açıyorum.

Midem boşaldığında ağzımı çalkalıyorum ve yüzüme soğuk su çarpiyorum. Aynada kendime bakıyorum ve gözlerimdeki dehşeti görüyorum. Neler oluyor böyle? Bu alerjik bir reaksiyon olamaz. Kaşınmıyorum, hapşırmıyorum ya da kurdeşen dökmüyorum.

Yatak odasına gidip uzanıyorum, derin nefesler alıyorum ve kendime iyi olduğumu söylüyorum. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama şu anda bunu anlamak için zamanım yok. Logan muhtemelen eczanedeki işini bitirmiş ve fırına doğru yola çıkmıştır, bu da acele etmem gerektiği anlamına geliyor.

Banyoya dönüp tüm çekmeceleri açıyorum. İkisinde ihtiyacımdan çok daha fazla makyaj malzemesi var. Çok fazla makyaj yapan biri değilim. Biraz allık, biraz rimel, hepsi o kadar. Ancak çekmecelerde ruj tüpleri, göz farları, pudralar, allıklar ve birkaç kap fondöten ve kapatıcı var.

Tüm bunları ne zaman sürmeye başladım? Gardırobumu değiştirmeye karar verdiğim zaman olmalı, ki bu hala bir anlam ifade etmiyor. Logan'ın iddia ettiği gibi daha sofistike bir görünüm istiyor olsam bile, tüm eski kıyafetlerimden kurtulup yerlerine yenilerini giymek aşırı görünüyor.

Kapaticıları çıkarıyorum, hepsi birbirinden farklı tonlarda sekiz tane sayıyorum. Neden bu kadar çok ihtiyacım vardı ki? Bazılarını atmayı düşünüyorum ama o zaman Logan onları çöpte görür ve burada olduğumu anlar.

Onları yerine koyabilmek için içinde saklandıkları tepsiyi çıkarıyorum ve çekmecenin dibinde bir şey fark ediyorum. Şu katlanıp açılan aynalardan birine benziyordu. Elime aldım ve açmak için küçük açma mandalını buldum. Açtığımda tezgahın üzerine bir şey düşüyor. Üzerinde yazılar olan küçük bir kâğıt şeridi.

ONA INANMAYIN. BU bizim KASAMIZ DEĞİL.

Kelimeler benim el yazım, ama bunu neden yazayım ki?
Bu ne anlama geliyor? Ve neden aynaya sakladım?

Diğer odadan gelen bir ses **d u y d u ğ u m d a** kâğıt elimden düşüyor. Logan mı? Neden bu kadar erken geldi? Fırına gitmemeye mi karar verdi?

Küçük kâğıt parçasını alıp cebime sokuyorum, sonra kapaticıları tepsiye atıp çekmeceye geri koyuyorum.

"Alo?" Banyodan çıkarken bağıriyorum. "Logan, sen misin?"

Cevap vermiyor ama yine o sesi duyuyorum, tıkırtı gibi bir ses.

Yatak odasından çıkıyorum ve daha fazla tıkırtı duyuyorum, ardından boğuk bir ses "Orada kimse var mı?" diyor.

Sanırım ses mutfaktan geliyordu. Oraya gidiyorum ve Edith'in sürgülü cam kapının dışında durduğunu görüyorum. Her zamanki bahçe kıyafetlerini giymiş -solmuş bir kot pantolon ve eski bir sweatshirt- ve elinde küçük bir sepet var.

"Geliyorum!" Bağırarak yanına gidiyorum. Sürgüyü açıyorum. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Banyodaydım."

"Yalnız mısın?" diye soruyor, arkama bakarak.

"Evet, Logan bir iş için dışarı çıktı."

"Ne kadarlığına gitti?" diye soruyor, yanımdan geçip mutfağa giderken.

"Emin değilim." Sürgüyü kapattım. "Belki bir saat daha?"

"Şaşırdım. Yalnız kalacağın konusunda sana güveneceğini sanmıyordum."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ona bu kadar endişelenmeyi bırakması gerektiğini söyledim. Düşmeyeceğim."

"Demek istediğim bu değildi," diye mırıldanarak sepeti ortadaki adaya bıraktı. "Sana bahçemden biraz böğürtlen getirdim. Daha iyi olmana yardımcı olurlar diye düşündüm." Sepetin üzerindeki bulaşık bezini çıkarıyor ve içinin taze böğürtlenlerle dolu olduğunu görüyorum. "Yaban mersininin beyne iyi geldiği söylenir, ben de sana onlardan fazladan verdim."

"Harika görünüyorlar. Teşekkür ederim."

"Sepeti geri almam gerek. O benim tek sepetim. Ben öldüğümde oğlum tüm bu ıvır zıvırla uğraşmak zorunda kalmasın diye eşyalarımın kurtuluyorum."

"EDITH, SEN Ö L M Ü Y O R S U N , " diyorum ona gülümseyerek.

"Herkes ölüyor," diyor dolaplardan birine bakarak. "Sen neredeyse ölüyordun ve gençsin."

"Evet, bu beklenmedik bir şeydi."

"Öyle miydi?" diye soruyor, bana dönüp bakarak.

İçimden bir ürperti geçiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başka bir dolabı açtı. "Bu iş görür." Büyük bir seramik kâse çıkarıp sepetin yanına koyuyor. "Onları zaten yıkadım, tekrar durulamaya gerek yok." Yanık tenli, buruşuk elleriyle meyveleri sepetten kaseye aktarıyor.

Onu izlerken aklım Logan'ın yalnız kalmam konusunda bana güvenmediği konusunda söylediklerine gidiyor. Eğer sağlığımdan bahsetmiyorsa, o zaman neden bahsediyordu?

"Logan bana neden güvenmesin ki?" Diyorum.

Öksürüyor, göğsünün derinliklerinden gelen boğuk bir öksürük. "O da neydi? Seni duyamadım."

"Daha önce yaptığın yorum. Logan'ın yalnız kalmam konusunda bana güvenmediği hakkında bir şeyler söylediğin zaman."

"Her şeyi unuttun. Onun tüm lanet kurallarını." Ellerini yıkamak için lavaboya gitti. "Hafızan yerindeyken dışarı çıkıp biriyle konuşabilirsin." Öfkelenildi. "Böyle bir şey olursa Tanrı korusun."

"Ne demek istediğinden emin değilim." Ona doğru yürüyorum.

"Başını incitmeden önce." Ellerini kurulayarak bana döndü. "Yanında olmadığı sürece evden çıkmanı istemiyordu. Dışarı çıkmanı bile istemezdi."

"Bu Logan'ın yapacağı bir şey değil," diyorum, her ne kadar az önce bana dışarı çıkmamamı söylemiş olsa da.

"Hasta olduğun için böyle yaptığını iddia etti," diyor Edith. "Sadece vücudun değil, kafan da. Zihinsel olarak iyi olmadığını, bu yüzden evden çıkman için sana güvenilemeyeceğini söyledi." Çileklerin yanına geri dönüyor ve kaseden bir tane koparıp ağzına atıyor. "Şahsen ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Bana gayet akli başında göründün." Kaseden bir çilek alıyor. "Bunu dene. Ne düşündüğünü bana söyle."

Yanına gidip çileğin tadına bakıyorum. "Çok lezzetli. Çok tatlı."

"Kompost karışımım sayesinde. Tam kıvamında olması için yıllarımı harcadım."

"Yani Logan deli olduğumu mu düşündü?" Söylediği bir şeyi yanlış yorumlayıp yorumlamadığını merak ederek sordum. Konuştuklarını bile bilmiyordum. Logan ondan hoşlanmıyor, bu yüzden onunla konuştuğunu hayal bile edemiyorum.

"Deli demedi. Daha çok zihinsel olarak mücadele etmek gibi bir şeydi." Ağzına bir çilek daha attı. "Ama ne demek istediğini biliyordum."

"Ama sen benim iyi olduğumu düşünüyordun," diyorum, daha önceki yorumunu doğrulayarak.

"Çoğunlukla, evet. Kendinde değilmiş gibi görüldüğün tek zaman sana o mutluluk haplarını pompaladığı zamandı."

"Ne mutluluk hapları? Antidepresan mı demek istiyorsun?"

"Öyle olduklarını tahmin ediyorum. Onları ne zaman alsan, yüzünde garip bir gülümseme ve gözlerinde ölü bir bakış olurdu." Etrafına baktı. "Kahven var mı?"

"Hayır, ama biraz yapabilirim."

"Bu iyi olur. Sade, iki şekerli, lütfen."

"Hapları ne zaman almaya başladım?" Kahve makinesini kurcalamaya başlarken sordum.

"Bilmiyorum. Belki bir ya da iki yıl önce? Kardeşin öldükten sonraydı. Ondan sonra oldukça depresyondaydın, kendin gibi davranmıyordun. Sana evde yetiştirdiğim ottan biraz teklif ettim ama istemedin. Onun yerine hap aldığını söylemiştin." Başını sallıyor. "Sana söylüyorum, o haplar insanı mahvediyor. Onlara başladıktan sonra tüm kişiliğin değişti. Farklı giyiniyordun. Saçını değiştirdin. Makyaj yapıyordun." Parmağıyla beni işaret etti. "Ve sonra daha da hastalandın. Bana sorarsan, yaşadığın tüm sorunlar o mutluluk hapları yüzünden oldu. Eğer sana söylediğim gibi ot içseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı. Buraya taşındığında tanıdığım Avery olurdun."

Haplar yeni kıyafetler almamı ve daha fazla makyaj yapmamı sağlamadı. Ama kişiliğimi değiştirmiş olmaları mümkün. Duygularınızı bastırıp sizi hissizleştirdiklerini duymuştum. John'un ölümünden sonra bunu neden istediğimi anlayabiliyorum. Onu kaybetmek çok acı vericiydi, yataktan zar zor çıktığım günler oldu.

"Daha önce nasıldım?" Kahvenin tıslama ve şırıltısı arasında sesimi yükselterek sordum. "Buraya ilk taşındığımda mı?"

Hayatımın o kısmını hatırlıyorum ama Edith'in beni nasıl tarif ettiğini duymak istiyorum. O zaman belki bana hatırlayamadığım süre boyunca neler olduğunu anlatır. Logan anlatmaya çalıştı ama ona inandığımdan emin değilim. Ve nedenini bilmiyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Eskiden daha çok şimdiki gibiydin," diyor Edith, az önce ona hazırladığım kahve fincanını tutarken. "Gözlerinde biraz hayat vardı. Bu kadar katı davranmıyordun. Gerçekten sohbet edebiliyordun. O ilaçlar seni robot gibi davranmaya zorluyordu." Kupasına şeker atarken gözlerini deviriyor. "Tam da onun istediği gibi."

"Kimin?"

"Kocanın. Bana sorarsan, o haplara bağımlı olmanı istedi ki eski haline ya da şimdiki haline geri dönmeyesin."

"Logan bunu neden istesin ki?"

"O ne derse yapasın diye. Onun gibi erkekler kadınlarının kendi fikirleri olmasını istemezler. Kontrolün onlarda olmasını isterler. Benim zamanımda erkeklerin çoğu böyleydi. Şimdi daha az görüyorsunuz ama yine de etrafta o pisliklerden çok var." Daha yakına eğiliyor, gözleri benimkilerde. "Ve evet, kocanı da buna dahil etmek istedim."

"Logan bir pislik değil," diye itiraz ediyorum. "Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Bazı komşulara karşı daha arkadaş canlısı olabileceğini kabul ediyorum ama o bir pislik değil. İnsanları gerçekten önemsiyor. Bu yüzden sokaklarda yaşayan insanlar için konut inşa etmek için bu kadar çok çalışıyor. Ve iyi amaçlar için para toplamak üzere bu kadar çok hayır etkinliğine katılmasının nedeni de bu."

Belediye meclisi üyeliğine seçilmesinin nedeni de bu. Tüm hayatını insanlara yardım etmeye adanmış."

Gülüyor, başı geriye düşüyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Seni gerçekten kandırdı, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bunları iyi kalpli olduğu için mi yapıyor sanıyorsun?"

"Yoksa neden yapsın ki?" Kahvemden bir yudum alıyorum. "Bu işi para için yapmıyor. Belediye meclisi bir kamu hizmeti işidir."

"Aynı zamanda yozlaşmış. Hiç dürüst bir politikacıyla karşılaştın mı?"

"Logan dürüştür. Gönüllü olarak tanışmıştık. Politikaya atılmadan çok önce, yıllardır insanlara yardım ediyordu."

"Evet, ben de bir süredir buralardayım ve sana şunu söyleyeyim, o iyilikseverlerin çoğu sandığın kadar iyi değil. Hayır kurumlarının arkasına saklanıp, aslında her şey kendileriyle ilgiliymiş gibi davranıyorlar. İnsanların onları övmesinden zevk alıyorlar."

"Eminim bazı insanlar öyledir ama Logan öyle değil."

"Eğer inanmak istediğin buysa." Dışarıyı işaret ediyor. "Dışarıda oturmak ister misin? Burası çok havasız."

"Muhtemelen oturmamalıyım. Logan yakında evde olacak." "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Dışarı çıkmamı istemiyor. Ona kanepede kalıp dinleneceğimi söyledim."

"Aynen dediğim gibi. Sanki kendi başına karar veremezmişsin gibi sana ne yapacağını söylüyor." Kahvesinden bir yudum alıyor.

"Benim için endişeleniyor. Zarar görmemi istemiyor."

"Evet, doğru. O olmayı tercih eder-" Başını sallıyor. "Neye? Ne söyleyecektin?"

Kahve fincanını yere bırakıyor. "Hiçbir şey kanıtlayamam ama bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Senin bu kadar sakar olduğunu hayal bile edemiyorum. Ben etraftayken gayet iyi yürüyorsun."

"Sakar mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sürekli duvarlara çarpıyorsun. Bir şeylere takılıp düşüyordun. Ya da neden morlukların olduğunu sorduğumda böyle demiştin."

"Ne morlukları?"

"Yüzünde olanlar. Kollarında da var."

"Hastalığım yüzünden. Logan başımın döndüğünü ve bir şeylere çarptığımı söyledi."

"Tam onun yapacağı bir şey," diye homurdandı. "Bunu kendi kendine yaptığını düşünmeni sağlamaya çalışıyor."

Başımı yana eğiyorum. "Edith, ne diyorsun sen?"

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Kocanın sana söylediği her şeye inanmamalısın diyorum. Yalan söylüyor olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Neden yalan söylesin ki? Bunun için bir nedeni yok." "Saklayacak bir şeyi varsa söyler."

Logan benden bir şey saklamazdı. Ona ne zaman hayatımızın hatırlayamadığım bir bölümünü sorsam hemen cevap verir. Bir yalan uydurmaya çalışıyormuş gibi tereddüt etmezdi.

"Şimdi çenemi kapatacağım," diyor Edith. "Oğlum başkalarının işine karışmamam gerektiğini söylüyor." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu sadece utanç verici, biliyor musun? Çok daha iyisini yapabiliirdin." Sepetini alıp kapıya yöneldi. "Çileklerin tadını çıkar."

Kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Edith'i severim ama Logan hakkında o kadar kötü şey söylemesi hoşuma gitmedi. Onu tanımıyor bile, bu yüzden onun hakkında neden böyle varsayımlarda bulunduğunu bilmiyorum. Belki de Logan'ın ondan hoşlanmadığını biliyordur, bu yüzden yorumları Logan'ın ona davranış biçimine dayanıyordur.

Ama söylediği bazı şeyler beni endişelendiriyor. Mutluluk hapları gibi. Onları almak benim fikrim miydi yoksa Logan mı yaptırdı? John öldükten sonra beni bu kadar üzgün görmekten hoşlanmadığına eminim ama ilaç yerine bana danışmanlık verebilirdi. Peki ya çürükler? Edith neden Logan'ın bir şekilde onlardan sorumlu olduğunu ima etti? Bu tamamen doğru değil. Bana bir kez bile el kaldırmadı ve kaldırmaz da.

Garaj kapısının sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Logan eve dönmüştü ve bir şeylere bakacak vaktim bile olmamıştı ve bulduklarım -makyaj malzemeleri, o garip not- kafamı daha da karıştırdı.

"Ben geldim," diye bağılıyor Logan eve girerken. Beni mutfakta görünce durdu. "Yukarıda ne yapıyorsun?"

"Bir içki alıyorum." Dolaptan bir bardak alıyorum. "Nasıl bu kadar çabuk döndün?"

"Eczanenin yanında bir fırın var. Eski evimizin oradaki yerine oraya gittim."

"Oh," diyorum hayal kırıklığımı gizleyemeyerek.

"Sorun nedir?" Logan fırından aldığı çuvalı getirip tezgâhın üzerine bırakıyor. "Kapkek istemiştin. Ben de kek aldım."

"Onlar aynı değil. Diğer yer cupcake'leriyle ünlü ve çilekli olanları benim favorim."

"Ve sen de ne istersen onu alman gerektiğini mi düşünüyorsun?" diyor sert bir tonda. "Belki de sana bir şey aldığım için minnettar olmalısın."

"Minnettarım. Çok nazıksınız." Torbayı açıyorum ve kurumuş ve çatlamış ince bir çikolata kreması tabakası olan iki küçük kek görüyorum.

Cupcake dükkanındakiler jumbo boydu.

ve kalın bir kremalı krema tabakasıyla kaplanmış.

"Yiyecek misin yoksa sadece bakacak mısın?" Logan soruyor.

Neden böyle davranıyor? Dışarı çıktığında bir şey mi oldu?

Çuvaldan bir kek alıp kâğıdını sıyrıyorum ve bir ısırık alıyorum. Sade vanilyalı bir kek - en sevmediğim şey, Logan'ın da bunu bildiğinden eminim. Kek kısmı kuru ve lezzetsiz, kremasının tadı da bayat.

"Güzel," diyorum ağızımdaki kırıntıları silerken.

"Daha iyi rol yapabilirsin." Tezgâha yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Rol yapmıyorum."

"Evet, oynuyorsun. Bunu söyleyebilirim. Hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Diğer yerdekiler kadar iyi değil ama idare eder."

"O kadar iyi değil," diyor, sesi benden iğrenmiş gibi çıkıyor. "Çok şımarıksın, Avery. Gidip sana istediğin şeyi getiriyorum ama yine de yetmiyor."

"Logan, neden bu kadar kızgınsın?" Keki yere bıraktım. "Gittiğinde böyle değildin. Bir şey mi oldu?"

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Çilek dolu kâseyi işaret ediyor. "Açıklamak ister misin?"

"Çilekler mi? Edith getirdi. Onun bahçesinden." "İnsanları davet edebileceğin konusunda anlaşmış mıydık?"

"Onu ben davet etmedim. Kapıya geldi."

"Onu neden içeri aldın? Bana kanepede kalacağını söylemiştin. Böyle anlaşmamış mıydık?"

"Evet, ama-"

"Ama ne?" Ellerini iki yanındaki tezgâhın üzerine koyarak bana doğru hışımla yaklaşıyor. "Bir anlaşmamız vardı ve sen onu bozdun. En basit talimatları bile yerine getiremezsen sana nasıl güvenebilirim?"

"Logan, burada neler döndüğünü bilmiyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Durması gerekiyor. Ve senin de sakinleşmen gerekiyor."

"Sakinleşmek mi?" diye bağırarak yumruklarını tezgâha vurdu. "Sana ziyaretçi yok demiştim! Sonra da yan komşumuz olan o esrar içen kocakarıyı evimize aldın! O kadından ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun!"

"Nedenini anlamıyorum. Bize hep iyi davrandı."

"O bir suçlu, Avery! Hapse girmişliği var!" Başını sallayarak fırtına gibi uzaklaştı. "Bazen nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlamıyorum."

"Komşumuzla arkadaş olduğum için aptal değilim," diyorum, beni bu şekilde tanımlamasına kızarak. "Eğer onunla iletişim kurmak istemiyorsan, tamam, ama bu benim kuramayacağım anlamına gelmez."

"Evet, Avery, öyle." Yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Biz bir çiftiz ve çiftler karşılıklı anlaşmaya dayalı kararlar alırlar. Ve ben o kadının bu eve yaklaşmasına izin vermeyi kabul etmedim." Kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bir daha buraya gelmeyecek. Anlıyor musun?"

"Ben-"

"Bana anladığını söyle," diyor kolumu canımı acıtacak kadar sert sıkarak.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Pes etmeyi sevmiyorum ama onu daha da kızdırmak da istemiyorum.

Ona bir şeyler oluyor ama şimdi sormanın sırası değil.

"Bunu bir daha tartışmayacağız." Gitmeme izin veriyor ve kaşları yerini gülümsemeye bırakıyor. "Neden kekini alıp

Oda mı? Orada bitirebilirsin."

"Aç değilim."

"Sana kek aldım." Tekrar kolumu tuttu. "Onu yiyeceksin."

Onun sorunu ne? İçki mi içti? Dün gece iyi uyuyamadı mı? İkisi de bu şekilde davranmak için bahane değil ama yine de bu haldeyken onu ikna etmeye çalışmayacağım.

Dolaptan bir tabak alıp keki üzerine koyuyorum, sonra da meyve kasesine gidiyorum. Tam bir çilek almak üzereydim ki Logan kaseyi kaptığı gibi çöpe götürdü. Taze meyveleri çöpe atmasını ve ardından kaseyi lavaboya koymasını şaşkınlıkla izliyorum.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana doğru geri geliyor. "Odana git tatlım. Sana çay getireceğim."

Kim bu adam? Ve kocama ne oldu?

Bana söylediği için değil, ondan uzaklaşmak için dediklerini yapıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Logan Pazartesi sabahı işe gitmeden önce sorar.

"Hayır, ben iyiyim." Bana sarılırken kaslarımın sertleştiğini hissediyorum.

"O zaman akşam görüşürüz." Eğiliyor ve kulağıma "Seni seviyorum." diye fısıldıyor.

Ben de karşılık vermedim. Hafta sonu bana nasıl davrandığı için ona hâlâ çok kızgınım. Cumartesi günkü patlamasından sonra sakinleşti ve eski haline döndü. Aslında, hafta sonunun geri kalanında her zamankinden daha tatlıydı, ama öyle davrandığı için asla özür dilemedi. Belki de bunu unutup hayatıma devam etmeliyim ama henüz bunu başaramadım.

Kapı çaldığında Logan, "Bu Rachel olmalı," dedi. "Gidip onu içeri alayım."

O kapıyı açarken ben de yataktan kalkıp bornozumu giyiyorum. Saat sekizi geçiyordu. Genelde şimdiye kadar giyinmiş olurdum ama bugün henüz enerjim yoktu. Cumartesi günü Logan'la yaşadığım olaydan beri iyi uyuyamadım. Umarım davranışlarının sebebi işe dönmüş olmanın verdiği strestir. Çok stresli bir işi var, ayrıca başlı başına bir iş olan belediye meclisi görevi ve bir de karısı için endişeleniyor. Tüm bu stres onu ya da herhangi birini öfkesini kontrol edemez hale getirebilir. Ama bu öfke n e r e d e n geliyor? Keşke bana açılsa

ve onu neyin rahatsız ettiğini bana söyle. Belki konuşmak yardımcı olur.

"Günaydın!" Bornozumun bağlarını bağlarken odamın kapısında beliren Rachel, "Günaydın!" diyor. "Sana kahve getirdim." Sokağın aşağısındaki kahve dükkânından aldığı kâğıt bardağı uzatıyor. "Bu bir mocha latte. En sevdiğin!"

"Teşekkürler!" İçeceği ondan alıyorum ve bir yudum aldığımında bir anının parıltısını görüyorum. Kahve dükkanındayım, cam kenarında oturmuş içkimi yudumluyorum. "Oh, vay canına."

Rachel gülüyor. "O kadar iyi mi? Belki de kendim için bir tane almalıydım."

"Hayır, o kadar değil." Rachel'a bakıyorum. "Bir anıydı. Kendimi kafede oturmuş bir şeyler içerken gördüm."

"Gerçek olduğuna emin misin? Yani, senden şüphe etmiyorum. Sadece gerçek olmadığını düşündüğün anıların olduğunu biliyorum."

"Bunun gerçek olduğundan oldukça eminim," diyorum ama şimdi bunu söylediğine göre uydurup uydurmadığımı merak ediyorum.

"Hadi gidip oturalım ve bana her şeyi anlatabilirsin!" diyor heyecanla. Muhtemelen bunun, aramızdaki arkadaşlık gibi başka şeyleri hatırlamama yol açacağını umuyor.

Oturma odasına oturduğumuzda "Anlatacak pek bir şey yok," diyorum. "Sadece kendimi kafede cam kenarında oturmuş, içkimi yudumlarken sokağa bakarken gördüm."

"Yanında biri var mıydı?"

"Hayır, sadece bendim."

"Başka ne hatırlıyorsun?" "Hiçbir şey.

Hepsi bu kadar."

"Bunun diğer anıların geri gelmesinin başlangıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" "Belki, ama **f a z l a** umutlanmıyorum. Deniyorum. farklı şeyler l düşündüm olabilir kıvılcım a Hafıza, ama Yani Şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramadı."

"Sen ne denedin?" İçkisini eline aldı ve bir yudum aldı.

Eşyalarımı nasıl karıştırdığımı ona söylemem gerektiğinden emin değilim. Logan'a söyleyebilir ve onun ne yaptığımı ya da ne bulduğumu bilmesini istemiyorum. O notun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Ona güvenmemem gerektiğini söylüyordu. Logan'dan mı bahsediyordu yoksa başka birinden mi? Ve neden bunu yazıp sonra da saklayayım ki?

"Dolabıma baktım," diyorum, çünkü Logan bunu zaten biliyor, bu yüzden ona söylemesi önemli değil.

"Ve?" Bacak bacak üstüne atıyor. "Ne oldu?"

"Kafamı daha da karıştırdı. Kendimi hiç giyerken göremediğim bir sürü kıyafetim var."

"Onları her zaman giyyordun," diyor bana gülümseyerek. "Logan onları seçmene yardım etti. Seninle alışverişe çıkacak bir kocan olduğu için şanslısın. Connor benimle mağazaya bile girmezdi." Gözlerini deviriyor.

"Taşındığından beri onunla konuştun mu?"

"Hayır." Parmağını fincanının kenarında gezdiriyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, onu özlemiyorum. Etrafta olmaması güzel bir şey."

Onun bu yorumu bana kendi evliliğimi düşündürüyor. Logan burada değilken onu özlemiyorum. Hatta gitmesini dört gözle bekliyorum. Bu sadece kendime biraz zaman ayırmak istediğim için mi yoksa onun etrafımda olmamasından hoşlandığım için mi?

Geçen hafta sonu bana ne kadar kızdığını görmek, kazadan önce de sorunlarımız olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ama Logan bana söylerdi, değil mi? Mutsuz olan bensem ve birlikte kalmamızı istiyorsa söylememesi mümkün. Ama neden mutsuz olayım ki?

"Hafta sonun nasıl geçti?" Rachel sordu.

"Fena değildi." Lattemi yudumluyorum, ona daha fazlasını anlatmak istiyorum ama anlatmalı mıyım emin değilim.

"Bir şey mi oldu?"

Bunu nereden biliyor? Öylece söyleyebilir mi? Eğer öyleyse, belki de düşündüğümden daha iyi arkadaşlık.

"Önemli bir şey değildi. Logan ve ben küçük bir tartışma yaşadık." "Öyle mi?" Kaşları kalktı. "Ne hakkında?"

"Bu konuda konuşmamalıyım. Unutmam gerek. Eminim Logan sadece kötü bir gün geçiriyordu."

"Her ne olursa belli ki seni rahatsız ediyor. Bahse girerim bu konuda konuşmak sana yardımcı olacaktır."

Tereddüt ettim, bunu kendime saklamam gerektiğini düşündüm. Ama Rachel'la gerçekten iyi arkadaşsak ve bu arkadaşlığı geri kazanmak istiyorsam, rahatsız edici olsa bile ona açılmalıyım.

"Cumartesi günü dışarı çıktı," diyorum. "Bana daha fazla ağrı kesici almak için. Eski evimizin yanındaki fırına da gidip gitmeyeceğini sordum. Biraz uzak ama keklerini ne kadar çok sevdiğimi bildiği için kabul etti."

"Çok tatlı biri," diyor kız gülümseyerek. "Tam Logan'lık bir hareket."

"Ama sonra eve geldi ve bana buralardaki bir pastaneden kek almış. Belki de yalan söyleyip benzin istasyonundan ya da eczaneden almıştır. Bir fırının bu kadar kötü bir kek yaptığını düşünemiyorum."

"Kötü derken neyi kastediyorsun?"

"Hiç tadı yoktu ve gerçekten kurumuştur, sanki bayattı. Üstü de ezilmişti, sanki tezgâhın üzerine düşmüş gibiydi."

Rachel bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Nereden aldığı konusunda yalan söylemediğine eminim. Belki de oraya gittiğinde sadece bir günlük kekler vardı, o yüzden alabildiğini aldı."

"Bu mümkün, ama o zaman neden benim için aldın? Bu keki görseydin, yemek isteyeceğin bir şey değil ve kesinlikle para harcamak isteyeceğin bir şey değil."

"Erkekler böyle şeylere dikkat etmez. Sen kek istedin, o da sana kek aldı. Eminim senin ya da benim gibi incelememiştir. Sadece bir kek gördü ve satın aldı."

"Bu çoğu erkek için doğru olabilir ama Logan için değil. Çok titizdir, ya da öyleydi ve eminim bu değişmemiştir. Kekin üstü ezilmiş ve kreması kurumuş olsaydı bunu fark ederdi."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor burnunu kıvrarak. "Sana bilerek sevmeyeceğin bir kek verdiğini mi?"

Tam olarak bunu söylüyorum ama neden böyle bir şey yaptığını ya da neden böyle bir şey yaptığını düşündüğümü bilmiyorum.

Rachel'a gerçeği söylemekten utandığım için, "Haklısın. Muhtemelen satın almadan önce bakmamıştır bile."

"Yani tartıştığınız şey bu muydu? Kek mi?"

"Hayır. Yani, sayılır. Kekçiye gitmediği için hayal kırıklığına uğradığımı anlayınca sinirlendi ve bana

nankör."

"Ben olsam üzerime alınmazdım." Rachel önemli bir şey olmadığını söylercesine omuz silkiyor. "Erkekler eşlerini hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmazlar. Bu bizden çok onlarla ilgili. Sizin için bir şey yaptıklarında övgü beklerler, işi berbat etseler bile. Çabalarının karşılığını almaları gerektiğini düşünürler ama biz onlar için her zaman bir şeyler yaparız ve onlar bunun farkına bile varmazlar. Bu hiç adil değil ama erkekler böyle işte."

"Bundan daha fazlasıydı." Fincanımı yere bıraktım. "Edith'in buraya gelmesine verdiği tepkiydi."

"Geçen haftayı mı kastediyorsun?"

"Hayır, Cumartesi günü Logan yokken geldi. Bana bahçesinden biraz böğürtlen getirdi. Kocaman bir sepet dolusu yaban mersini, çilek ve ahududu. Onları aldığım için çok heyecanlanmıştım ama sonra Logan onları çöpe attı."

"Neden? Edith'ten geldiği için mi?"

"Evet! Buna inanabiliyor musun? İstedığimi bildiği mükemmel meyveleri sırf Edith'ten geldiği için çöpe attı."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Edith'ten nefret ediyor."

"Ama bunun için bir nedeni yok. Biraz sıradışı biri olduğunu biliyorum ama ben de bu yönünü seviyorum. Logan'ın onu sevmek zorunda olduğunu söylemiyorum ama bana onunla konuşamayacağımı söyleyemez. Ve onun meyvelerini atmak çok yanlıştı."

"Belki, ama bunun evliliğinize zarar verecek kadar sizi üzmesine izin vermezdim."

"Mesele çileklerden çok Logan'ın tepkisiydi. Bana bağıırıyordu ve kolumu çok sert bir şekilde tuttu. Onu hiç böyle davranırken görmemiştim. Çok öfkeliydi. Sanki buna karar verebilecek tek kişi kendisiymiş gibi, eve kimseyi almamam gerektiğini söyledi. Sonra da meyveleri fırlatıp attı. Şok olmuşum. Ne diyeceğimi bilemedim."

"Sonra ne oldu?"

"Bana odama gitmemi söyledi, ben de ondan uzaklaşmak için odama gittim. Onun etrafında olmak istemedim."

"Bu bütün hafta sonu devam etti mi?"

"Hayır, sadece Cumartesi. Ondan sonra harikaydı. Eski haline döndü."

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Rachel, kahvesini bırakarak. "Kötü bir gün geçiriyormuş gibi görünüyor. Belki iş yerinde ya da belediye meclisinde bir şey yüzünden strese girmiştir. Logan'ın karısının neredeyse ölmek üzere olmasının yanı sıra bir sürü sorunu var. Açıkçası kendini kaybetmesine şaşırmadım. Muhtemelen stres seviyesi o kadar yüksekti ki, senin bir kekten şikâyet etmen gibi en ufak bir şey bile onu sinirlendirdi."

"Ama şikayet etmiyordum. Ben sadece-"

"Bunun senin hatan olduğunu ya da yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece daha anlayışlı olmayı ve olayı kişiselleştirmemeyi deneyebileceğini söylüyorum. Logan harika bir adam. Seni asla kasıtlı olarak üzmez. Eminim uzun ve stresli bir hafta geçirmiştir ve bu onu çok etkilemiştir. Yerinde olsam, hiç olmamış gibi davranır ve hayatıma devam ederdim."

Ona inanmamamı söyleyen notu bulmamış olsaydım ona hak verirdim. Logan'dan bahsediyor olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki? Ama neden ona inanmayayım ki? Bana yalan mı söylüyordu? Ya da beni aldatıyor muydu?

Logan bunu yapmaz. İstese bile, aldatacak zamanı yok. Ne de olsa iki işi ve bu işlerle ilgili olarak gittiği tüm networking etkinlikleri var. Ne kadar boş zamanı olursa olsun, benimle geçiriyor.

Peki neden ona güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum? Neden bilmediğim bir şey varmış gibi hissediyorum? Eksik bir parça? Her şeyi değiştirecek bir şey, eğer çözebilirim.

BÖLÜM 2

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BİR YIL ÖNCE

"Neden giyinmedin?" Logan yatak odasında yanıma gelerek soruyor.

Bugün Cumartesi gecesi ve evsizler için düzenlenen bir bağış etkinliğine gitmemiz gerekiyor. Logan'ın çalıştığı şirket Brickhowser Development tarafından düzenleniyor. Çok zengin ve nüfuzlu insanların katıldığı gösterişli bir etkinlik. Logan aylardır bundan bahsediyor. Gitmeyi planlamıştım ama kendimi berbat hissediyorum. Başım çatlıyor, eklemlerim ağrıyor ve çok yorgunum. Sadece duş almak bile beni yormaya yetti. Saçımı ya da makyajımı yapmadım ve hâlâ bornozumu giyiyorum.

"Gidemem," diyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sana bir hap getireyim," diyerek banyoya yöneldi.

"Logan, hayır. Faydası olmaz. Ben evde kalıyorum."

Durdu ve bana döndü. "Bu etkinliğe katılmanın isteğe bağlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim için öyle," diyorum, omuzlarımı geriye iterek kendimi savunmaya çalışıyorum. Geçtiğimiz yılı onun taleplerine boyun eğerek geçirdim ama artık yeter. Sağlığım kötüye gidiyor ve eğer yavaşlayıp dinlenmezsem daha da kötüleşecek. "Logan, bu senin etkinliğin. Senin işin için. Orada olmazsam farkına bile varmazsın."

"Karım olmadan gelemem. Bunun nasıl görüneceğini bir düşünsene.

İnsanlar evlilik sorunları yaşadığımızı düşünür."

"Sorunlarımız var. Tek yaptığımız tartışmak. Belki de konuşmamızın zamanı-"

"Hayır!" Bana doğru fırladı. "Oraya gitmiyoruz. Sakın bunu söylemeye cüret etme!"

"Logan, mutlu olmadığını biliyorum," diyorum, kendime güçlü olacağıma dair söz vermiş olmama rağmen sesim çatlıyor. Ama bunu şimdi yapmaya hazır değildim. Bu hafta sonu, daha fazla zamanımız olduğunda konuyu açmayı planlamıştım. Keşke bekleseydim ama artık çok geç.

"Lanet çeneni kapatıp giyinirsen mutlu olurum!" Logan bağılıyor.

Bir yıl önce olsa tepkisi karşısında nutkum tutulurdu. Ama şimdi? Bunu bekler hale geldim. Logan ne zaman istediğini elde edemese, öfkeyle patlıyor. Bağılıyor. Bir şeyler fırlatıyor. Bir şeyleri kırıyor. Daha iyi olacağını düşünerek onunla kaldım ama olmadı.

"Sana söyledim," diyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Çok yorgunum. Kaslarım ağrıyor. Karnım ağrıyor. Bütün gün bir şey yemedim."

"Güzel." Gözleri üzerimde geziniyor. "Kilo vermek gerek. Orta kısmın çok kalınlaşıyor."

Bu da onu terk etmek istememin bir başka nedeni. Beni sürekli aşağılıyor. Ona yorumlarının incitici olduğunu söylesem de bana şaka yaptığını söylerdi, ama şimdi hakaretlerinde ciddi. Ona ne kadar iyi görünmeye çalışsam da bu asla yeterli olmuyor.

"Gerçekten benimle bu şekilde konuşarak istediğini yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Görünüşe göre hayır, çünkü hâlâ giyinmemişsin."

"Çünkü gitmiyorum." Ondan uzaklaşıyorum.

Kolumdan tutup beni önüne çekti. "Giyiniyorsun ve etkinliğe gidiyoruz."

"Nasıl? O kadar çok ağrım var ki ayakta zor duruyorum."

"İlaçlarını alacaksın ve iyi olacaksın. Hadi gidip sana bir elbise bulalım." Beni gömme dolabımıza sürükledi. "Bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Karım kendi başına giyinebilmeli."

"Haklısın. Giyinmeliyim," diyorum ama onunla aynı fikirde değilim. Demek istediğim, kendi kıyafetlerimi kendim seçebilmeliyim.

Bunun yerine, sevmediğim ve giymek istemediğim eşyalarla dolu bir dolabım var.

Geçen yıl bir gün işten eve geldiğimde tüm kıyafetlerimin gitmiş olduğunu gördüm. Soyulduğumuzu sandım ama hayır. Bunu yapan Logan'dı. En sevdiğim sweatshirt'üm, üniversiteden kalma değerli rock grubu tişörtlerim ve annemden aldığım bir kazak da dahil olmak üzere sahip olduğum her şeyi almış. Ölmeden önce bana verdiği son hediye idi. Logan onu da diğer tüm kıyafetlerimle birlikte ikinci el mağazasına bağışladı.

Öfkeden deliye dönmüştüm. Büyük bir kavga ettik ama kavga eden sadece bendim. Logan kafası karışmış gibi davrandı, neden üzgün olduğumu bilmiyormuş gibiydi. Kıyafetlerimi bağışlamanın eğlenceli bir sürpriz olacağını söyledi. Bir hediye. Bana yepyeni bir gardırop verecekti. Mutlu olmalıymışım. Bu her kadının rüyasıydı.

Benim hayalim değildi. Kıyafetlerimi seviyordum. Rahatlardı ve tarzıma uyuyorlardı. Hiçbir zaman son modayı satın alan ya da süslü elbiseler giyen biri olmadım. Ben kot pantolon ve tişört giyen bir kızmım. Eğer bir elbise giyersem, bu spor ayakkabılı gündelik bir sundress olur, gece elbisesi değil. Logan benim bu özelliğimi biliyordu, bu yüzden neden tüm kıyafetlerimi vermekte ısrar ettiğini anlayamıyordum.

Sonunda ertesi gün alışverişe gittiğimizde bana söyledi. Alışveriş merkezine gitmek istedim ama onun yerine beni lüks bir elbise mağazasına götürdü. İçeri girmeden önce yaşıma uygun görünmemin zamanının geldiğini söyledi. Eski görünümümün bir üniversite öğrencisi için iyi olduğunu, ancak otuzlu yaşlarında bir yönetici ve gelecekteki belediye meclisi üyesi ile evli biri için iyi olmadığını açıkladı.

İşte o zaman tüm bunların benimle hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Bu eğlenceli bir sürpriz ya da sevgi dolu bir kocadan gelen bir hediye değildi. Logan bana nasıl giyinmem gerektiğini söylüyordu. Eski görünüşüm onu utandırıyordu ve yeni imajına uymuyordu. İnsanları etkilemesi gerekiyordu ve karısı bir etkinliğe pamuklu bir güneş elbisesi ve spor ayakkabı giyerek gelirse bu gerçekleşmeyecekti.

İlk başta ben de aynı fikirdeydim. Gittiğimiz gösterişli etkinliklerde daha gösterişli ve profesyonel görünmemiz gerektiği konusundaki düşüncelerini anlıyordum. Logan, şehirle birlikte üzerinde çalıştığı düşük gelirli konut projeleri için bağışları artırmaya kararlıydı.

Çok sayıda üst düzey bağış toplama etkinliğine gitmek ve varlıklı insanları çek yazmaya ikna etmek anlamına geliyordu. Amacıma inanıyordum, bu yüzden üzerime düşeni yapmaya ve en iyi şekilde görünmeye istekliydim.

Sorun, Logan'ın benden sadece markete giderken ya da ayak işlerini yaparken bile şık giyinmemi beklemesiyle ortaya çıktı. Her şey belediye meclisi dönemine başladığında başladı. Nereye gidersek gidelim insanların bizi izlediğine inanıyordum. Restoranda bir adam bize bakıyordu ve Logan hemen onun basından biri olduğunu ve ertesi gün internette hakkımızda bir haber çıkacağını düşünüyordu. Bu tamamen saçmaydı ve bunu ona söyledim, bu da onu kızdırdı. Destekleyici olmadığımı ya da yeni rolünü ciddiye almadığımı söyledi. Bu konuda tartışmak istemedim, bu yüzden evden çıkarken daha iyi giyinmeyi kabul ettim, bu benim için eşofman yerine kot pantolon giymek anlamına geliyordu. Ama Logan için bu, bluz ve blazer ceket ile elbise pantolonu giymek anlamına geliyordu. Bana bunu söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm ama ertesi gün dolabımda Logan'ın giymemi istediği daha fazla kıyafet buldum.

"Bunu giy," dedi, kırmızı bir gece elbisesini bana doğru iterek.

"Giyemem. Çok acı çekiyorum. Gidemem." Yere çöküyorum, ağrıyan bacaklarım sonunda biraz rahatlıyor.

"Yemin ederim, Avery. Eğer her şeyi yeniden yapabilseydim..." Elleri yumruk oldu.

"Ne?" Ona bakıyorum. "Benimle evlenmeyecek misin?"

Nefesinin altında küfrederek dolaptan fırladı. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve yere yığılmış bedenimin önünde duruyor.

"Al bunları." Elini uzatıyor ve kafamı kaldırdığımda avucunda üç tane ağrı kesici hap görüyorum.

"Bu kadarını alamam. Çok güçlüler." "Güzel. O zaman işe yarayacaklarını biliyorsun."

"Doktor bu kadar çok almanın bana zarar verebileceğini söyledi."

"Eğer bu etkinliğe katılmazsan aynı şey geçerli olacak."

"Ne?" diyorum. Ne demek istediğinden emin değilim.

"Acele et ve onları al! Bunun için zamanımız yok! Geç kalacağız!"

"Onları istemiyorum. Beni uyutmazlar ve uyumam gerek."

"Kahretsin, Avery!" Logan uzanıp ağzımı açıyor ve hapları boğazıma tıkıyor. Boğuluyorum ve tükürmek için banyoya koşuyorum ama çoktan boğazıma kaçmışlar.

"Aferin kızıma," diyor Logan arkamdan yaklaşarak. "Gördün mü? Şimdi daha iyi hissetmiyor musun?"

Aynaya bakıyorum ve yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı ve gözlerindeki karanlığı görüyorum. Bu benim evlendiğim adam değil. Bu başka biri, artık tanıyamadığım biri.

Aylarca onun için bahaneler uydurdum, kendime sadece çok stres altında olduğumu ve bu yüzden böyle davrandığımı söyledim. Ya da belki de bendim. Belki de daha iyi bir eş olmam gerekiyordu. Belki de yeterince destekleyici olamıyordum. Ama kendimi savunmam gerekirse, bir politikacının ya da hatta bir yöneticinin eşi olmayı hiç beklemiyordum. Logan'la çıkarken bir kez bile politikaya atılmak ya da bir şirket yönetmek istediğini söylemedi. Paraya ya da maddi şeylere önem veriyor gibi de görünmüyordu. Köhne bir stüdyo dairede yaşıyor, paslı eski bir araba kullanıyor, solmuş kotlar, lekeli tişörtler ve ucuz spor ayakkabılar giyiyordu. Ne tür bir araba kullandığından ya da cüzdanında ne kadar para olduğundan çok dünyayı kurtarmakla ilgileniyordu.

İşte aşık olduğum adam buydu, ama evlendikten kısa bir süre sonra Logan değişti. Para koparmaya çalıştığı zengin bağışçılara benzediği takdirde daha fazla iyilik yapabileceğine kendini ikna etti. Takım elbiseler için binlerce dolar harcadı ve paslı arabasını yepyeni lüks bir sedanla değiştirdi. Bir eve ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar etti ve dairemizde gayet mutlu olmama rağmen ailemden kalan miras parasını kullanarak bir ev satın almam için beni ikna etti. Ev bir buçuk milyona mal oldu, bu bölgede bir ev için alışılmadık bir rakam değil ama harcamak istediğimden daha fazlaydı. Sadece peşinat bile mirasımın çoğunu tüketti. Ayrıca yaşadığımız yeri de sevmiyorum. Etrafı başka evlerle çevrili, bu yüzden bir yere gitmek için araba kullanmak zorundayım. Eski mahallemizde her yere yürüyebiliyordum ve bunu seviyordum.

Eğer Logan ve ben boşanırsak, o mahalleye geri taşınacağım. Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Orada daire aradım ve kira şu anki maaşımla karşılayabileceğimden çok daha fazla.

Başka bir iş bulmam gerekecek ama tüm sağlık sorunlarımla birlikte şu anki işimi zar zor sürdürüyorum.

Gelecek yıl bu zamanlar yine tek başıma yaşıyor olabileceğimi düşünmek üzücü. Logan ve benim sonsuza dek birlikte olmamız gerekiyordu. Mükemmel bir çifttik.

Evliliğimi kurtarmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Logan benden olmadığım biri olmamı istiyor ve ben onun için kendimi değiştirmekten yoruldum. Ve sonra o hapları boğazıma tıkmak gibi tamamen kabul edilemez şeyler yapıyor ve bunun devam edemeyeceğini anlıyorum.

"Gitmen gerek," diyorum ona, gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor.

"Ciddiyim Logan. Şu anda senin etrafında olmak istemiyorum. Sadece git." "Karım olmadan gitmiyorum." Arkamdan daha da yaklaştı Ben. "Elbiseyi ayakkabılarla birlikte yatağın üzerine koydum. Yatak odasına git ve onları giy."

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Neydi o?" diye soruyor ama beni duyduğunu biliyorum.

"Hayır dedim. Gitmiyorum. Ve beni hasta etmeden önce o hapları kusacağım." Tuvalete doğru yöneldim.

Logan beni belimden yakaladı. Eğildi ve kulağıma konuştu. "Etkinliğe gidiyorsun. Bu konuda benimle tartışmaya devam edersen, sonuçtan hoşlanmayacaksın."

"Bu da ne demek şimdi?" Ondan uzaklaşmaya çalışarak söylüyorum. "Beni akşam yemeği yemeden yatağa mı göndereceksin? Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Eğer gitmek istemiyorsam, bu benim kararım. Bana gitmemi emredemezsin."

"Emredebilirim ve edeceğim de." Kollarını belime doladı ve beni yatak odasına doğru sürükledi.

"Bırak beni!" Bağırıyorum.

Beni kaldırıp yatağa fırlatıyor. Başım, yıldızları görebileceğim kadar sert bir şekilde yatak başlığına çarpıyor. Görüşüm açıldığında, Logan'ın yüzünde hınzır bir sırıtışla üzerimde gezindiğini görüyorum. "Belki şimdi işbirliği yaparsın."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bunu neden yapıyorsun?" Eskiden beni güvende ve sevilmiş hissettiren adamdan korkarak soruyorum.

"Sadece karımla güzel bir akşam geçirmek istiyorum. Bunu neden bu kadar zorlaştırdığını bilmiyorum."

"Beni incittin," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Beni incittin ve umurunda bile değil."

"Sen kendini incittin. Tek yaptığım seni yatağa atmaktı." "Beni yatağa *attın*!"

Biraz gülüyor. "Eskiden bundan hoşlanırdın. İlk evlendiğimiz zamanı hatırla, biz-"

"Bu aynı şey değil," diyorum başımın arkasını ovuşturarak. "Bana ciddi şekilde zarar verebilirdin Logan."

"Beni kızdırmamalıydın. Bu şekilde tepki vermeme neden olman senin hatan." Doğruldu ve yatağın yanında durdu. "Biliyor musun, çoğu kadın güzel bir elbise giyip kocasıyla birlikte prestijli bir etkinliğe katılmaktan heyecan duyar."

"Eğer o kadınlardan birini istiyorsan, belki de gidip bir tane bulmalısın. Benimle mutlu olmadığını biliyorum. Yaptığım hiçbir şey senin için yeterince iyi değil. Öyleyse neden beni terk etmiyorsun? Gidip başka birini bulmuyorsun?"

"İstedim," diyor çenesini ovuşturarak. "Ve neredeyse yapıyordum." "Başka biriyle mi birlikteydin?"

"Bunu düşündüm. Aslında yapmadım."

"Madem başkasını istiyorsun, o zaman neden hâlâ evliyiz? Neden boşanmak istemedin?"

"Çünkü sen hastasın," diyor tiksintiyle. "Hasta olman gerekiyordu." Uzaklaşıyor ve yerde volta atıyor. "Tam da kariyerimde işler yolunda giderken ve senin asla istediğim gibi bir eş olamayacağını anladığımda, seni bırakmaya hazırdım. Hedeflerime uygun birini bulmak için. Ama sonra sen gizemli bir hastalığa yakalandın ve her şeyi mahvettin."

"Ne demek istiyorsun? Neyi mahvettim?"

"Kariyerimi. Geleceğimi." Volta atmayı bırakıp bana döndü. "Bizim güçlü bir çift olmamız gerekiyordu. Medya hikayemize bayılırdı. Gönüllüler olarak buluşacaktık, dünyayı kurtarmaya giden gençler. Gerçekten fark yaratmamı sağlayan bir iş buldum, sonra belediye meclisine seçildim, bana iyilik yapmak için daha da fazla güç verdi. Güzel eşim de hemen yanımda, herkesin uygun fiyatlı konutlara erişebilmesini sağlama hedefimde beni destekliyor."

Neredeyse gülecektim. Uygun fiyatlı konutlar onun umurunda değil. Logan'ın güç ve para arzusu yıllar önce insanlara yardım etme arzusunun önüne geçmiş. Başta anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Evsizlere yardım etmek istediğine dair iyi bir hikaye anlatıyor ama hepsi rol icabı. Kendisini halka, özellikle de onu hükümette daha da yüksek pozisyonlara seçeceğini umduğu seçmenlere daha çekici hale getirmek için yarattığı bir kişilik.

"Ama bunu sen yapmadın, Avery." Düşüncelerimi böldü, sesi buz gibi soğuktu. "Destekleyici bir eş olmayı reddediyorsun. Aslında, her adımda benimle savaştın."

"Çünkü istediğim bu değil. Bunu sen de biliyorsun. Politikacılardan nefret ettiğimi biliyorsun. Eskiden sen de aynı şekilde hissederdin. Yoksa bunu seninle çıkayım diye mi söyledin?"

"Aynı amacı paylaşıyoruz, Avery. İkimiz de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyoruz. Aramızdaki fark, senin bunu zor yoldan yapmak ve her seferinde bir kişiye yardım etmek istemen. Ama para ve politika gerçek değişimin nasıl gerçekleştiğini gösterir. Basit bir politika değişikliği ya da bir milyarderin bir çek yazmasıyla kaç kişiye yardım edilebileceğini bir düşünün. Sizin yaptığınız hiçbir şey bununla kıyaslanamaz bile."

"Okul sonrası programlar çocukların beladan uzak durmasına yardımcı oluyor," diyorum, işimi aşığılarnasına gücenerek. "Beceriler öğreniyorlar. Staj yapıyorlar. Bazıları üniversiteye gidiyor. Bu programlar onların tüm geleceğini etkileyebilir."

"Yani birkaç hayat değıştiryorsun," diye alay ediyor. "Ben binlercesini değıştiryorum. Bunu neden istemeyesiniz ki? Neden olabildiğince çok insana yardım etmek istemiyorsunuz?"

"Yaptığın şey bu değil," diyorum yataktan kalkarak. Başım zonkluyor ve midem bulanıyor ama bunu söylerken ayağı kalkıp Logan'ın gözlerinin içine bakmam gerekiyor. "Dışarıda insanları kurtarmıyorsun. Yüksek bir binadasın, köşedeki ofisinde oturuyorsun, bin dolarlık takım elbiseler giyiyorsun ve yılda bir milyon kazanıyorsun. Evsiz bir insanın yanına bile yaklaşmıyorsun. Onları önemsedüğünü iddia ediyorsunuz ama sokakta bir evsiz gördüğünüzde ondan öğreniyorsunuz."

"Eğer bu doğru olsaydı, hayatımı onlara yardım etmeye adamazdım."

"Onları kullanıyorsun." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "İnsanların senin nazik ve şefkatli olduğunu düşünmelerini sağlamak için onları kullanıyorsun. Ve biliyor musun Logan? Bu beni eğlendiriyor!"

Yüzüme öyle sert bir tokat attı ki yere düştüm.

Şok içinde ona bakıyorum, darbenin şiddetinden yanağım yanıyor.

"Kalk!" diyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı. "Geç kalacağız."

"Gitmiyorum," diye fısıldıyorum, elimi yanağımın üzerine koyarak. Sıcak hissediyorum, sanki verdiği hasarı düzeltmek için kan hücum ediyor.

"Kalk dedim!" Logan kolumdan tutup beni ayağı kaldırıyor. "Giyin, yoksa seni kendim giydiririm!"

Çok şaşırdım, ne diyeceğimi bilemiyorum. Logan bunu hiç yapmamıştı. Bana pek çok kez bağırdı ama hiç vurmadı. Bu andan önce boşanma konusunda emin değildim ama o kararımı netleştirdi. Bu adamla kalmayacağım.

"Ben gidiyorum," dedim, ondan uzaklaşarak. "Bu evden ve senden ayrılıyorum. İlişkimiz bitti Logan." Hışımla odadan çıkıyorum ve bir bavul almak için koridordaki dolaba yöneliyorum.

Güldüğünü duydum. Bu kadar komik olan ne bilmiyorum. Yapmayacağımı mı sanıyor? Onu affedeceğimi ve kalmayı kabul edeceğimi mi sanıyor? Eğer öyle düşünüyorsa, hayal görüyor demektir. Yaptıklarından sonra onunla kalmamın imkanı yok.

"Kendine nasıl bakacaksın?" diye soruyor, bavulu şifonyerin yanına götürürken beni izliyor. "Çoğu gün yataktan zar zor kalkabiliyorsun. Daha uzun süre çalışabileceğinden şüpheliyim."

"Bir yolunu bulurum," diyorum kıyafetleri bavula atarken. "Burada olmaktansa sokaklarda yaşamayı tercih ederim."

Yanıma geliyor ama ona bakmıyorum. Kıyafetleri bavula atmaya devam ediyorum. Onlar benim istediğim kıyafetler değil. Onlar benim Logan onaylı kıyafetlerim. Onları burada bırakıp yeni bir başlangıç yapmalıyım.

"Kes şunu!" Logan bağılıyor. "Hemen kes şunu!"

Çekmecelerim artık boştu ve onları çarparak kapattım. Yerden kalkıyorum ve Logan beni tutup kendine doğru çeviriyor ve omuzlarımı kavıyor.

"Nasıl bu kadar nankör olabiliyorsun?" diyor. "Seninle kaldım! Seninle ilgilendim! Seninle birlikte birbiri ardına tıbbi randevulara gittim! Benim gibi sadık bir kocaya sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Gerçekten kahraman olduğuna inanıyor mu? Sevgi dolu koca? İçime hap sokup yüzüme tokat attıktan sonra mı?

"Sana iyi haberlerim var Logan," diyorum ondan uzaklaşarak. "Paçayı kurtardın. Artık bunu yapmak zorunda değilsin. Sana hayatını geri veriyorum. Gidip sağlıklı birini bulabilirsin." Bavuluma doğru eğildim ve onu yerde sürükledim. Onu kaldıracak gücüm yok.

Bunu nasıl yapacağım? Doktorların bile çözemediği bu hastalıkla mücadele ederken kendi başıma yeni bir hayata nasıl başlayacağım? Ya kötüleşmeye devam edersem? Ya bir gün uyandığımda yürüyemediğimi fark edersem? Çalışamayacağım. Bana yardım edecek kimsem olmayacak.

Belki de kalmalıyım.

Hayır. Kalamam. Ondan uzaklaşmalıyım.

"Gitmiyorsun," diyor Logan, ben askılardan kıyafetlerimi çekerken dolabın kapısında duruyor.

Dönüp ona bakıyorum, smokininin içinde, simsiyah saçlarının her bir teli düzgünce yerine oturmuş bir şekilde duruyor. Yıllar önce bana çıkma teklif eden pasaklı adamdan çok farklı görünüyor.

"Toplanmayı bırak." Logan'ın kolları kavuşturulmuş ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma var. "Gitmiyorsun."

"Neden böyle davranıyorsun? Bunu istemen gerekirdi! Hasta olmamdan nefret ediyorsun! Benden kurtulmak istemelisin."

"Bu o kadar basit değil, Avery. İnan bana, senden boşanabilseydim, boşanırdım. Ama beni mahvederler. Uğruna çalıştığım her şey yok olur."

"Kimden bahsediyorsun? Seni kim yok eder?"

"Medya. Halk. Belediye meclisindeki pozisyonum için yarışan politikacılar. Bana sahtekâr derler. Basın tarafından karalanırım. Bu noktaya kadar yaptığım tüm çalışmalar boşa gider."

"Boşandığınız için bunların olacağını mı düşünüyorsunuz? İnsanlar her zaman boşanır. Bunun için cezalandırılmayacaksınız."

"Gerçekten o kadar aptal değilsin, değil mi?" diyor sert bir kahkaha atarak.

"Bunu dinlemeyeceğim," diyorum askılardan daha fazla giysi çekerek. Belki tasarım elbiseleri satıp biraz para kazanabilirdim.

"Bunu bir düşün, Avery." Logan bana doğru yürüyor. "Seni terk edersem insanların ne diyeceğini bir düşün."

"Hiçbir şey söylemezlerdi. Umursamazlar. Evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanır. İnsanlar bunu biliyor." Askıdan başka bir elbise aldım.

Logan onu elimden kaptı. "Sen hastasın. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

"Hayır." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Seni bırakamam demek bu!" diye bağılıyor, elbiseyi yere fırlatıyor. Kolumu tutuyor. "Benim konumumdaki bir adam hasta karısını terk etmez! Ben nazik biriyim. Merhametliyim. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye kendini adanmış güçlü, özverili bir lider." Eğildi.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Bunlar beni tanımlamak için kullanılan kelimelerden sadece birkaçı. Beni seçtiren de onlardı. Ama sence karım kendine zar zor bakabiliyorken onu terk etseydim yine de bu şekilde tanımlanır mıydım?"

Ne demek istediğini anlıyorum ama imajını kurtarmak için onunla kalmayacağım.

Ne olursa olsun bununla baş etmek zorunda kalacak.

"Kimsenin bilmesine gerek yok," diyorum. "Boşanmayı gizli tutacağız. Her şeyi bölüşebiliriz, böylece mahkemeye gitmek zorunda kalmayız."

"Sence bu işe yarar mı?" diye soruyor, sesi umutlu geliyor.

"Evet, kesinlikle. Seninle hiçbir şey için kavga etmeyeceğim. Bunu hızlı ve kolay bir şekilde halledeceğiz."

"Gerçekten böyle olacağına inanıyor musun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük planın işe yarayacak mı diye sorduğumda? Alay ediyordum. Kamuya mal olmuş biriysen sessiz sedasız boşanma diye bir şey yoktur. Basın her hareketimi izliyor, böyle bir şey olmasını bekliyor ki beni kötü adam yapabilsinler."

"O zaman bunun senin değil benim kararım olduğunu açıkça belirtiriz. Boşanma davası açacağım ve herkese evlilikten ayrılmak isteyen ben olduğumu söyleyeceğim."

"Kimse sana inanmaz. Hasta olan ve kendisine bakacak bir ailesi olmayan hiçbir kadın kocasıyla olmaktansa yalnız olmayı tercih etmez. Bunu yapmanın tek nedeni benden uzaklaşmak için çaresiz olman. Basın yine benim kötü adam olduğumu düşünecek ve halkı seni terk etmen için bir şey yaptığıma ikna edecek."

Logan'a baktım. "O zaman haklı olurlar."

"Bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Beni böyle yok etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu gece bana yaptıklarını kimseye anlatacağımı söylemiyorum. Söylediğim şey, basının senin hakkında söylediklerini kontrol edemeyeceğim."

"İşte bu yüzden gitmiyorsun." Elini çenemin altına koyup yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Her zaman anlaşılamadığımızı biliyorum ama bu işi yürüteceğiz. Yapmak zorundayız."

"Hayır. Yapamayız." Elini üzerimden itiyorum. "Artık bunu yapamam. Bana ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, ne giyeceğimi söylemenden bıktım. Seni memnun etmek için başka biri oldum, ama bunu yapmaya devam edemem. I

artık kim olduğumu bilmiyorum. Evliliğimiz üzerinde alışabileceğimizi düşünmüştüm ama bu gece bana bunun kurtarılamayacağını gösterdi. Sen benim evlendiğim adam değilsin. Seninle kalamam. Bu evlilikte kalamam."

"Kalabilirsin." Yüzümün yan tarafını tutuyor ve bana gülümsüyor. "Ve kalacaksın." Beni öpmek için eğiliyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni tutuyor ve kendine doğru çekiyor. "Sen benim karımsın ve hiçbir yere gitmiyorsun."

"Beni kalmaya zorlayamazsın." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü ve ben de karşı koyamayacak kadar gszm. "Lütfen Logan. Bırak gideyim."

"Bunu yapamam. Başardığım her şeyden vazgeçmek için çok fazla yol kat ettim."

"Vazgeçmek zorunda değilsin. Basına boşanmanın seninle bir ilgisi olmadığını söyleyeceğim. Sadece artık evli olmak istemediğimi söyleyeceğim."

Kıkırdıyor. "ok tatlısın, Avery. Küçük aklın nasıl alışıyor? Bir çocuğunki gibi." Beni göğsüne bastırmaya devam ediyor, o kadar sıkı ki tam nefes alamıyorum. "Sana neden ocukmuşsun gibi davrandığımı merak ediyor musun? Çünkü ocuk gibi davranıyor ve ocuk gibi düşünüyorsun. Dünyanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikrin yok. Her şeyin hayal ettiğin gibi gerçekleştiği küçük hayal dnyanda yaşamak güzel olmalı."

Ne demek istiyor? Ondan boşanamayacağımı mı?

Beni onunla evli kalmaya zorlayamaz. Ne isterse söyleyebilir ama ben kararımı verdim. Bu evlilikten ayrılacağım. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama olacak.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Etkinliğine gitmen gerekiyor," diyorum, umarım bu hatırlatma gitmesini sağlar. Geç kalamaz. Açılış konuşması sırasında konuşması planlanmıştı.

"Etkinliğe gitmemiz gerektiğini söylüyorsun." Elini saçlarımın arkasında gezdiriyor. "Giyinmene yardım etmemi ister misin?"

"Ben gitmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Yine mi bu?" diyor iç çekerek. "Sanırım kendimi yeterince açık ifade edemedim."

"Çok açıktın. Sadece gitmeyi kabul etmiyorum." "Bu bir seçim değil. Gideceksin."

"Hayır. Gitmiyorum."

"Bunu yapmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum," diyor saçlarımı okşamaya devam ederek. "Elinde kalan tek şey o."

"Kim?" Bir sonraki söyleyeceği şeyden korkarak nabzım hızla atıyor.

"Kız kardeşin."

"Ne olmuş ona?"

"Geçen gün konuştuk. Nasıl olduğunu sordu. Seni gerçekten önemsiyor. Buraya ziyarete geleceğinden bahsetti."

"Evet, bana söyledi. Belki gelecek ay dedi."

"Ziyareti sırasında başına bir şey gelirse çok yazık olur. Özellikle de kardeşini kaybettikten bu kadar kısa süre sonra."

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim daha çok çarparak soruyorum.

Saçlarımdan bir tutam tutuyor, öyle sert çekiyor ki başım geriye düşüyor. Bana o kendini beğenmiş sırtışıyla bakıyor. "Dediğimi yaparsan Mia iyi olacak. Hâlâ bir kız kardeşin olacak."

"Ciddi olamazsın. Sen..." Yutkunuyorum. "Ona zarar vermezsin. Yapmayacağını biliyorum. Sen o değilsin-"

"Öyle değil miyim?" Saçlarımı serbest bırakıp eliyle düzeltiyor, yüzünde hâlâ o sırtış var. "Biliyorsun, ağabeyin beni hiç sevmedi. Senin için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordu. Hatta tehlikeli olduğuma dair çılgınca bir fikri vardı. Bu yüzden buraya taşındı. Sana göz kulak olmak için. Buraya iş için taşınma hikâyesinin hepsi yalandı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi. Kulübesinin yandığı gün."

"Ama sen..." Sesim uzaklaşıyor, söylediklerine ayak uydurmaya çalışırken düşüncelerim yarışıyor. "O gün orada değildin."

Kaşları kalktı. "Değil miydin?"

"Öyle miydin?" Tereddütle soruyorum, cevabı istediğimden emin değilim.

"Uğramış olmam mümkün. Niyetinin ne olduğunu bilmek istedim. Teorilerim vardı ve haklı olduğum ortaya çıktı."

"Ne hakkında?"

"John beni terk etmeni istedi. Bu yüzden buraya taşındı. Seni benden ayrılmaya ikna etmek için."

"Hayır," diyorum, sesim titreyerek. "Bu doğru değil. Bazı yorumlar yaptı ama asla seni terk etmemi söylemedi."

"Ama istediği buydu. Bana kendisi söyledi. Yangının olduğu gün. Senin değiştiğini ve bunun benim hatam olduğunu söyledi. Seni arkadaşlarından ve ailenden soyutladığımı söyledi. Seni kontrol etmeye çalışıyordum. Hepsi yalandı, ama o öyle görmüyordu. Seni benden uzaklaştırmaya kararlıydı."

"Peki ne oldu?" Gözlerimde yaşlar birikerek soruyorum. "Sen ne yaptın?"

"Gittim. Söylediğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceği açıktı."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bir an için Logan'ın bana John'un ölümüyle bir ilgisi olduğunu söyleyeceğini sandım.

"Ama bir gün önce bir Şey yaptım. İnşa ettiği masaya bakmak için oraya gittiğimde."

"Ne... ne yaptın?"

"Pa avralarından bazılarını tinerle ıslattım ve içeceğini bildiğim için kulübeye birkaç paket sigara bıraktım. Ertesi gün geri d nd ğ imde onu sarhoş etmiş olabilirim." Logan kıkırdıyor. "Yanıci pa avralarla dolu bir barakada sigara içen sarhoş bir adam iyi bir kombinasyon değildir. Tahminimce sigara içerken kendinden geçti ve orayı ateŐe verdi."

"Onu sen öldürdün," diye fısıldıyorum, Logan'a inanamayarak bakarak. "Ben yapmadım. O kendi kendine yaptı."

"Bunun olması için her Şeyi sen ayarladın." GözyaŐlarım yüzümden aşağı akıyor. "Onun ölmesini sen istedin.  lmesi senin suçun."

"Bu tam sana göre, Avery. Yapmadığım bir Şey için beni suçluyorsun. O gün kardeşini içki içmeye ben zorlamadım. Ona sigara i irmedim."

"Ama içeceğini biliyordun. Kız arkadaşı onu terk ettiği için özgün olduğunu biliyordun ve bunu onu sarhoş etmek ve ona getirdiğin sigaraları içirmek için kullandın. Ve paçavraları. Hepsini sen yaptın. Paçavraları tinerle ıslatmasaydın baraka böyle yanmazdı. Belki yangın bile çıkmazdı."

"Sanırım asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

"Nasıl... nasıl yapabildin..." Nefes almakta zorlanıyorum ve bacaklarım kopacakmıŐ gibi hissediyorum. "Bunu nasıl yapabildin?" Tökezleyerek yatağa geri döndüm ve oturdum. "John'a ne kadar yakın olduğumu biliyordun. Onu ne kadar sevdiğimi."

"Biliyordum, bu yüzden seni bana karşı çevirebilecek biri varsa onun o olacağını biliyordum. Evliliğimizin benim için ne kadar önemli olduğunu Şimdi anlıyor musun? Onu korumak için ne kadar ileri gideceğimi? Biz bir yoldaydık, Avery. Güçlü ve etkili bir çift olma yolunda. Kardeşinin karışmasına izin veremezdim. Geriye dönüp baktığımda, hastalanacağını ve her Şeyi mahvedeceğini bilseydim, gitmene izin verirdim."

"Asla senin istediğin gibi bir eş olamayacaktım." Sesim titriyor, gözyaŐlarım akmaya devam ediyor. "John bunun dışında kalsaydı bile,

Ben asla o kadın olmayacaktım." Logan'a bakmak istemeyerek ve onunla hiç tanışmamış olmayı dileyerek arkamı dönüyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Kardeşimi öldürdüğüne inanamıyorum."

"Onu ben öldürmedim," diye tersledi Logan. "Şunu söylemeyi kes. Bu onun kendi suçuydu. Dikkatsiz davranıyordu."

Onunla tartışmak anlamsız. Logan gerçekten de kendisinin hatalı olmadığına inanıyor.

"John en başından beri haklıydı," diyorum. "Ona inanmadım ama senin hakkında haklıydı."

"Seni benimle evlenmemeye ikna etmek için söylediği tüm o yalanları mı kastediyorsun?"

"Onlar yalan değildi. Sana güvenemeyeceğimi söyledi. Öfken konusunda endişeliydi. Sinirlenirsen bana zarar vereceğinden endişeleniyordu." Logan'a bakıyorum, şaşkınlığımın ve üzüntümün yerini bir öfke dalgası alıyor. "Seni savundum. Ona senin nazik ve kibar biri olduğunu ve beni asla incitmeyeceğini ya da bana yalan söylemeyeceğini söyledim. Senin hakkında böyle şeyler söylediği için John'a çok kızmıştım. Düğünden sonra haftalarca konuşmadık. Hepsi senin yüzünden."

"En iyisi buydu. Kardeşinin aklını yalanlarla doldurmasına ihtiyacın yoktu."

"Ama onlar yalan değildi. Onlar gerçektir."

"Buna sen inanıyor olabilirsin ama başka kimse inanmıyor." Sırıttıyor. "Ağabeyin gitti ve kız kardeşin beni seviyor. Son birkaç aydır hastalığını ve denediğin tüm tedavileri tartışarak oldukça yakınlaştık. Her zaman benim gibi bir kocaya sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu ve benim kadar harika birini bulabilmeyi dilediğini söylüyor."

Bunu söylediğini duyunca neredeyse öğürecektim. Kendini o kadar beğeniyor ki ve üzücü olan şu ki, gerçekten de iyi bir koca ve iyi bir insan olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Yaptığı her şeyi haklı çıkarıyor, böylece her zaman kahraman oluyor. Bu bir hastalık. Öyle olmak zorunda. Hiçbir akli başında insan onun gibi düşünmez.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, onu rahat bırakacaksın." Yanına gittim. "Tamam mı?"

"Bu sana bağlı." Elini morarmış yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu şekilde olmak hoşuma gitmiyor ama kendimi korumak zorundayım ve

Yarattığım imaj. Bir yemin ettim. Seni hastalıkta ve sağlıkta seveceğime yemin ettim. Bu yemini bozamam ve sen hastayken seni terk edemem. Bu doğru olmaz."

"Neyin doğru olduğu umurunda değil." Kelimeleri tükürerek söyledim. "Sen sadece nasıl görüldüğünü ve insanların seni nasıl gördüğünü önemsiyorsun. Ama ben gerçek Logan'ı biliyorum ve eğer beni bu evlilikten çıkarmazsan, herkese senin gerçekte nasıl biri olduğunu anlatacağım."

Beni bıraktı ve kendi kendine gülerek bir adım geri çekildi. "Gerçekten benimle bu konuda kavga mı edeceksin? Söylediğim onca şeyden sonra? Az önce sana söylediklerimden sonra?"

Ne demek istediğini anlamam bir anımı alıyor.

"Yapmazdın," diyorum.

"Ama yine de yaptım. Bir kere. Gerekirse yine yaparım."

"Ama yapmazsın. Dediğin gibi, Mia senin tarafında. Senden hoşlanıyor." "Bu Mia'yla ilgili değil. Bu seninle ilgili. Kararları veren sensin.

Burada ne olacağını. Mia'ya zarar gelmesini istemiyorum ama işbirliği yapmazsan başka seçeneğim var mı?"

Adam ciddi. Bunu gerçekten yapar. Birini öldürebileceğine asla inanmazdım ama az önce John'u öldürdüğünü itiraf etti. Ateşi yakmamış olabilir ama John'un ölebileceğini bile bile ortamı hazırladı. Bunu kardeşime yaptıysa, Mia'ya da yapardı.

"Tamam, peki," diyorum, kardeşimi kurtarmak için çaresizce. "Ben kalacağım."

"İşte benim iyi kızım." Eğilip morarmış yanağımı öpüyor. "Git üstünü ört. İyi görünmüyor. Ve acele et, giyin. On dakika içinde gidiyoruz."

Bu bana saçımı yapmak için zaman vermiyor. Saçımı toplamak zorunda kalacağım, ki bu Logan'ın hoşuna gitmiyor, ama bu kadar geç kalmamız onun suçu. Tabii bunu asla kabul etmez. Bunun yerine bütün geceyi saçımın kötü görüldüğünü ve daha erken hazırlanmaya başlamam gerektiğini söyleyerek geçirecek.

Bu geceyi nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Logan'ın bana yutturduğu haplar fiziksel acımı azaltmaya yardımcı oldu ama zihinsel acım tarif edilemez.

Logan kardeşimi öldürdü. Ve eğer onunla kalmazsam, kız kardeşimi de öldürecek. Korkunç bir evliliğin içinde sıkışıp kaldım. Bir canavarla yaşıyorum. Ve kendime nasıl yardım edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Logan'ın patronu Steve açılış konuşmasına başlarken, "Brickhowser Development'ı kurduğumda amacımıza tutkuyla bağlı insanlar aradım," diyor. Steve, şirketi kuran teknoloji milyarderlerinden biri. Henüz kırk yaşında ve şimdiden beş şirket kurup üçünü satmış. Kocamın görüldüğü gibi değil de gerçekte olduğu gibi biri olduğunu görmek dışında son derece zeki biri.

Logan onu gerçekten kandırdı. Aynı şey Steve'le birlikte şirketi kuran Grant için de geçerli. İkisi de Logan'a tamamen aşık. Onların gözünde Logan, insanları sokaklardan kurtarmaya ve güvenli, temiz, uygun fiyatlı konutlara yerleştirmeye kararlı, şefkatli bir kalbe sahip parlak bir iş adamıdır. Logan bunu yapmaya kararlı olsa da, bu onu iyi göstereceği ve ona büyük bir ikramiye kazandıracığı içindir, şefkatli ya da merhametli olduğu için değil.

"Logan Fairmont'la ilk tanıştığımda," diyor Steve, "karnını zar zor doyurabilen genç bir adamdı. Ama bu onun umurunda değildi. Kendi yaşındaki diğer çocuklar gibi şirket basamaklarını tırmanmaya çalışmıyordu. Dışarıda bir fark yaratmaya çalışıyordu. İşinde çalışmadığı zamanlarda gönüllü olarak çalışıyordu. Boş zamanlarını dezavantajlılar için evler inşa ederek geçiriyor." Steve bana baktı.

ve gülümsüyor. "Daha sonra karısı olacak Avery adında genç ve güzel bir kadınla orada tanıştı."

Logan kolunu bana doluyor, insanların bizi izlediğini biliyor. Geri çekilmek istiyorum ama çekilirim olabileceklerden korktuğum için çekilmiyorum. En azından bundan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar en iyi davranışımı sergilemeliyim. Ama bunu nasıl yapacağım? Kaçıp saklanmam mı gerekecek? Kimliğimi mi değiştirmeliyim? Bunun olacağını sanmıyorum, özellikle de sağlığım bozulmaya devam ederken.

"Logan ile sadece birkaç dakika konuştuktan sonra," diyor Steve, "onu işe almak istediğimi biliyordum. Bu işi yapabilecek yetenek, bilgi ve beceriye sahipti, ama daha da önemlisi, merhametliydi ve daha az şanslı olanlara yardım etmek için gerçek bir istek duyuyordu."

Steve'in Logan hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak midemi bulandırıyor. Steve'in Logan'ı konuşmasının bir parçası yapacağını bilmiyordum. Logan'ın da bildiğinden emin değilim. Buraya gelirken Steve'in şirketin büyümesinden bahsedeceğini ve ardından Logan'a son konut projelerini anlattıracağını söylemişti.

"Bizimle geçirdiği birkaç ay içinde," diye devam etti Steve, "Logan sadece projelere liderlik etmekle kalmayıp strateji konusunda da söz sahibi olabileceğini kanıtladı. Şehir merkezindeki apartman kompleksini, orada yaşayan sakinlere iş ve halen barınma ihtiyacı olanlara yemek sağlayacak ticari bir mutfakla birleştirmek onun fikriydi. O gerçekten zeki bir adam ve ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız." Herkes alkışlarken Steve duraklıyor.

Bu geceki etkinlik büyük bir otelin balo salonunda düzenleniyor. Biletlerin tanesi üç bin dolar ve satışa çıktığı gün tükendi. Bu kadar para toplanmış olması harika, ancak bu paranın sadece bir kısmı evsizlere destek olmak için kullanılacak. Geri kalanı da bu etkinliğin masraflarına gidecek ki etkinliğin yeri ve servis edilen yemekler düşünüldüğünde bunun bir servete mal olduğundan eminim.

"Logan, buraya gel," diyor Steve, sahneye çıkmasını işaret ederek. "Ve muhteşem karını da getir."

Lütfen, hayır. Oraya çıkmak istemiyorum. Ama başka seçeneğim yok. Logan elimi tutuyor, kalkmam için beni çekiyor. Kalktığımda, sahneye doğru yürürken elimi tutuyor.

Steve konuşmaya devam ederken onun yanında duruyoruz.

"Bilmeyenler için söyleyeyim, bu Logan Fairmont, bahsettiğim adam ve yanında da karısı Avery var. Logan, Brickhowser'da planlama ve geliştirme direktörü olmanın yanı sıra şu anda belediye meclisinde de görev yapıyor." Steve gülüyor. "Gerçekten bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ona hiç uyuyup uyumadığını sordum. İnsanların hayatında bir fark yaratmak için uykusundan vazgeçmeye hazır olduğunu söyleyerek cevap verdi." Steve Logan'ın sırtını sıvazlar. "Bu adam gerçekten bir ilham kaynağı."

Herkes alkışlıyor. Logan'a bakıyorum ve tüm bu ilgiden ve övgülerden çok hoşlandığını görüyorum.

Kalabalık sakinleştğinde Steve, "Mikrofonu Logan'a devretmeden önce bazı haberleri paylaşmam gerekiyor. Logan bunu henüz bilmiyor, bu yüzden hoş bir sürpriz olacak."

Ne söyleyeceğini merak ederek Steve'e bakıyorum. Logan yeni bir terfi mi alıyor? Zaten çıkabileceği en yüksek noktaya çıktı. Biraz daha yükselirse Steve'in seviyesinde olacak ve şirketi yönetecek. Olan şey bu mu? Steve istifa edip Logan'ı mı başa geçiriyor?

Logan eğildi ve mikrofona konuştu. "Acele eder misin? Biraz gerginleşmeye başladım."

Steve gülüyor ve seyircilerin de gülmesine neden oluyor.

Steve, Logan'ın omzunu kavrayarak, "Rahatla," diyor. "Bu iyi bir şey." Steve seyircilere bakar. "Grant ve ben bugün şirketimizden birinin Yılın İnsani Yardım Ödülü'ne layık görüleceğini bildiren bir mektup aldık. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki, daha ismini bile öğrenmeden kim olduğunu biliyorduk."

Hayır. Olamaz. Logan Yılın İnsani Yardım ödülünü mü kazanıyor?

Steve, "Bizim Logan Fairmont'umuz," diyor. Logan'ın elini sıkarak için döner. "Tebrikler! Bunu fazlasıyla hak ettiniz."

Logan şaşırmış gibi yaparak, "Teşekkür ederim," der. Belki de gerçekten öyledir ama bunu hak etmediğini düşündüğü için değildir. Şok olmasının nedeni bunu burada, sahnede, herkesin gözü önünde öğrenmeyi beklememesiydi. Ama şimdi izliyorlar ve dışarı baktığında insanların alkışladığını ve sandalyelerinden kalktığını görüyor, saf mutluluk içinde. Logan'ın yaptığı şeyi yapmasının sebebi bu. Bunun için.

Böyle anlarda, tüm dikkatler onun üzerindeyken ve insanlar onun büyüklüğüne hayranlık duyarken.

Bunu izlemek beni hasta ediyor. Bu sahneden inip bir yere saklanmak istiyorum, böylece bunu görmek zorunda kalmayacağım.

Logan mikrofonu Steve'den alıyor ve alkışların kesilmesini ve insanların oturmasını bekliyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tamamen şok oldum. Bunu hak ettiğimden emin değilim."

"Bu kadar mütevazı olma!" Steve sahnenin yanındaki sandalyesinden bağıyor. "Bunu herkesten çok hak ediyorsun!"

Logan kıkırdar. "Bence çıtayı çok düşürdü."

Seyirciler gülüyor, ki bu tam da Logan'ın istediği şey. Onları manipüle ediyor ve bunun farkında bile değiller.

"Teşekkürler Steve," diyor Logan. "Ve adımı böylesine prestijli bir ödül için yarışa sokan kişiye de teşekkür ederim. Dikkate alınacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden bu büyük bir onur. Gerçekten alçakgönüllüyüm." Sesi çatlar ve başını öne eğer. Bazı kadınlardan gelen birkaç "hıh" sesi dışında salon sessizliğe bürünür.

Logan oyunculuk becerilerini gerçekten mükemmelleştirmiş. Performansı mükemmel. Onu tanımıyor olsaydım, samimi olduğuna gerçekten inanırdım.

Boğazını temizliyor ve seyirciye dönüp bakıyor. "Burada yeni konut projemiz hakkında konuşmam gerekiyordu, ama konuşmadan önce bu ödül ve benim için ne anlama geldiği hakkında biraz daha bilgi vermeme izin verin." Bana gülümsüyor ve kolunu omzuma doluyor. "Steve'in daha önce söylediği gibi, eşim Avery ile gönüllülük yaparken tanıştım. Bir ev inşa ediyorduk ve onun çekiç kullanmayı bile bilmiyordu." İnsanlar gülünce durakladı. "Bir şey inşa etmeyi bilmiyorsa neden orada olduğunu sordum. Peki sen ne dedin?" Mikrofonu yüzüme doğru itti.

Ne yapıyor bu? Konuşmamam gerekiyor. Bu *onun işi*, benim değil.

Herkes bir şey söylememi bekliyor, ben de mikrofona doğru eğildim ve "Sadece yardım etmek istedim" dedim.

Logan mikrofonu geri aldı. "Sadece yardım etmek istedi." Beni daha yakına çekiyor ve bana gülümsüyor. "Benim için tek gereken buydu.

onu. Bir gün evleneceğim kadın." Seyirciye geri dönüyor. "Avery ile birbirimize aşık olmamızın pek çok nedeni var ama en  onemlisi dünyada iyilik yapmaya olan bağlılığımız. Bu kadar çok çalışmamdan her zaman hoşlanmıyor ama bunu sadece insanlara daha iyi bir yaşam sağlamak için yaptığımı biliyor. Bu ikimiz için de  onemli bir şey ve evliliğimizi bu kadar güçlü kılan şeyin de bu ortak değer olduğuna inanıyorum."

Politikacı gibi konuşuyor. Bu konuşmanın provasını mı yaptı, yoksa kafasından mı konuşuyor?

"Bu gece bundan bahsetmeyecektim," diyor Logan, "ama burada olduğu için ve iyi dileklerinizi ve desteğinizi çok seveceğini bildiğim için, eşimin neler yaşadığını paylaşmak istiyorum."

Hayır. Benim hakkımda konuşma. Lütfen beni bunun dışında tutun.

"Eşim Avery, neredeyse bir yıldır sağlığıyla mücadele ediyor. Bazı günler o kadar çok acı çekiyor ki yataktan zor kalkıyor. Bir doktordan diğerine gittik ve hiçbiri ona ağrılarını kontrol altına alacak ilaçlar dışında bir yardım sunamadı."

Kalabalığa baktığımda  zg n yüzleri görüyorum ve Logan'ın bunu neden yaptığını anlıyorum. Onların sempatisini kazanmak istiyor. Hastalığım boyunca yanımda olduğunu bilmelerini istiyor. Onun sadece büyük bir yardımsever değil, aynı zamanda büyük bir koca olduğunu düşünmelerini istiyor. Beni kendi çıkarı için kullanıyor ve benim de buna boyun eğmekten başka çarem yok.

"Onun bunları yaşamasını izlemek benim için yıkıcı oldu. Onun acı çektiğini görmek beni çok üzüyor. Eminim birçoğunuz sevdiğiniz kişinin acı çekmesini izlemenin ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu tahmin edebiliyorsunuzdur."

İnsanlar başlarını sallıyor, muhtemelen kendilerini Logan'ın yerine koyuyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşünüyorlar. Mikrofonu kapıp herkese sadece birkaç saat önce beni neredeyse ağrı kesicilerle boğduğunu ve yüzümde bir morluk bıraktığını anlatmak istiyorum. Ama bunun yerine, elini omzuma koyarak onun yanında kalıyorum.

"şu an itibariyle doktorlar onun durumuna otoimmün hastalık diyorlar ama bunun için gerçek bir isimleri yok. Ve bir tedavileri yok. Bu yüzden günü gününe yaşıyoruz ve

durumu düzelecek. Ne olacağını bilmiyoruz ama bildiğim tek şey onun için her zaman burada olacağım." Bana baktı. "Hastalıkta ve sağlıkta. Evlilik yeminimde bunu söylediğimde tüm kalbimle bunu kastetmiştim. Bunu tek başına atlatmayacak. Bu işte beraberiz." Eğilip beni öptü ve sessizce "Seni seviyorum" dedi. Ama insanların onu duyabilmesi için mikrofona yeterince yakın olduğundan emin oldu.

Kadınlardan daha fazla "vay be" sesi geldi. Sonra insanlar alkışlamaya başlar. Logan bunu yutuyor, yüzü memnuniyetle parlıyor- ısınma performansı.

Herkese dönüp bakar. "Eşimin yerine oturmasına yardım edeyim, sonra programa devam ederiz."

"Ona yardım edebilirim," diyor Steve, yerinden fırlayarak. Diğer iki adam da ona katılıyor ve çok geçmeden etrafım beni sandalyeme geri götüren üç adamla çevriliyor. Logan'ın bana yutturduğu onca ağrı kesiciden sonra onların yardımına ihtiyacım yok ama yardıma ihtiyacım olduğunu göstermek Logan'ın onsuz yapamayan güçsüz bir karısı olduğu yönündeki trajik hikâyesine katkıda bulunuyor. Herkes az önce onun işinde ve belediye meclisinde ne kadar sıkı çalıştığına dair bir konuşma dinledi. Bakması gereken hasta bir eş de eklenince, neredeyse bir aziz oluyor.

Bu nasıl oldu? Logan'ın gerçekte kim olduğunu nasıl göremedim? Evlenmeden önce iki yıl çıktık. Bu onun gerçek kişiliğinin ortaya çıkması ve gerçekte nasıl biri olduğunu göstermesi için yeterli bir süre olmalıydı. Sadece göremiyor muydum? Gerçek Logan'ı göremeyecek kadar aşktan kör mü olmuştum?

Onu sahnede izlerken, evden ayrılmadan önce olanları düşünüyorum. Şiddeti. Tehditleri. John'un ölümündeki rolünü kabul etmesi.

Gerçek Logan bu, ama bunu birine söyleseydim, bana inanmazlardı. Yalan söylediğimi söylerlerdi. Logan'ın tarafını tutarlardı.

Bu gece bana bu savaşı kazanamayacağımı fark ettirdi. Bu adil olmayan bir oyun ve Logan'ın her zaman kazanacağı bir oyun.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Logan on dakika boyunca şirketin son konut projesinden bahsediyor, tasarımdaki rolünden ve şantiyede geçirdiği tüm saatlerden bahsetmeyi ihmal etmiyor. Bu tamamen abartı. Tasarımla ilgili bazı toplantılara katılmış. Hepsi bu kadar. Şantiyeye belki üç kez gitmiş, bunlardan biri de Logan, Steve ve Grant'in medya için fotoğraf çekimini de içeren temel atma töreniydi.

Logan'ın konuşmasının ardından bir caz grubu çalışıyor ve tatlı servisi yapılıyor. İnsanların spor maçlarında loca koltukları, egzotik seyahatler ve nadir şarap şişeleri gibi şeyler için teklif verebilecekleri sessiz bir açık artırma var. Sıkıldım, yoruldum ve eve gitmek istiyorum ama en az bir iki saat daha burada olacağımıza eminim.

Logan odanın içinde dolaşıyor, her masada duruyor, tüm potansiyel yatırımcılarla ve bağışçılarla konuşuyor ve kendisine daha fazla para vermelerini umuyor. İşe yaradığına eminim. Logan çok ikna edici olabiliyor ve dünyayı kurtarmaya çalışan nazik, şefkatli bir adammış gibi sahte kişiliği insanların güvenini kazanıyor.

O odada çalışırken ben de az önce masaya bırakılan hediye paketlerinden birini inceliyorum. Bir kadın, insanların ayrılmadan önce alabilmeleri için onları dolaşıp dağıtıyor. Etkileyici bir hediye çantası değil. İçinde metal bir bardak, sapsız bir şarap kadehi var,

golf tişörtleri ve bir anahtarlık. Tüm eşyaların üzerinde etkinliğin logosu basılı. Bu zengin insanların hiçbirisi bu eşyaları kullanmayacak. Doğrudan çöpe gidecekler. Ne israf ama.

"Merhaba, ben Deloris," diyor bir kadın, yanımdaki koltuğa oturarak. "Size katılabilir miyim?"

Ona gülümsedim. "Hayır, buyurun."

"Sadece Logan gibi bir kocaya sahip olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuzu söylemek istedim. Konuşmasından seni ne kadar sevdiğini ve iyileşmeni istediğini anlayabiliyorum." Burnunu çekiyor ve biraz gülüyor. "Bunu konuşmak bile beni ağlatıyor. Kendini karısının bakımına bu kadar adayan bir adam görmemiştim. Onunla daha önce konuştum ve doktor randevularının hepsine gittiğini söyledi."

Gitmedi ama gelmiş geçmiş en iyi koca olduğunu bir kez daha kanıtlamak için insanlara gittiğini söylemesine şaşırmadım. Belli ki bu kadını kandırmış. Kadın daha yaşlı ve küpelerinden kolyesine, bileziğine ve her iki elinde birer tane olmak üzere iki büyük yüzüğüne kadar her yeri pırlantalarla dolu.

"Her randevuya gidip gitmediğinden emin değilim," diyorum, barın yanında durmuş iki yaşlı adamla konuşan Logan'a bakarak. "Ama gidebildiği zaman gidiyor."

"Yaptığı diğer şeylerle birlikte buna vakit bulması şaşırtıcı. Ama bu sadece sana ne kadar bağlı olduğunu gösteriyor. Erkekler önemli şeyler için zaman ayırır." Elini benimkinin üzerine koydu. "Ve sen, hayatım, belli ki onun hayatındaki en önemli şeysin. Umarım bunun değerini biliyorsundur ve ne kadar nadir olduğunu biliyorsundur."

"Biliyorum," diyorum abartılı bir gülümsemeyle. Bu mükemmel çift rolünü oynarken kendimi sahte gibi hissediyorum. Acaba Logan da böyle mi hissediyor yoksa sahte olmak ona doğal mı geliyor?

"Çok hoş bir genç kadına benziyorsun," diyor Deloris, eli hâlâ benimkinin üzerinde. "Seni daha yakından tanımak isterim. Komitelerimizden birine yardım etmeye ne dersin?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Biz hanımların çoğu yardım etkinliklerinin planlanmasına yardımcı olmak için çeşitli komitelerde gönüllü olarak çalışırız. Ben şu anda beş komitede yer alıyorum, ancak sizin için en iyisini seçebilirsiniz. Sağlık sorunlarınızı göz önünde bulundurarak, sadece bir tanesiyle başlamak isteyebilirsiniz."

"Oh, hiç sanmıyorum. Beni meşgul eden bir işim var ve ben-"

"Siz güzel hanımlar ne hakkında konuşuyorsunuz?" Logan arkamdan yaklaşıyor soruyor.

"Bize katılabildiğin için çok mutluyum," diyor Deloris, Logan'a ünlü biriymiş gibi gülümseyerek. "Ben de tam karınıza içinde bulunduğum komitelerden bahsediyordum. Onlardan birinde gönüllü olarak görev almak isteyip istemeyeceğini soruyordum. Aralarından seçim yapabileceği çok fazla komite var ve hepsinin yardıma ihtiyacı var."

Logan omuzlarımı okşayarak, "Çok sevinir," diyor. Eğilip yanağımdan öpüyor. "Biz de tam bunun hakkında konuşuyorduk, değil mi?"

"Sanırım hatırlamıyorum."

"Elbette hatırlıyorsun." Gülüyor ve doğruluyor, elleri hâlâ omuzlarımda. "Avery çocukları sever," diyor Deloris'e. "Belki çocuklar yararına bir hayır işi için bir komite açılmıştır?"

"Oh, evet, çok var!" Deloris ellerini birbirine vurarak, "Aklıma en az üç tane geliyor," diyor. "Aklıma en az üç tane geliyor. Rhonda'ya sorabilirim." Odanın etrafına bakınır. "İşte orada. Müzayedede bir şeye teklif veriyor. İş bitince onu alırım. Çocuk hayır kurumlarında çok aktiftir."

"Yardım etmek isterdim," diyorum, "ama gerçekten zamanım yok."

"Şu anda demek istiyor," diyor Logan Deloris'e. "Ama işi bittiğinde bol bol vakti olacak. Bu hafta istifasını sunacak."

Ben neyim? O neden bahsediyor? İşimi bırakmıyorum.

"Bu harika!" Deloris bana dedi ki. "Bir işin tüm stresini yaşamamak sağlığın için çok daha iyi olacak. Gönüllü çalışmanın da stresli anları var ama çoğunlukla çok keyifli ve ödüllendirici. En iyi yanı da istediğin kadar çok ya da az çalışabiliyor olman."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor Logan. "Avery bütün gün evde olmaktan sıkılabileceğinden endişeleniyordu, bu yüzden bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyor. Birkaç saat gönüllü olarak çalışabilir ve günün geri kalanını dinlenerek geçirebilir. Ayrıntıları ikinizin halletmesine izin vereceğim. Onlar gitmeden önce birkaç kişiyle daha konuşmam gerekiyor." Logan eğildi ve yanağımdan öptü. "İyi misin?"

"Biraz yorulmaya başladım."

Kolumu ovuyor. "Çok uzun sürmeyecek. Söz veriyorum." Beni tekrar öpüyor. "Seni seviyorum."

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

Deloris, Logan'ın uzaklaşmasını izlerken, "O tam bir rüya," diyor. "Ve çok yakışıklı. Gerçekten turnayı gözünden vurmuşsun."

Gülümsememi sürdürüyorum ve Logan'ın hiç tanımadığım birine işimi bırakacağımı söylemesinin ardından hissettiğim öfkeyi gizleyeceğini umuyorum. Benim olan tek şeyi elimden almaya nasıl cüret eder? Ondan ve onun üzerimdeki kontrolünden kurtulabileceğim tek yeri. Bu yüzden bunu yapıyor. İşteyken beni kontrol e d e m e m e s i n d e n hoşlanmıyor.

Böyle bir şey olmayacak. İş bırakıp günlerimi bir komitede gönüllü çalışarak geçirmeyeceğim. Hayır işlerine karşı olduğumdan değil. Aslında seviyorum. Üniversite boyunca farklı hayır kurumlarında gönüllü olarak çalıştım. Ama Deloris'in bahsettiği şey benim hayır işi olarak gördüğüm şey değil. Parti planlayan kadınlar. Elbette, partiler para toplayacak, ancak esas olarak zengin insanların giyinmesi, süslü bir yemek yemesi ve diğer zengin insanlarla kaynaşması için bir bahane.

Evimize dönerken Logan'a "Vazgeçmiyorum," diyorum.

"Bunu sonra konuşabiliriz," diyor gülümseyerek. "Bu gece harika değil miydi? İnsani yardım ödülü aldığıma inanamıyorum. İnanabilirim. Bunu kesinlikle hak ettim. Sadece bu kadar erken olmasına şaşırdım. Birkaç yıl daha olacağını sanmıyordum." Kırmızı ışığa yaklaştığımızda durdu. "Törene daha birkaç ay var ama öncesinde çok fazla basın var. Steve önümüzdeki hafta bir muhabirin fotoğraf çekimi ayarlamak için beni arayacağını söyledi. Sanırım bunun için yeni bir takım elbise alacağım ve belki ödül töreni için de bir tane daha." Logan elimi tutmak için uzandı. "Ve sana yeni bir elbise alacağız. Belki yeni mücevherler." Elim sıkıldı. "Tatlım, neden hiçbir şey söylemiyorsun? Kocan büyük bir ödül alıyor ve sen beni tebrik bile etmedin."

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum ışık yeşile döndüğünde ve o öne doğru çekerken.

"Daha coşkulu olabilirsin. Bu ödülün kariyerim için ne yapabileceğinin farkında mısın? Daha fazla fırsat yaratabilir. Hatta belki daha iyi bir iş."

"Brickhowser'ı bırakacak mısın?" Logan'a baktım. "Orayı sevdiğini sanıyordum."

"İstiyorum ama gidebileceğim hiçbir yer yok. Grant ya da Steve istifa etmediği sürece olabileceğim en yüksek pozisyondayım ve bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Ama Grant ve Steve senin için çok şey yaptı. Senin en büyük destekçilerin oldular ve sana aileden biri gibi davrandılar. Daha fazla para için onları gerçekten terk eder misin?"

"Para ve daha iyi bir unvan. Avery, bu iş. Bunun o adamlar hakkında hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Benim yerimde olsalar onlar da aynı şeyi yaparlardı. Nasıl bu kadar zengin oldular sanıyorsun? Aynı şirkette kalıp yıllarca aynı işi yaparak değil."

"İşten bahsetmişken," diyorum, "neden o bayana işi bıraktığımı söyledin? İşimi bırakmıyorum."

"Bu durumda tam zamanlı çalışmaya devam edemezsin. Bu çok fazla. Muhtemelen bu yüzden iyileşmiyorsun. Dinlenmek için yeterince zamanın yok."

"Dinlenmem konusunda bu kadar endişeliysen, beni bu gece seninle gelmeye zorlamamalıydın. Saat gece yarısını geçti. Bu saatte ayakta olmamalıyım."

"Yarın bütün gün uyuyabilirsin. Etrafta olmayacağım, böylece ev sessiz olacak."

"Yarın çalışıyor musun?"

"Stan'le golf oynamaya gidiyorum. Beni golf kulübüne davet etti."

"Stan kim?"

"Bu geceki etkinlikte tanıştığım bir adam. Bana kulübe katılmam için bir davetiye ayarlayabileceğini söyledi ama bizim için doğru kulüp olduğunu sanmıyorum. Daha yaşlı bir kalabalık ve eski parası olan insanlar. Bizim yaşımızdaki insanlarla bir kulüpte olmalıyız, kendi servetlerini yapanlarla değil."

ebeveynlerinden öğrenmişlerdir. İnsanlar buna saygı duyuyor, özellikle de seçmenler. Aklımda birkaç kulüp var. Gidip kontrol etmemiz gerekecek."

"Bir şehir kulübüne katılmak istemiyorum. Ayrıca, bir servete mal oluyorlar. Bunun için paramız yok."

"Bu bir yatırım. Para kazanmak için paranın etrafında olmalısın." Arabayı önce garaj yoluna, sonra da garaja çekti.

Arabayı kapatır kapatmaz dışarı çıktım. "Ben yatmaya gidiyorum." "Bir dakika içinde orada olurum," diyor telefonuna bakarak.

Eve giriyorum, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bana ne kadar harika biri olduğunu ve herkesin onu ne kadar sevdiğini anlatmasına bir dakika daha katlanamam. Onunla tanıştığımda böyle biri olsaydı, onunla asla çıkmazdım. Onunla kesinlikle evlenmezdim.

Logan'la aylardır mutsuzum. Aslında bundan daha uzun süredir, ama kendime bunun normal olduğunu ve tüm çiftlerin iniş çıkışlar yaşadığını söyledim. Umutlu olmaya çalıştım ama sonra hastalandım ve aramızdaki şeyler daha da kötüleşti. Logan'ın beni terk edip başka birini, hasta olmayan birini bulmak isteyeceğinden emindim ama bunun yerine benimle kalmaya kararlıydı.

"Hey," dedi yatakta bana katılarak. "Hâlâ uyanık mısın?" Sessiz kalıyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Avery, uyan." Bedenimi kendine doğru çekiyor ve beni öpüyor. "Gece daha bitmedi."

Benim için bitti. Gerçekten bunu yapmak istediğimi mi düşünüyor? Onunla yakınlaşmak gibi bir niyetim yok. Beni iğrendiriyor. John'a yaptıklarını itiraf ettikten ve Mia'ya zarar vermekle tehdit ettikten sonra onu isteyeceğimi nasıl düşünebilir?

Beni öpmeye devam ediyor. Ben de onu öpmüyorum ama umurunda değil. Bu onun zevkiyle ilgili, benim değil. Sadece bu işi bitirmek için istediğini yapmasına izin veriyorum, sonra da buraya nasıl geldiğimi merak ederek uzanıyorum. Nasıl oldu da küçümsediğim bir adamla evlendim?

BÖLÜM 22

"Selam, ben Rachel," diyor telefonuna cevap verdiğimde. "Gelmemin sakıncası var mı?"

Rachel benim komşum. Yaklaşık bir ay önce yandaki eve taşındı. Kirada oturuyor, o yüzden ne kadar kalacağından emin değilim. Taşındığında merhaba demek için yanına gittim ve bu sayede arkadaş olduk. İşteki insanlar dışında sahip olduğum tek arkadaşım o. Buraya taşındığımdan beri arkadaş edinmek istiyordum ama bir türlü olmadı.

Saate baktım. Üçü geçiyordu. Logan'ın şimdiye kadar evde olacağını sanıyordum. Bu sabah sekizde golf oynamaya gitti. Hala oynuyor olamaz, değil mi? Beni arama ya da mesaj atma zahmetine girmedi, bu yüzden ne yaptığı ya da ne zaman evde olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tabii ki bunu yaparsam, endişelenmemesi için nerede olduğumu bilmesi gerektiğini söyleyerek ortalığı ayağa kaldırır. Sanki benim için gerçekten endişelenecekmiş gibi.

"Gelebilirsin," diyorum. "Burada sadece ben varım. Logan golf oynamaya gitti."

"Beni aramalıydın. Bir şeyler yapabilirdik. Belki hâlâ yapabiliriz. Eve ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum ama kendimi bir şey yapacak kadar iyi hissetmiyorum." "Özür dilerim. Bugün gerçekten kötü mü?"

Otoimmün hastalığımdan bahsediyor ama hiçbir şey yapmak istemememin nedeni dün gece olanlardan sonra kendimi depresif ve umutsuz hissetmem.

"Sadece yorgunum," diyorum ona. "Logan ve ben gece yarısını geçene kadar eve gelmedik."

"Etkinlik nasıldı? Eğlendiniz mi? Bekle, neden buraya gelmiyorum ve orada konuşmuyoruz?"

"Tamam, bir dakika sonra görüşürüz." Televizyonu kapattım ve yataktan kalktım. Günün çoğunu burada yatarak, beni endişelendiren her şeyi aklımdan çıkaracağını umarak televizyon izleyerek geçirdim. İşe yaramadı ama birkaç kez dalıp gittim, yani bir ya da iki saat uyumuş olabilirim.

Kapıya doğru yürürken zil çaldı. Kapıyı açtığımda Rachel'ın rahat çiçekli elbisesi ve sandaletleriyle her zamanki gibi muhteşem görüldüğünü, saçının ve makyajının yapıldığını gördüm.

"Elbiseni beğendim," diyorum kapıyı açarken.

Nefes nefese kaldı. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüzün. Düşün mü?"

Yanağımdaki çürüğe bakıyor. Orada olduğunu unutmuşum. Bugün çok daha iyi hissediyorum ama daha kötü görünüyor. Kapatmayı bile düşünmedim.

"Ayağım takıldı ve duvara çarptım," diyorum, daha iyi bir bahane bulamadığım için. "Kötü görünüyor ama gerçekten acımıyor."

"Sana nasıl kapatacağını gösterebilirim. Kapatıcı konusunda uzmanımdır. Gençken korkunç sivilcelerim vardı ve nasıl gizleyeceğimi öğrenmek için milyonlarca makyaj videosu izledim."

"Sorun değil. Gececektir. Zaten solmaya başladı."

Öyle değil ama bana makyaj dersleri vermesini istemiyorum. Ve daha fazla morluk almayı planlamıyorum, bu yüzden kapatıcı becerilerine ihtiyacım yok. Dün gece Logan'ın böyle bir şey yaptığı ilk ve tek gece olsa iyi olur.

"Şarap getirdim!" dedi, bir şişe kırmızı şarap tutarak. "Biraz erken olduğunu biliyorum ama hafta sonu olduğu için kuralları esnetebiliriz diye düşündüm."

"Ben bardak getireyim," diyerek mutfaka gidiyorum.

Rachel da beni takip ediyor. "Dün geceki etkinlik nasıldı?"

"Bu oldu Tamam. Logan bulundu dışarı o almak bir ödül Yılın İnsani Yardım Ödülü için."

"Ne kadar heyecan verici! Onunla gerçekten gurur duyuyor olmalısınız."

"Evet, sanırım." Şarabı açması için tirbuşonu ona uzattım. "Bu konuda mutlu değil misin?"

"Ne konuda?"

"Ödül hakkında. Ödülü aldığı için pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Ondan değil. Sadece yorgunum. Heyecanlanacak enerjim yok."

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Ya da Mia'ya. Logan hakkında biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorum ama yapamıyorum. Bu çok riskli. Öğrenirse beni cezalandırmak için bir şeyler yapar ve Mia'ya gerçekten zarar verebilir.

"Bunlardan herhangi birini ister misin?" Dün gecedен kalma hediye çantasını uzatarak, "Bunlardan ister misin?" diyorum.

Rachel çantanın içine baktı. "Anahtarlığı alacağım." "O senin. Giderken alabilirsin."

Bana biraz şarap dolduruyor. "Ne düşündüğünü söyle." Bir yudum aldım. "Güzelmiş."

"Biliyorum, değil mi? Dükkândaki bir adam tavsiye etti. Fiyatına bakınca bu kadar iyi olduğuna inanamadım. Gerçekten o kadar pahalı değildi."

Rachel bir şarap züppesi. Şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana göre hepsinin tadı hemen hemen aynı.

"Kimdi o adam?" Ona gülümseyerek sordum.

"Bilmiyorum. Adını öğrenemedim. Düşündüğün gibi değil.

Bununla hiç

ilgilenmiyorum." "Ne?

Erkeklerle mi?"

"Biriyle çıkmak, özellikle de eski sevgilim taşınmak üzereyken. Eski sevgilim orada yaşarken eve bir erkek getirmenin ne kadar garip olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Bekle, ne eski sevgilisi? Ve neden taşınıyor? Bana bu adamdan bahsettin mi?"

"Söylediğimi sanıyordum ama belki de söylememişimdir." Şarabından bir yudum aldı. "Adı Connor. Sevimli biri ama neredeyse kırk yaşında olmasına rağmen çok toy."

"Onunla ne kadar çıktın?"

"Bir düşüneyim." Duraksıyor. "Sanırım evlenmeden önce altı ay kadar oldu."

"Evlendiniz mi?" Bundan daha önce hiç bahsetmemiş olmasına şaşırarak soruyorum. "Ayrıldık. Bir yıldır birlikteydik. Uzun sürmeyeceğini biliyordum, ama yine de onunla evlendim."

"Ve şimdi birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Bu sadece geçici bir durum. Kira için yardıma ihtiyacım vardı ve onun da kalacak bir yere ihtiyacı vardı, bu yüzden birlikte yaşamaya karar verdik."

"Bu garip olmayacak mı? Yakında eski kocan olacak kişiyle yaşamak?"

"Belki, ama alışacağız." Kadehindeki şarabı çeviriyor. "Siz ikinizin tekrar bir araya geleceğini düşünüyor musunuz?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Diğer odayı işaret ediyor. "Oturmak ister misin?"

Şaraplarımızı alıp oturma odasına gidiyoruz ve kanepeye oturuyoruz. "Sen ve Logan bunu nasıl yapıyorsunuz?" Rachel soruyor.

"Neyi?"

"Evli kalmayı. Çok fazla iş var. İnsanların bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyorum."

Eskiden kolay olduğunu düşünürdüm. Logan ve ben ilk evlendiğimizde çok iyi anlaşıyorduk. Hiç sorun yaşadığımızı görmemiştik. Peki ya şimdi? Tekrar anlaşabileceğimizi hayal bile edemiyorum.

"Bence bu herkes için farklı," diyorum. "Bazı insanlar diğerlerinden daha iyi anlaşır."

"Sen ve Logan gibi." Gülümsüyor. "Bahse girerim ikiniz hiç kavga etmiyorsunuzdur."

"Kavga ediyoruz. Herkes eder." Dün geceyi unutturacağını umarak şarabımı yudumluyorum.

"Ne hakkında kavga edebilirsiniz ki? Logan çok tatlı ve uysal görünüyor, sanki ne istersen seve seve kabul edecekmiş gibi."

Bu yorumu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Logan onu gerçekten kandırmıştı. Onunla sadece birkaç kez birlikte olmuştu ama cazibesini konuşturmayı da ihmal etmemişti. Kız da bunu yutmuş, ona aşık olmuş gibi bakıyordu. Öyle bir etkisi var. Yakışıklı ve karizmatik, birçok kadının sevdiği bir kombinasyon.

"Bana istediğim her şeyi vermiyor," diyorum. "Mesela dün gece, o etkinliğe gitmek istemedim ama evde kalmama izin vermedi."

"Ama onu suçlayabilir misin? Bir ödöl alıyordu. Karısının orada olmasını istemesi mantıklı."

"Ödölü o almadı. Törene daha birkaç ay var. Ödöl için seçildiğini yeni öğrendi. Dün gecenin çoğunda onu görmedim bile. Ben masada otururken o insanlarla konuşuyordu."

"Connor'la birlikteyken bana da aynı şey olurdu. Beni müşterilerle yemeğe götürür ve bütün gece beni görmezden gelirdi." Omuz silkiyor. "Ama anlıyorum. İş için oradaydı. Bir randevuda değildik ki."

"Mesele de bu zaten. Logan'ın dün gece çalışacağını biliyordum, bu yüzden evde kalmama izin vermeliydi. Kendimi iyi hissetmediğimi biliyordu."

"Yani belki de mükemmel değildir," diyor neşeli bir şekilde. "Ama hangi erkek öyledir ki, değil mi?"

"İşimi bırakmamı istiyor," diyorum ona.

"Belki de bırakmalısın." Bana dönüyor, bacağını altına sıkıştırıyor. "Logan iyi para kazanıyor, değil mi?"

"Evet, ama mesele para değil. Ben işimi seviyorum. Evde oturmak için işimi bırakmayacağım."

"Onun istediği de bu mu? Evde oturmanı mı?"

"İş yapmak istediği zengin adamların eşleriyle arkadaş olabilmem için yardım etkinlikleri düzenleyen komitelerde gönüllü olmamı istiyor."

"Peki sen istemiyor musun?"

"Hayatımın onun kariyerini desteklemekten ibaret olmasını istemiyorum. Kendi hayatımı istiyorum. Kendi kariyerimi."

Ona söylemem gerekenden fazlasını söylemeden önce konuyu değiştirmeliyim. Bu gerçekten çok zor. Birilerine neler olduğunu anlatmak, ne yapmam gerektiği konusunda fikirlerini ya da tavsiyelerini almak için yanıp tutuşuyorum ama yapamıyorum. Logan tehditleriyle beni susturdu. Ve tehditleri Mia'yı da kapsadığı için blöfünü görmezden gelmeye niyetim yok.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Connor nasıl biri?" Ben soruyorum. "Ne iş yapıyor?"

"Yatırım satıyor ama bu işte pek iyi değil. Satış kotasını tutturamadığı için sürekli kovuluyor. Şimdi daha iyi olduğunu iddia ediyor ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kirayı ödediği sürece, gerçekten önemli değil."

"Sadece yarısını ödüyor, değil mi?"

"Hayır, tamamını." Gülümsüyor. "Benimle yaşamak için ödemesi gereken bedel bu. Bana hâlâ aşık olduğunu söylemiş miydin?"

"Bu yüzden mi buraya taşıyor? Tekrar birlikte olabileceğinizi düşündüğü için mi?"

"Bunu ona hiç söylemedim ama evet, aynı evde yaşamamanın ilişkimizi bir şekilde düzelterek düşünüyor. Ama inan bana, bu asla olmayacak."

"Bu biraz kaba değil mi? Onu böyle umutlandırmak?"

"Onu ben umutlandırmadım. O umutlandırdı. Ona tekrar bir araya gelmeyeceğimizi söyledim. Fikrimi değiştirebileceğini düşünüyor ve ben de istediğimi elde edeceksem böyle düşünmesine izin vereceğim."

"Ne istiyorsun?"

"Giysiler. Takılar. Cüzdanlar. Bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Connor onu geri almam için beni ikna edeceğini düşünürse bana istediğim her şeyi alır."

"Bu yanlış görünüyor, değil mi?" Onun bu tavrına biraz şaşırarak söylüyorum. "Bir şeyler almak için onu kullanmak?"

"Neden yanlış olsun ki? Erkekler istediklerini elde etmek için her zaman insanları kullanırlar. Neden biz de aynısını yapamayalım?"

"Sanırım ben bu şekilde düşünmüyorum. Ben çok dürüstüm. Niyetlerimi saklamakta iyi değilim."

"Çok tatlısın," diyor ama bunu aptal olduğumu düşünüyormuş gibi söylüyor.

Ben aptal değilim. Sadece insanları kandırmayı sevmiyorum. Logan'ın yaptığı bu. O bu konuda bir uzman. Onun gibi olmak istemiyorum.

"Biraz daha şarap ister misin?" Rachel kalkıp soruyor.

Ben cevap veremedim mutfağa yöneldi bile. Elinde bir şişe şarapla döndü. Gerçekten daha fazla içmemeliyim. İçtiğimde fazla paylaşmaya meyilliyim ama şarap gerçekten çok iyi ve beni rahatlatıyor, dün gecedan sonra bu kadar stresli hissettikten sonra buna ihtiyacım var.

"Sana varsayımsal bir soru sorabilir miyim?" Diyorum.

"Tabii ki! Sor bakalım." Kendi bardağıyla birlikte benimkini de dolduruyor.

"Biri sana istemediğin bir şeyi yaptırmaya çalışsa, örneğin seni tehdit etse ya da sana şantaj yapsa, buna nasıl engel olursun?"

"Düşünmeme izin ver." Bir an tavana baktı, sonra tekrar bana döndü. "İlk olarak, yetkinin kendilerinde olduğunu düşünmelerine izin verirdim. Tüm gücün kendisinde olduğunu düşünen birine asla meydan okumak istemezsin. Bu onların seni daha da fazla kontrol etmek istemesine neden olur. Bu yüzden onlarla birlikte oynar ve perde arkasında çalışırsın."

"Ne yapıyorum?"

Omuz silkiyor. "Duruma göre değişir. Bana bir örnek ver."

Aklıma gelen tek örnek kendiminkiydi. Ona söylemek istiyorum ama Logan'ın öğrenmesi riskini göze alamam. Rachel'a güvendiğimden de emin değilim. Bana istediğini elde etmek için eski sevgilisine yalan söylediğini söylediğine göre, ona karşı temkinliyim.

"Aklıma bir tane gelmiyor," diyorum ona. "Boş ver. Aptalca bir soruydu. Geçen gün bir talk show'da duydum ve cevabını duymak için kalmadım. Sadece senin ne düşündüğünü merak ettim."

"Sen olsan ne yapardın?"

"Bilmiyorum. Belki yardım için birine gitmeyi denerdim?" "Ya güvenilebileceğin kimse yoksa?"

"Birileri olmalı. Belki polise gidebilir." "Bu bir kadın mı?" Rachel başını sallar. "Polis yardım etmez.

Kadınlara asla inanmazlar. Her zaman erkeğin tarafını tutarlar. Bu durumda şantajcının bir erkek olduğunu varsayıyorum."

"Olabilir. Ama öyle olsa bile, bence kadın polise gitmeli. Polisler her zaman erkeğin tarafını tutmaz."

"Eğer adam ikna ediciyse ederler. İyi bir yalancı pek çok şeyden paçayı kurtarabilir."

Logan uzman bir yalancı. Polise gitsem ve benim sözüme karşı Logan'ın sözü olsa, bana değil ona inanırlar. Bundan eminim. Herkesi kendi tarafına çekebilir. Polisin bana yardım edebileceğini umuyordum ama artık o kadar emin değilim. Logan'ı polise ihbar edersem Mia'ya bir şey yapacağından eminim.

Ön kapı açıldı ve Logan içeri girdi, yüzü güneşten bronzlaşmıştı. Üzerinde hâlâ golf kıyafetleri, beyaz bir polo ve açık renkli bir pantolon vardı.

"Rachel," diyor ona gülümseyerek, "geleceğini bilmiyordum."

"Kendim davet ettim," diyor Rachel, ona gülümseyerek. "Golf oyunun nasıldı?"

"Harikaydı! En iyi turlarımdan birini attım. Sorduğun için teşekkürler." Rachel'dan ders almam ve onun yaptığı şeylere daha fazla ilgi göstermem gerekiyormuş gibi bana bakıyor.

"Biraz şarap getirdim. Sana da ikram ederdim ama hepsini içtik." Rachel gülüyor. "Ama bir bardak istersen başka bir şişe açabiliriz."

"Teşekkür ederim ama almayayım. Gidip temizlenmem gerek." Bana doğru yürüyüp alnımdan öpüyor. "Merhaba tatlım. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Sağlığım için duyduğu sahte endişe çok sinir bozucu. Rachel burada olmasaydı, bir merhaba bile demeden yanımdan geçip giderdi. Ya da yemeğin neden yapılmadığını sorardı.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Eğildi ve sırtımı ovdu. "Belki de yemekten önce biraz dinlenmelisin."

"Ne zaman olacağından emin değilim. Bir şey hazırlamadım."

"Yapmanı beklemiyordum. Eğer istersen seni dışarı çıkarmayı planlıyordum. Şu bahsettiğin yeni deniz ürünleri restoranına gideriz diye düşünmüştüm."

"Orası hakkında bir şeyler okumuştum," diyor Rachel. "Kulağa harika geliyor ama haftalarca dolu olduklarını duydum."

"Sahibini tanıyorum," diyor Logan. "Kampanyam için bağış toplama etkinliklerinden birinde tanışmıştık. Ne zaman istersem bana bir masa ayarlayabileceğini söyledi."

O mu? Kim bu kadın ve ben neden şimdi duyuyorum? O restorandan birkaç kez bahsettim ve Logan bir kez bile sahibini tanıdığından bahsetmedi.

Rachel bana bakarak, "Sanırım politikacı olmanın bazı avantajları var," dedi. "Bundan faydalanmalısın, Avery."

"Sen ne düşünüyorsun?" Logan bana soruyor. "Yemeğe çıkmaya var mısın?"

"O gitmezse ben giderim," diyor Rachel. "Orayı denemek için ölüyorum."

"Seni davet ederdim," diyor Logan. "Ama sadece karımla geçireceğim bir geceyi dört gözle bekliyorum. Eminim beni anlarsın."

"Elbette." Rachel koltuktan kalkıyor. "Ben gideyim de siz hazırlanın."

"Gerek yok," diyorum, onun burada olması kendimi daha güvende hissettiriyor.

İşler gerçekten bu noktaya mı geldi? Artık kocamla evde yalnızken kendimi güvende hissetmiyor muyum?

"Gidip üstümü değiştireceğim," diyor Logan. "Seni görmek güzeldi Rachel."

"Seni de," diyor.

Logan giderken Rachel'ın bardağını işaret ediyorum. "Gitmeden önce en azından şarabını bitirebilirsin."

"Yeterince içtim." Logan'ın az önce indiği koridora bakıyor. "Ve sanırım kocan seninle yalnız kalmak istiyor."

Onunla yalnız kalmak istemiyorum. Ondan uzaklaşmak istiyorum.

"İyi eğlenceler!" diyor kapıya doğru yürürken göz kırparak.

Logan'ın benimle romantik nedenlerle yalnız kalmak istediğini düşünüyor. Ben bunu düşünmüyordum bile. Umarım istediği bu değildir, çünkü ben istemiyorum. Bunu onunla bir daha asla yapmak istemiyorum.

"Tatlım?" Logan seslendi. "Bir dakika buraya gelebilir misin?"

Kibar davranıyor çünkü Rachel'ın hâlâ burada olduğunu sanıyor. Yatak odasına gidiyorum ve onu banyoda, çekmeceleri karıştırırken buluyorum.

"Burada değil," diyorum. "Gitti."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Kendin olmaya geri dönebilirsin."

Aramayı bıraktı ve bana baktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Anlaşıyormuşuz gibi davranmayı bırakabilirsin demek. Peki neye ihtiyacın var? Beni neden buraya çağırdın?"

"Sabunumuz bitmiş ya da ben bulamıyorum."

"Burada var." Çamaşır dolabını açıp ona gösterdim.

"Teşekkür ederim."

"Elbette," diye mırıldandım.

Gitmek için dönüyorum ama o önüme çıkıyor. "Bugün seni özledim."

"Neden?"

Gülüyor. "Ne biçim soru bu? Karımı özleyemez miyim?" "Neler oluyor?"

Neden böyle davranıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Dün geceyi hatırlamıyor musun? Seninle kalmazsam kız kardeşime zarar vermekle tehdit ettiğini?"

"Avery, ben asla böyle bir şey söylemem. Bunu hayal etmiş olmalısın. Muhtemelen o kadar çok ağrı kesici aldığın içindir."

"Onları ben almadım. Onları boğazımdan aşağı ittin!"

Geri çekildi, yüzünde şaşkınlık vardı. "Tatlım, kendini iyi hissediyor musun?"

"Dün geceden sonra mı? Hayır. Bunu yaptığın için çok öfkeliyim."

"Ben yapmadım. Haplarına dokunmadım bile. Onları alan sendin. Bunu yaparken seni izledim." Elini omzuma koydu. "Neden ben hazırlanırken gidip dinlenmiyorsun? Sonra seni güzel bir akşam yemeğine çıkarırım."

"Gerçekten mi Logan? Dün gece hiç olmamiş gibi mi davranacaksın?"

"Dün gece harikaydı." Beni  p yor. "Harika vakit geçirdim. Git biraz dinlen. Altıda ıkacağız." Soyunmaya başladı, ben de çıktım ve yatak odasına gittim.

İnkâr ediyor, beni hiçbir şey olmadığına inandırmaya alışıyor. Bu iyi koca rolü de neyin nesi? Bir şey istiyor olmalı, ama ne?

Bu bana Rachel'ın söylediklerini düşündürüyor, insanların istediklerini elde etmek için yalan söylediklerini. Gerçek niyetlerini saklamak.

Belki de bunu Logan'a yapmalıyım. Ondan nasıl kurtulacağımı bulana kadar ona uyabilir ve dediklerini yapabilirim. Onunla savaşmaya çalışmaktan daha iyi olurdu, ki Rachel'ın dediği gibi, bu sadece beni daha fazla kontrol etmek istemesine neden olur.

Ben böyle biri değilim. Her zaman dürüst olmaya inandım. Ama şu anda o kişi olamam. Bundan kurtulmak istiyorsam Logan'ı atlatmalıyım. Kendimi ona adadığımı düşünmesini sağlamalıyım. Ve umarım bana inanır.

BÖLÜM 24

Ben dosyaları düzenlerken Maureen, "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diyor. "Gönüllülerden birini bu işle görevlendireceğim."

"Neden ben yapmayayım ki?" Diyorum, dosyalardan birini tekrar dolaba yerleştirirken. "Bu benim işimin bir parçası ve şu anda yapacak başka bir şeyim yok."

Hiçbir şey söylemiyor. Kafamı kaldırdığımda dudağını ısırıldığını görüyorum. Bu, rahatsız edici bir konuşma yapmak zorunda kaldığında ortaya çıkan sinirsel bir tik, örneğin işe yaramayan bir gönüllüyle.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor, sonra da "Sadece... Dosyaların karışmasına izin veremem." diyor.

"Bu yüzden onları düzenliyorum. Dosya dolabı karmakarışık. Gönüllüler nereye gitmeleri gerektiğini düşünmeden dosyaları oraya tikiyorlar. Muhtemelen onlarla bu konuda konuşmalıyız." Başka bir dosya çıkardım ve karıştırdım.

"Avery, biraz durabilir misin?" Maureen dedi ki.

"Neden?" Ona bakıyorum. "Onları farklı bir şekilde düzenlememi ister misin? Çünkü düşünüyordum da-"

"Bu dosyalarla ilgili değil. Evet, öyle ama aynı zamanda... başka şeylerle de ilgili."

"Ne demek istiyorsun?"

"Endişeliyim. Hepsi bu." "Ne için endişeleniyorsun?"

"Senin ve sağlığın hakkında." Önce yere, sonra bana baktı. "Sanırım ikimiz de artık burada ihtiyaç duyulan düzeyde performans gösteremeyeceğini biliyoruz."

"Bekle, ne?" Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Ne demek istiyorsun? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Maureen beni işe aldı ve buradaki ilk günümünden beri patronum oldu. Her zaman işime iltifat eder ve bir çalışanı olduğum için bana ne kadar minnettar olduğunu söylerdi, bu yüzden bunu söylediğini duymak tamamen bir sürprizdi.

"Yanlış bir şey yaptığından değil, ama ileride hatalar yapılabileceğinden endişeleniyorum."

"Ne tür hatalar?"

"Her şey olabilir," diyor omuz silkerek. "Bana bir örnek veremez misin?"

İç çekiyor. "Söylemeye çalıştığım şey, bu işin artık senin için doğru olduğunu düşünmediğim. Aslında, şu anda hiç çalışmasan ve kendine dinlenmek ve mücadele ettiğin bu hastalıkla başa çıkmak için zaman versen daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Kendimi iyi hissetmediğim için mi beni kovuyorsunuz?" Bunun yasal olamayacağını düşünerek soruyorum. Olabilir mi? Hasta olduğum için beni kovamaz.

"Avery, lütfen kızma. Umarım sadece patronun değil, arkadaşın olduğumu da kabul edersin. Ve arkadaşın olarak, bu işin sana fazla geldiğini görebiliyorum. Daha geçen hafta seni dinlenme odasında uyuklarken buldum."

"O benim molamdı," diye belirttim. "Molamda istediğimi yapmaya iznim var, değil mi?"

"Evet, ama çok yorgun olduğun belliydi. Belki sen görmüyorsun ama ben seni izledim Avery ve günü atlatmak için mücadele ettiğini söyleyebilirim."

"Ama yine de yapıyorum. Ve eğer işimi yapıyorsam, beni neden kovduğunuzu anlamıyorum."

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve kucağında duran ellerine baktı. "Kocanızla konuştum. O da kabul etti."

Bu iş senin için çok fazla olmaya başladı."

Kaslarım gerildi ve içimde bir sıcaklık oluştuğunu hissettim. Logan arkamdan iş çevirip Maureen'le konuşmaya nasıl cüret eder! Ve sonra bana söylemiyor bile?

"Onunla ne zaman konuştun?" Sakin kalmaya çalışarak soruyorum.

"Dün. Buluşup buluşamayacağımızı sordu. Pazar günü olduğu için beklemeyi ve bugün konuşmayı önerdim ama benimle hemen konuşması gerektiğinde ısrar etti. Sesi çok endişeli geliyordu."

Demek oraya gitmiş. Logan dün bir işi olduğunu söyledi ama bana ne olduğunu söylemedi, ben de soracak kadar önemsemedim. Onu evden çıkardığım için rahatlamıştım. Patronumla konuşacağından haberim yoktu.

"Peki kocam ne diyecekti?" Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken ellerim yumruk olmuş halde soruyorum.

"Endişelerini dile getirdi." Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Seni gerçekten seviyor, Avery. Senin hakkında söylediği tüm o harika şeyleri duymalıydın. Bu işin senin için ne kadar önemli olduğunu ve buradan asla kendi isteğinle ayrılmayacağını biliyor, bu yüzden müdahale etmek zorunda hissetti."

"Logan bunu asla yapmamalıydı. Sana gelmeden önce benimle konuşmalıydı."

"Bunu söyleyeceğini bana söylemişti. Bu kararı kabul etmeyeceğini biliyordu ama onunla konuştuktan sonra, iyileşmek için biraz ara vermenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"O zaman bir ya da iki gün izin alacağım ama işi bırakmayacağım. Buna ihtiyacım yok. Evet, kendimi iyi hissetmediğim günler oluyor ama yine de işimi yapabilirim."

"Avery, lütfen." Maureen masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Bu senin kariyerinin sonu değil. Sadece küçük bir ara veriyorsun."

"Ama benim molaya ihtiyacım yok!" Elimi onunkinden çekiyorum. "Burada neler olduğunu görmüyor musun?"

Ne kadar kızgın olduğumu görünce yine dudağını ısırmağa başladı. Genelde bunu saklayabilirim ama şu anda o kadar kızgınım ki saklayamıyorum.

"Bu benimle ilgili değil. Logan'la ilgili," diyorum Maureen'e. "İşimi bırakmamı istiyor. Geçen hafta sonu bu konuda kavga ettik. I

İstifa etmeyi reddetti, şimdi de arkamdan iş çevirip çalışamayacağıma dair bir hikaye uydurdu."

"Avery, öyle bir şey olmadı. Logan bunu yapmak istemedi. Dün buradayken onu görseydin, bunu benimle tartışırken bile ne kadar y ı p r a n d ı ğ ı n ı bilirdin. Burayı sevdiğini biliyor ve devam etmeni istiyor ama bu işin sağlığını tehlikeye atmasını da istemiyor."

"Öyle değil," diye ısrar ediyorum. "Sağlığımı tehlikeye atan Logan."

"Anlamıyorum," diyor, kafası karışmış görünüyor. "Logan nasıl-"

"Fark etmez," diyorum, ona gerçeği söyleyemeyeceğimi bilerek. Denesem bile bana asla inanmaz. Logan onu büyüğü altına almış, ne derse inanıyor. "Mesele şu ki, bu kararı Logan vermiyor. Ben bu işi yapabilecek kapasitedeyim. Ve sizin için ne kadar uzun süredir çalıştığımı göz önüne alırsak, kocamın benim için doğru olduğunu söylediği şey yerine benim ne istediğimi düşüneceğinizi umuyorum."

Hüzünlü gülümsemesi geri döndü. "Bu kararı verebileceğinden emin değilim."

"Sen neden bahsediyorsun? Elbette yapabilirim."

"Logan bana kafanın ne kadar karışık olduğunu söyledi." Duraksıyor. "Ve, şey... paranoyak."

"Paranoyak mı? Ben-"

"Bana onu neyle suçladığınızı anlattı," dedi ciddi bir tonda. "Kardeşinin ölümüyle ilgili olarak."

Devam etmesini bekliyorum, Logan'ın ne dediğini bilmek istiyorum.

"John'un öldüğü gün orada bile değildi," diyor Maureen. "Bana söylediğin bu değil miydi?"

"Evet, ama bunun doğru olmadığını öğrendim. Logan bana o gün John'u görmeye gittiğini itiraf etti ve o-"

"Paçavraları tinerle ıslatıp kulübenin etrafına mı yaydın?" diyor kaşlarını kaldırarak.

Çenem düştü. Bunu ona söylediğine inanamıyorum.

"Kocan hakkında neden böyle bir hikâye uydurdun?" Maureen diyor ki. "Sağlığınla mücadele ederken seninle ilgilenerek senin için çok şey yaptı. Hatta böyle bir şey uydurmuş olman

Böyle bir hikaye, zihninizin hastalığınızdan etkilendiğinin kanıtıdır. Gerçek olmayan şeyler hayal ediyorsun. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum ve gerçekten iyileşmeni umuyorum ama burada neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt etmekte zorlanan birini çalıştıramam."

"Maureen, yalan söylüyor. O şeyleri ben söylemedim! Logan söyledi. Bana boya paçavralarından bahseden oydu."

"Bana bunu söyleyeceğini söylemişti. Bunu ona çevireceğini söyledi. Bunun kafa karışıklığının bir parçası olduğunu düşünüyor. Bir şey söylüyorsun, sonra başkasını bunu söylemekle suçluyorsun. Bunu haftalardır yaptığını söyledi. İlaçların yüzünden olabileceğini düşünmüş ama ilaç almadığın zamanlarda bile böyle olduğunu söyledi."

Gülüyorum, komik olduğu için değil, Logan'ı ciddiye aldığına inanmadığım için. Nasıl olur da onun yalanlarını göremez? Maureen beni tanıyor. Beni her gün işte görüyor. Aklımı kaçırıyor olsaydım, fark ederdi. Kocamın ona söylemesine gerek kalmazdı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor.

"Bu!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Tüm bu konuşma. Ne dediğini duyuyor musun? Yeni tanışmışsınız gibi davranıyorsun. Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi. Maureen, böyle bir hikâye uydurmayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum, bu yüzden bu kadar endişe verici."

"Hayır, anlamıyorsun! Logan yalan söyledi! Sana anlattığı hikâye ona aitti! Paçavralar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O-"

"Üzgünüm Avery, ama burada işimiz bitti." Çabucak ayağa kalkıyor, gergin görünüyor, neredeyse benden korkuyor gibi. "Bunu tartışmaya devam etmemize gerek yok. Belki kendini daha iyi hissettiğinde bir çalışan olarak geri dönebilirsin ama şu andan itibaren buradaki işin bitti." Kapıya doğru yürüdü. "Lütfen eşyalarını topla." Bana yarım bir gülümseme verdi. "Ve umarım gerçekten iyileşirsin."

O gidince telefonumu çıkardım ve Logan'ı aradım. Cevap vermedi. Tekrar aradım ama yine cevap vermedi. Benden kaçıyor. Neden aradığımı biliyor ve şimdi benimle konuşmayı reddediyor.

Ona bir mesaj gönderdim.

Bu yanına kalmayacak.

Ama sonra fark ettim ki çoktan paçayı kurtarmış. Maureen bana işimi geri vermiyor. Logan onu burada çalışamayacağıma ikna etmiş.

Bunu nasıl yapıyor? İnsanları söylediklerine inanmaya nasıl ikna ediyor? Ses tonu mu? Görünüşü mü? İnancı mı?

Depoya girip boş bir kutu buluyorum ve masama getiriyorum. Fazla bir şeyim yok ama elimdeki birkaç şeyi kutuya atıyorum. Sonra ofisime son bir kez bakıyorum, hala bunun olduğuna inanamıyorum.

Binadan çıkmak için kapıya yöneldiğimde Maureen'e veda etmek için durmayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama bir arkadaş bana inanırdı. Bir arkadaş benim yerime kocamın tarafını tutmazdı.

Logan istediğini elde etmiş olabilir ama ben pes etmeyeceğim. Onun kazanmasına izin veremem. Bu korkunç evlilikten kurtulmak için hâlâ mücadele edeceğim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve geldiğimden beri Logan'ı arıyorum ama cevap vermeyi reddediyor. İşimi kaybetmenin stresinden mi yoksa Logan'a olan kızgınlığımdan mı bilmiyorum ama bugün kendimi her zamankinden daha kötü hissediyorum. Eklemlerim ağrıyor, başım zonkluyor ve hiç enerjim yok. Son birkaç saatimi yatakta yatarak Logan'ın eve gelmesini bekleyerek geçirdim. Geldiğinde ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona bağışlamak ve işimi geri almasını söylemek istiyorum ama bunu asla yapmayacağını biliyorum.

Altıdan hemen sonra garaj kapısının açıldığını ve Logan'ın içeri girdiğini duyuyorum.

"Avery?" diye seslendi. "Tatlım, neredesin?"

Tatlım mı? Bu şekilde mi oynayacak? Hasta karısı için endişelenen ve bu yüzden arkasından iş çevirip onu kovduran şefkatli bir koca gibi mi davranacak?

"İşte buradasın," diyor Logan, elinde kocaman bir buket çiçekle yatak odasına girerken. "Geciktiğim için üzgünüm ama durup sana bunları almak istedim." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çiçekleri havaya kaldırıyor.

"Bunlar ne için?" Doğrulup yatak başlığına yaslanarak soruyorum. "İstediyini elde ettiğin için kendini tebrik etmek için mi?"

Bana doğru yürüyor ve yatağa oturuyor. "Tatlım, böyle yapma. Bunu sadece seni sevdiğim ve iyileşmeni istediğim için yaptığımı biliyorsun."

"Bu senin için aşk mı?" Öfkelendim. "Beni kovdurmak mı? Patronuma benim hakkımda yalanlar söyleyip deli olduğumu düşünmesini sağlamak mı?"

"Sen deli değilsin. Hastasın. Bu farklı bir şey. Ama iyileşeceksin. Artık çalışmadığına göre, tüm enerjini sağlığını geri kazanmak için harcayabilirsin."

"Sanki sağlığım senin umurunda da," diyorum gözlerimi devirerek. "Tabii ki umurumda. Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Yaptığın şeyin sağlığım ile hiçbir ilgisi yoktu. Çalışmamı istemedin. Bu yüzden bunu yaptın. Geçen hafta sonu düzenlenen etkinlikteki eşlerden biri gibi olmamı, günlerimi ikindi çayına giderek ve komitelerde görev alarak geçirmemi, sonra da eve gelip akşam yemeğinde seni beklememi istiyorsun."

"Bunun nesi yanlış? Pek çok kadın bu yaşam tarzından hoşlanır."

"Ben o kadınlardan biri değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu şekilde yaşayan kadınların mutlu olduğundan şüpheliyim. Geçen Cumartesi gecesi tanıştıklarım hiç de öyle görünmüyordu."

"Bu sadece senin algın. Paralı insanlara karşı çok olumsuzsun, ki bu garip, çünkü sen de fakir büyümedin."

"Boş ver onları. Burada benden ve bana yaptıklarından bahsediyoruz. Maureen'in benimle böyle konuşmasını dinlerken ne kadar aşağılandığımı biliyor musun? Sanki ne dediğimi bile bilmeyecek kadar kafam karışıkmiş gibi? Bunu bana neden yaptın? Benden gerçekten bu kadar nefret mi ediyorsun?"

"Senden hiç nefret etmiyorum, Avery." Çiçekleri yere bıraktı. "Bunu seni sevdiğim için yaptım. Çünkü iyileşmeni istiyorum."

"Sen bir yalancısın." Ona sırtımı dönerek uzandım. "Git artık. Şu anda senin yanında olamam."

"Akşam yemeği yedin mi? Seni dışarı çıkarabilirim."

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, sanki gidip onunla yemek yiyebilirmişim ve her şey yolundaymış gibi davranabilirmişim gibi.

"Aç değilim. Lütfen beni yalnız bırakır mısınız?" "Avery, hadi ama." Kolumu ovuyor. "Yemek yemelisin."

"Aç değilim dedim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sadece uyumak istiyorum." "Çok sıcaksın. Ateşin mi var?"

Sanırım gerçekten var, ama sessiz kalıyorum. Ona cevap vermeyeceğim.

"Ateşin var, Avery. Ve yataktan çıkamıyorsun. Seni neden işten çıkarmak zorunda kaldığımı anlıyor musun?"

Ona bağışlamak ve yaptığının yanlış olduğunu söylemek istiyorum ama bu bir şeyi değiştirmeyecek. Ne istediğim ya da benim için neyin önemli olduğu umurunda değil. Ben sadece ona hizmet etmek ve onu iyi gösterecek ve kariyerinde ona yardımcı olacak her şeyi yapmak için buradayım.

Sonunda gitti ve ben de uykuya daldım. Daha sonra uyandığımda biriyle konuştuğunu duyuyorum.

"Bana söylemedi ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Kimseyi endişelendirmek istemiyor. Ama ben onun kocasıyım. Tabii ki endişeleneceğim." Duraksıyor. "Evet, öyle yapacağım. Yarın sabah ilk iş gideriz."

Telefonda olmalı çünkü başka kimsenin sesini duymuyorum.

"Konuşabildiğinize sevindim," diyor. "Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum, ona bakmaya çalışıyorum ama yaptığının doğru olup olmadığından emin değilim." Dinliyor, sonra usulca gülüyor. "Evet, inatçı biri. İltifatın için de teşekkür ederim. Bunu söylemen çok nazikçe. Nasıl olduğu konusunda sizi bilgilendirmeye devam edeceğim. Hoşça kal, Mia."

Mia mı? Mia'yla mı konuşuyor?

Logan kapıyı açtığında yorganı üzerimden itip ayağa kalkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Neden Mia'yla konuşuyordun?"

"Çünkü o senin kardeşin. Seni önemsiyor. Nasıl olduğunu haber vermek için aradım."

Ona doğru fırladım. "Onunla konuşma. Ciddiyim Logan. Onu rahat bırak."

"Peki bu nasıl görünür?" diyor elini omzuma koyarak. "Kendi baldızımla konuşmamam mı?"

"Dokunma bana," diyorum, ondan uzaklaşarak. "Bunu neden yapıyorsun? Neden kız kardeşimi bu işe karıştırıyorsun?"

"Getirmiyorum. Mia iyi. Aslında, o harika. Dün gece biriyle çıktı. İşi iyi gidiyor. Sonbaharda buraya gelmeyi düşünüyor."

"Hayır." Başımı salladım. "Gelmeyecek. Onu görmek istemiyorum."

"O senin kız kardeşin. Tabii ki onu görmek istiyorsun. Ben de istiyorum. Onu ağrılamaktan mutluluk duyacağımızı ve evde kalabileceğini söyledim."

Ona yapabileceği tüm o korkunç şeyleri hayal ederken kalbim küt küt atıyor. "Logan, lütfen kes şunu. Lütfen yapma-"

"Rahatla." Bana doğru yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı. "Çok fazla endişeleniyorsun. Bu sağlığın için iyi değil. Bu arada, Mia ve ben yarın doktoruna görünmen gerektiği konusunda hemfikiriz. Ateşin konusunda endişeliyiz. Yarınki toplantılarımı iptal edip seni götüreceğim."

Ona hayır demiyorum çünkü kendimi ne kadar kötü hissettiğimi göz önüne alırsak muhtemelen doktora gitmeliyim.

Ya bunu Logan yapıyorsa? Ya hasta olmamın sebebi oysa? Ya beni bir şekilde zehirliyorsa? Ama bunu neden yapsın ki? Hasta bir eş istemiyor. Hasta olmaksızın ölmemi tercih ederdi ve beni öldürmek isteseydi şimdiye kadar çoktan yapardı.

Bu düşünceleri düşünürken, gerçekten paranoyak olup olmadığımı merak ediyorum. Logan beni öldürmez. Ya da belki öldürürdü. Kardeşimi öldürdü ya da en azından neredeyse kesinlikle onun ölümüne yol açacak bir senaryo yarattı. Aynı şeyi bana da yapması mümkün. Ama polisler her zaman önce kocadan şüphelenir, bu da Logan'ın ölümümde olası bir şüpheli olarak basında yer alacağı anlamına gelir. Suçlu bulunmasa bile itibarı zedelenir ve bu da kariyerine geri dönüşü olmayan bir zarar verebilir.

"Hadi mutfığa gidelim," dedi Logan, beni tutmayı bırakarak. "Sana çay yapayım."

Onu anlamıyorum. Bir an hayatımı mahvediyor, sonra da bana çay yapıyor. Bu oynadığı bir çeşit oyun mu? Amacı, bir sonraki adımda ne olacağını asla bilemeyeyim diye beni tahminler içinde tutmak mı?

Logan önüme bir fincan ballı papatya çayı koyarak, "Bu senin en sevdiğin," diyor. "Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Sen yemek yapmazsın ki."

"Tost yapabilirim." Gülümsüyor. "Aslında bu işte gerçekten iyiyimdir."

Neredeyse beni güldürecek. Bu eski Logan'ın söyleyeceği bir şey. Bunu bazen yapıyor ve bu benim kafamı karıştırıyor. Aşık olduğum adamın anlık görüntülerini görüyorum ama sonra bana sırtını dönüp başka biri oluyor.

"Tost kulağa hoş geliyor."

"Hemen geliyor." Ekmeği çıkarıp kızartma makinesine iki dilim koyuyor, sonra masaya gelip karşıma oturuyor. "Yeni komşuyla tanıştım. Yarın işten sonra golf oynamaya gidiyoruz, tabii evde seninle kalmamı istemiyorsan."

"Hangi yeni komşu?" "Connor.

Rachel'in kocası."

"Eski kocası ya da yakında öyle olacak."

"Ona karım diyordu ama neyse, onu golf oynamaya götürebilirim diye düşündüm. Rachel'la o kadar çok vakit geçiriyorsun ki kocasını tanımam gerektiğini düşündüm. Belki bir ara hep birlikte dışarı çıkarız."

"Neden çıkalım ki?"

"Çünkü onlar bizim komşularımız. Ne sorduğunu anlamıyorum."

"Ne zaman başka bir çiftle çıkmayı teklif etsem reddediyorsun. Maureen ve kocası gibi. Ya da Sara ve Jake. Akşam yemeği için buraya gelmelerini bile istemedin."

"Sara ve Jake kim?"

"Eskiden iki ev aşağıda yaşayan insanlar."

"Tesisatçıyı mı kastediyorsun?" Logan başını sallar. "O adamı sevmezdim."

"Neden? Tesisatçı olduğu için mi?"

"Çünkü onu sevmezdim." Kadehler havaya kalkıyor ve Logan masadan kalkıyor. "Sırf bizim sokakta yaşıyor diye birini sevmek zorunda değilim."

Logan tostun bir tabağı koyuyor, sonra fıstık ezmesini çıkarıp üstüne ince bir tabaka halinde sürüyor, tam benim sevdiğim gibi. Kaseden bir muz alıyor, kabuğunu soyuyor ve kalın dilimler halinde keserek tostun yanına koyuyor.

Onu izlerken bir kez daha eski Logan'ın geri döndüğünü hissediyorum. Nelerden hoşlandığımı bilen ve beni mutlu etmek isteyen Logan. O Logan'a ne oldu ve onu nasıl geri getirebilirim?

"Yemek hazır," diyor tabağı önüme koyarken. "Nasıldım?"

"İyi. Sadece sade tost yiyeceğimi sanıyordum."

"Sade tosttan nefret edersin. Benim yaptığım şekilde seviyorsun. Sadece ince bir tabaka fıstık ezmesi ve yanında muz." Tekrar karşıma oturdu. "Nasıl olmuş?"

Tostu ısırdım. "Fena değil."

Aslında gerçekten iyi. Mükemmel miktarda fıstık ezmesi var.

"Biraz uyuduktan sonra kendini daha iyi hissediyor musun?" "Pek sayılmaz. Sanırım bundan sonra yatağa döneceğim."

"Deloris ile konuştum. Sen dinlenirken aradı." "Deloris mi?"

"Geçen hafta sonu etkinlikte tanıştığın kadın. Seninle bir komitede gönüllü olman hakkında konuştu."

"Evet, kimi kastettiğimizi biliyorum. Ona ne söyledin?"

"Kendini iyi hissetmediğini ve onu geri arayacağını söyledim. Birkaç dakika konuştuk. Senin için uygun olacağını düşündüğü birkaç komiteyi sıraladı."

"Logan, bir komitede yer almak istemiyorum. Eğer çalışamayacaksam, gönüllü olamam."

"Bu tam zamanlı bir pozisyon değil. Haftada sadece birkaç saat ve ona bunu yapacağını zaten söyledim. Yarın onu arayacaksın ve sana detayları anlatacak." Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi söylüyor.

Tartışamayacak kadar yorgunum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve Logan telefonundaki mesajlara bakarken yemeğimi bitiriyorum.

Ben çayımı içerken, "Saat sekizde randevumuz var," diyor. "Bulabildiğim en erken saat bu."

"Doktor randevusu mu?"

"Evet, ama zaman kaybı olacağından eminim."

"O zaman gitme. Sana orada ihtiyacım yok."

"Ben senin kocanım. Orada olmam beklenir."

"Yani bu yüzden mi gidiyorsun? İnsanlar senden bunu bekliyor diye mi?"

Telefonunu bıraktı. "Neyin olduğunu düşünüyorsun?" "Otoimmün bir hastalığım var."

"Doktorlar böyle etiketledi. Gerçekten ne olduğunu bilmiyorlar, bu da beni düşündürüyor..." Elini çenesinin üzerinde ileri geri ovuşturuyor.

"Ne? Ne söyleyecektin?" "Belki de aslında hasta değilsindir."

Ona bakıyorum, duyduklarıma inanamıyorum.

"Numara yaptığımı mı düşünüyorsun? Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Sayısız doktora gitmen ve hiçbirinin sorununun ne olduğunu bulamaması bana mantıklı gelmiyor."

"Evet, nasıl hissettiğimi bir düşünün. Teşhis konulamıyor. Tedavi olamıyorum. Ve şimdi kendi kocam beni bunu uydurmakla suçluyor." Masadan kalkıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Odama gidip kapıyı kapattım, Logan'a öfkeliydim. Hastalığımı taklit ettiğimi mi düşünüyor? Ciddi mi bu? Gerçekten de herkesi hasta olduğuma inandırmaya çalıştığımı mı düşünüyor? Buna gerçekten inanıyorsa Logan delinin teki. Yani, bunu neden yapayım ki?

Bu hastalık hayatımı mahvetti. İşimi kaybettim. Nadiren dışarı çıkıyorum. Sürekli tıbbi randevulara gidiyorum. Hiçbir işe yaramayan ilaçlar alıyorum. Neden hayatımın böyle olmasını isteyerek seçeyim ki?

BÖLÜM 26

"Alo?" Mia telefonuma cevap veriyor.

"Selam, benim."

"Avery?" Yeni uyanmış gibi söylüyor ve saat farkını unuttuğumu fark ediyorum.

"Özür dilerim! Gecenin bir yarısı olduğunu unutmuşum. Seni yarın ararım."

"Ben çoktan kalktım. Neler oluyor? Sen iyi misin? Logan iyi olmadığını söyledi."

"O konuda. Onunla konuşmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ikinizin ben yokken benim hakkımda konuşmanızdan hoşlanmıyorum. Bunu bir daha yapmayacağınıza söz verin."

"Kocanla konuşamaz mıyım? Avery, neler oluyor?"

"Bir şey yok. Logan'la konuşmaktansa benimle konuşmanı tercih ederim."

"Neden? İkiniz kavga mı ettiniz? Yoksa daha ciddi bir şey mi? Ondan boşanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama sorunlarımız var, bu yüzden onunla konuşmazsan çok memnun olurum."

"Ne tür sorunlar?"

"Bu konuya girmek istemiyorum. Sadece onu aramayı bırakacağına söz ver."

"Genelde arayan o olur. Ne yapmam gerekiyor? Açmayayım mı?"

"Evet. Ona meşgul olduğunu ve konuşacak vaktin olmadığını söylerim."

"Bu konuda doğru olmayan bir şeyler var. Bana tüm hikâyeyi **a n l a t m ı y o r s u n**, değil mi? Gerçekten neler oluyor?"

"Can sen sadece dur konuşmak için onu
olmadan sormak hepsi bu sorular?"

"Hayır, çünkü bu mantıklı değil. Eskiden onunla konuşmamı istiyordun, şimdi istemiyor musun? Ne değişti?"

"Sana söyledim, sorunlarımız var."

"Ne tür sorunlar?"

Mia'nın bu konuda beni zorlayacağını bilmeliydim. Nedenini bilmediği bir şeyi yapmayı k a b u l etmez. Hep böyleydi ve bu çok sinir bozucuydu.

İşten çıkarıldığımı ona söylememeye karar vererek, "Bugün işten ayrılmamı istedi," diyorum.

"Evet, bana söyledi."

"Söyledi mi?"

"Evet, ben de doğru olanın bu olduğunu kabul ettim."

"Onunla aynı fikirde miydin?" O kadar şaşırdım ki neredeyse telefonu düşürecektim. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü senin iyileşmeni istiyorum. Tam zamanlı bir işte çalışırsan bu gerçekleşmez."

Logan onu bu şekilde düşünmeye ikna etti. Benim arkamdan onunla konuştu ve onu kendi tarafına çekti. Bir kez daha, ben kaybettim ve o kazandı. Kendi kız kardeşimi bana karşı kıskırttı, onun dediklerini yapmazsam zarar vermekle tehdit ettiği kız kardeşimi. Keşke bunu Mia'ya söyleyebilseydim ama söyleseydim Logan'ı arar ve bunun doğru olup olmadığını sorardı. Logan ona doğru olmadığını söyler ve sonra da her şeyi uydurduğuma ikna ederdi.

"İstifa etmeme gerek yoktu," diyorum. "Ama Logan bunun peşini bırakmadı ve ben de bu konuda kavga etmekten yoruldum. Şimdi işsizim ve bütün gün yapacak bir şeyim yok."

"Bir komite için gönüllü olduğunu söyledi. Hayır işi gibi bir şey." Ona bunu da mı söylemiş? Onunla ne kadar konuştu?

"Ben gönüllü olmadım. Bu Logan'ın fikriydi ama ben bunu yapmak istemiyorum."

"

"Neden olmasın? Gönüllü olmayı seviyorsun. Ve bunu haftada birkaç saat yapabilirsin."

Logan gibi konuşuyor. Ona bunu söylemesini o mu söyledi?

"Bir komitede oturup partiler planlamayı değil, giysi bağışı toplamak için gönüllü olmak gibi gerçek işler yapmayı seviyorum."

"Bence kulağa eğlenceli geliyor ve insanlarla tanışacaksın. Burada bir sorun göremiyorum."

"Tamam, gitmeliyim."

"Hadi ama, Avery. Bana kızma. Logan'la aynı fikirde olduğum için mi kızgınsın?"

"Evet. Sen benim kardeşimsin. Benim tarafımı tutman gerekirdi."

"Senin için iyi olmayan bir şey yaptığında değil. Ve bence tüm o saatler boyunca çalışmak senin için çok fazlaydı."

"Nereden biliyorsun ki? Sen burada değilsin."

"Hayır, ama Logan burada ve bana nasıl olduğunu söylediğinde ona inanıyorum."

"Sadece bana sor. Logan'la konuşmak zorunda değilsin."

"Endişelenmemem için yalan söyleyip iyi olduğunu söyleyeceksin. Bu yüzden onunla konuşmayı kesmeyi kabul edemem. Üzgünüm Avery, ama bu böyle olacak."

O kadar kızgınım ki çığlık atmak istiyorum. Öfkem beni ele geçirmeden önce bu görüşmeyi sonlandırmalıyım.

"Gitmem gerek," diyorum. "Sonra konuşuruz."

Veda etmesini beklemeden aramayı sonlandırıyorum. İsteklerime saygı duyacağını ve Logan'la konuşmamayı kabul edeceğini düşünmüştüm ama bunun için çok geç olduğunu bilmeliydim. Logan yaptıkları bu gizli görüşmeler sırasında onunla bir ilişki kurdu ve şimdi ona benden daha çok güveniyor.

Logan kapıyı çaldı, sonra içeri girdi. "Konuştuğunuzu duydum. Mia'yı aradın mı?"

"Evet." Kocama baktım. "İkiniz çok konuşuyormuşsunuz gibi geliyor."

"Konuştuk." Kendini beğenmiş sırıtışı beliriyor. "Baldızımı daha yakından tanımak güzeldi. Birçok ortak noktamız olduğunu fark ettim."

"Ne gibi?"

"Senin için endişelenmemiz. Sağlığın için en iyisini istemek gibi."

"Senin ya da Mia'nın benim adıma karar vermesine ihtiyacım yok. Ve artık onunla konuşmanı istemiyorum."

"O da seninle aynı fikirde mi? Artık konuşmamamız gerektiği konusunda?" "Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

Bana doğru yürüdü. "Kız kardeşinin benden hoşlanması seni üzdüğü için üzgünüm. İyi geçinmemizi isteyeceğini düşünürdüm. Ne de olsa o ve ben geriye kalan tek aileniz."

"Bu gece misafir odasında uyuyacağım," diyerek ayağa kalkıyorum.

Logan önüme geçti. "Burada uyuyacaksın. Biz karı kocayız. Ayır odalarda yatmayız."

Bu da kazanamayacağım bir başka kavga. Logan'ı tanıyorum, sırf kendi istediği olsun diye beni yatağa bağlayabilir.

"Bunu daha iyi kapatmalısın," diyor elini morarmış yanağımda gezdirerek. "Rachel denemem için bana biraz kapatıcı verdi. Banyoda bırakmıştım."

"Rachel'la mı konuştun?" Logan'ın bana söylemeden hakkımda kaç kişiyle konuştuğunu bildiğim için şu anda kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Connor'ı görmek için oraya gittiğimde. Morluktan bahsetti ve sonra bana kapatıcıyı verip sana getirmemi istedi."

"Gördüğü için üzülmedin mi?" "Neden üzüleyim ki?"

"Bana vurduğunu biliyor," diye yalan söyledim, sadece nasıl tepki vereceğini görmek için.

"Ben sana hiç vurmadım." Çürüğe bakıyor, elini tekrar üzerinde gezdiriyor. "Duvara çarptın. Rachel'a da böyle söylememiş miydin?"

Ona benim söylediğimi söylemiş. Şimdi polise gidip Logan'ın bana vurduğunu söyleseydim, anlattıklarım birbirini tutmazdı. Neden Rachel'a gerçeği söylemedim ki?

Logan yüzüme doğru eğildi. "Kimse sana inanmayacak. Savaşmayı bırak, Avery. Buna değmez."

Ama benim için değer. Hayatımı geri istiyorum. Kocamın ne yaptığımı, ne söylediğimi ya da insanların beni nasıl gördüğünü kontrol etmediği bir hayat. O hayatı geri almak mümkün mü? Yoksa çok mu geç? Denemek bile anlamsız mı?

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Deloris beni özel yemek salonuna götürürken, "Bize katıldığınız için çok heyecanlıyız," diyor.

Günlerden Çarşamba ve artık bir parçası olduğum komite daha da güzel bir otelin içindeki çok güzel bir restoranda toplanıyor. Dün, tıbbi randevumdan sonra Logan, Deloris'i aramamı ve bu komite için gönüllü olmamı istedi. Şimdilik bir tanesinin yeterli olduğunu ve beni daha fazla komiteye gönüllü yapmadan önce nasıl olduğumu göreceğini söyledi.

Kendimi onun çalışanı gibi hissediyorum ve beni izliyor, performansımı değerlendiriyor. Bana bunu yaptırmasının tek nedeni bu insanlarla uyum sağlamamız ve onların sosyal çevrelerine girmemiz. Logan kendi payına düşeni yapıyor, adamlarla golf oynuyor, onlarla içki içiyor ve ben de kendi payıma bu komite toplantılarına katılmak zorundayım.

Logan beklentileri karşılayamayacağım konusunda o kadar endişeli ki bana ne söylemem ve nasıl davranmam gerektiğini söyledi. Kıyafetimi de o seçti; lacivert bir elbise ve boynuma bağlanmış desenli bir eşarp. Ona bir uçuş görevlisi gibi göründüğümü söyledim ama o elbisenin öğle yemeği toplantısı için mükemmel olduğunu söyledi.

"Herkesin dikkatine," dedi Deloris, odadaki konuşmaları susturarak. "Sizi en yeni üyemizle tanıştırmak istiyorum, Bayan Logan Fairmont."

"Adım Avery," diyorum, benim adım yerine Logan'ın adını kullanmasına sinirlenerek.

Deloris gururla, "Şehir kocasını Yılın İnsanseveri seçti," diyor.

Odadaki kadınlar bana gülümsüyor, bazıları kıskanç, bazıları da böyle prestijli bir ödüle layık bir adamla evlendiğim için etkilenmiş görünüyor. Bu kadınların başarılarını kendi başarılarından ziyade kocalarının başarılarına dayandırdıkları hissine kapılıyorum, ki hayatlarını kocalarının kariyerlerini desteklemeye adanmışlarsa bu mantıklı sanırım.

"Bazılarınızın bildiği gibi," diyor Deloris, "Avery şu anda yapabileceklerini kısıtlayan bazı sağlık sorunlarıyla uğraşıyor. Her toplantıya katılamayabilir ya da etkinliklerde istediğimiz kadar yardımcı olamayabilir. Lütfen ona görev vermeden önce bunu aklınızda bulundurun." Deloris bana gülümsüyor. "Birkaç kelime söylemek ister misiniz?"

"Beni karşıladıkları için herkese teşekkür etmek istiyorum." Bir grup kadına gülümsüyorum. "Komitede görev almayı ve çocukların hayatında bir fark yaratmak için elimden geleni yapmayı dört gözle bekliyorum."

Sesim bir güzellik yarışmacısı gibi çıkıyor ama duymak istedikleri de bu. Logan bu sabah ayrılmadan önce bana bu konuda koçluk yaptı, ilk izlenimin her şey olduğunu ve tanıtımımın kısa ama etkili olması gerektiğini söyledi. Tavsiyesini göz ardı edip istediğimi söylemeyi düşündüm ama aklıma başka bir şey gelmeyecek kadar yorgundum.

Logan John'un ölümündeki rolünü itiraf ettiğinden beri pek uyuyamıyorum. Logan'ın böyle bir şey yapacağına inanmak istemediğim için kafamda tekrarlayıp duruyorum. John Logan'ı hiç sevmeyi ve onunla birlikte olmamdan da hoşlanmadı ama bu Logan'ın onu öldürmesi için bir neden değil.

"Başka bir şey var mı?" Deloris soruyor ve herkesin bana baktığını fark ediyorum. Bir an için dalmış olmalıyım.

"Hayır, hepsi buydu," diyorum.

"O halde herkes yerine otursun ve başlayalım," diyor Deloris.

Toplantı bir önceki toplantının özetlenmesiyle başlıyor. Şimdiden sıkıldım ve zihnimin dağıldığını fark ettim. O kadar yorgunum ki, bir şeyler yapmakta zorlanıyorum.

Odaklan. Doktor bana uyumam için haplar verdi ama onları denedim ve hiçbir işe yaramadılar. Neredeyse beni daha uyanık hale getirdiklerini düşünüyorum.

Logan'ın tahmin ettiği gibi dünkü doktor randevum tam bir zaman kaybıydı. Her zaman yaptıkları gibi kan tahlili yaptılar ve kısa bir muayeneden geçtim, sonra doktor bizi oturttu ve bize daha önce defalarca söylediği şeyi söyledi. Bağışıklık sistemim doğru çalışmıyor ve vücudum kendine saldırıyor, bu da tüm semptomlarıma neden oluyor. Bunun nedenini ya da nasıl düzeltileceğini bilmiyorlar, bu yüzden sadece bununla yaşamaya çalışmam gerekiyor. Umutsuz hissederek ayrıldım, ki bu randevulardan sonra hep böyle hissedirim, ama şimdi daha da umutsuz hissediyorum çünkü Logan tarafından rehin tutuluyorum.

Ondan ayrılabilsem bile, tek başıma nasıl hayatta kalabilirim? Başıma bir şey gelirse, mesela bayılırsam ya da başım dönüp düşersen, yanımda birine ihtiyacım var. Bu iki senaryoyu da yaşadım ama Logan bana yardım etmek için evdeydi. Yalnız yaşasaydım ne olurdu?

"Bir fikrin var mı, Avery?"

Adımı duydum ve düşüncelerimden uyandım. "Özür dilerim, ne dediniz?"

Yanımdaki kadın cevap veriyor: "Karnaval. Ekleyecek bir fikrin var mı diye soruyordum."

Karnaval mı? Ne zaman karnavalı bahsediyorlardı ki? Gerçekten daha dikkatli olmam gerekiyor.

"Yok," diyorum, "bir fikrim yok, ama olursa size geri dönerim."

Bana kibarca gülümsüyor, sonra masanın etrafına bakıyor. "Başka fikri olan var mı?"

Deloris'in yanında oturan bir kadın, "Bence orada birkaç hayvan olması eğlenceli olur," diyor. Burada benim yaşıma yakın görünen tek kadın o. Diğer herkes benden en az yirmi yaş büyük.

"Hayvan alamayız," diyor yanımdaki kadın. "Bu çok fazla sorumluluk getirir."

"Ben doldurulmuş hayvanlar düşünüyordum, doldurulmuş kaplanlar ve filler gibi. Onları süs olarak kullanabilir ve gecenin sonunda ödül olarak verebiliriz."

"Bence çocuklar buna bayılır," diyor Deloris. "Harika bir fikir, Paige! Belki sen ve Avery bunun üzerinde birlikte çalışabilirsiniz."

"Elbette." Paige masanın üzerinden bana gülümsüyor. "Bu konuda iyi misin, Avery?"

"Evet, yardımcı olabilirim," diyorum, neyi kabul ettiğimden emin değilim.

Toplantı devam ediyor ve ben kendimi dikkatimi vermeye zorluyorum. Barınaklarda yaşayan çocuklar için bir karnaval planladığımızı öğreniyorum. Zenginlere hitap eden başka bir gösterişli bağış kampanyası olmayan bir etkinlik düzenliyor olmamız beni çok şaşırttı. Belki de bu komitede olmak o kadar da kötü değildir.

Toplantı sona erdiğinde öğle yemeği servis ediliyor ve Paige yanımdaki kadınla yer değiştiriyor, böylece bize verilen görevi tartışabiliyoruz.

Paige peçetesini kucağına koyarken, "Umarım seni bu iş için gönüllü yapmalarına kızmamışsındır," diyor.

"Sorun değil. Kulağa eğlenceli geliyor. Bu grubun çocuklar için gerçek etkinlikler yaptığını bilmiyordum. Sadece para topladıklarını sanıyordum."

"Eskiden sadece para topluyorlardı," diyor sesini alçaltarak. "Ama daha fazlasını yapmaları için onlarla konuştum. Çocuklara yardım ettiğimizi söyleyip sonra da tek yaptığımızın kendimiz için partiler planlamak olması aptalca geliyor. Partilerin para topladığını biliyorum ama aynı zamanda çok pahalıya mal oluyor. Topladığımız paranın yarısı etkinliğin masraflarına gidiyor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum, burada başka birinin de benim gibi düşünmesinden memnun olarak. Belki Paige ve ben arkadaş olabiliriz. Yaşlarımız birbirine yakın ve buradaki diğer kadınlar gibi gergin ve kendini beğenmiş görünmüyor. Giyinik bile değil, ya da en azından geri kalanımıza kıyasla değil. Rahat beyaz pamuklu bir etek ve tüylü pembe bir kazak giyiyor. Logan bunu onaylamazdı.

"Çocuğun var mı?" diye soruyor, yüzü aydınlanıyor, sanki bir başka ortak noktamızın da bu olmasını umuyormuş gibi.

"Çocuğum yok," diyorum çatalımı elime alarak. Öğle yemeğimiz, küçük bir ekmek ve biraz çilekle servis edilen küçük bir kaşık tavuk salatası. Öğle yemeğinden çok atıştırmalık gibi, ama pek iştahım yok, bu yüzden benim için yeterli.

"Benim iki tane var," diyor Paige ekmeğini yağlarken. "Bir erkek ve bir kız. Komitede olmamı istemelerinin nedenlerinden biri de buydu."

Yardıma ettiğimiz anneleri temsil etmesi için genç bir anne istediler. Biz çocuklara yardımcı ediyoruz ama anneler de bunun bir parçası. Çocukları etkinliklere götürenler onlar. Çoğu benim gibi bekâr anneler."

"Evli değil misiniz?" Kocasını olmadan komitede yer almasına şaşırarak soruyorum.

"Ben boşandım. Uzun hikâye ama temelde yıllar önce çocuklarımla birlikte bir sığınma evine düştüm ve Deloris'le o zaman tanıştım. Sığınma evinde bağışlanan kadın kıyafetlerini dağıtıyordu. O hafta bir iş başvurusunda bulunuyordum ve bir takım elbiseye ihtiyacım vardı, bu yüzden harika bir zamanlamaydı." Gülümsüyor. "Ve işi aldım! Bir hukuk firmasında yönetici asistanlığı. Takım elbise kesinlikle yardımcı oldu. Rolümü oynadım ve beni hemen işe aldılar."

Paige bir barınakta mıydı? Ve şimdi burada mı? Geçmiş hakkında daha fazla şey sormak istiyorum ama somalı mıyım emin değilim. Belki de bu konuyu açan kendisi olmasına rağmen konuşmaktan hoşlanmıyordur.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" Diğer kadınların duymasını istemediğim için sessizce söylüyorum. Ama onlar kendi sohbetlerine dalmış durumdalar, bu yüzden benimkini dinlediklerinden şüpheliyim.

"İş mi kastediyorsun?"

"Hayır, sığınma evine nasıl düştüğünü. Bana anlatmak istemiyorsan, sorun değil. Sadece merak ettim."

"Benim için fark etmez. Bu bir sır değil. Buradaki herkes hikayemi biliyor. Etkinliklerimizden birinde konuşma bile yaptım." Çatalını yere bıraktı. "Eski sevgilim tacizciydi. Sarhoş olur ve kontrolünü kaybederdi. Öyle bir noktaya geldi ki beni öldürebileceğini düşündüm. Çocuklarımla annesiz kalmasını istemedim ve bir gece o bardayken valizimi hazırladım, çocukları aldım ve sığınma evine gittim."

"Kocanız öğrendiğinde ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ona gittiğimizi söylediklerinde orada değildim. Beni öldürmek istediğine eminim ama yapamadı çünkü onu kilitlediler."

"Hapse mi girdi?"

Başını sallıyor. "Polisler o gece onu tutukladı. Bundan birkaç gün önce bir adamı öldürdüğü ortaya çıktı. Görünüşe göre, sarhoş araba kullanıyormuş ve

bir adama çarpıp kaçmış. Polisler onu buldu ve tutukladı. Her şey bir sokak kamerasına kaydedilmişti, bu yüzden Jerry yapmadığını söyleyemedi."

"Ve bunun olduğunu size hiç söylemedi mi? Bir adama vurduğunu?"

"Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Sonra bir sürü borcu olduğunu ve ipoteği ödemediğini öğrendim, bu yüzden evi kaybettim ve sığınma evinde kalmak zorunda kaldım." antasını aldı ve içinden bir şey çıkardı. Bir kartvizit ve bana uzattı. "Burası sığınma evi. Eğer ilgilenirsen her zaman gönüllü arıyorlar."

Kartta *Harris Row Barınağı* yazıyor. Daha önce hiç duymamıştım ama adresi tanıdım. şehrin, o bölgede işlenen cinayetler ve diğer şiddet suları nedeniyle sürekli haberlere konu olan bir bölgesinde.

"Teşekkürler," diyorum ona, kartı çantama tıkıştırırken.

"Araştıracağım." Ben sadece olmak Kibar. Ben değil gönüllülük Orada. Bu çok tehlikeli. Paige'in orada çocuklarıyla yaşadığına inanamıyorum. O

Kocasından kaçmak için çaresiz kalmış olmalı.

Bir gün ben de öyle mi olacağım? Logan'dan uzaklaşmak için o kadar çaresiz olduğum bir noktada olacak mıyım ki, onunla evde olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih edeceğim?

"Peki ya sen?" Paige peçetesini ağzına götürürken bana gülümseyerek soruyor. "Senin hikayen ne?"

"O kadar da heyecan verici değil," diyorum tavuklu salatamı karıştırırken. Çok iyi değildi, bu yüzden fazla yemedim. "Aslen Seattle'lıyım. Kocamın işi için buraya taşındım."

"Muhteşem Logan Fairmont," diyor gülerek. "şaka yapıyorum. Kulağa harika geliyor. Sadece insanlar onu çok büyütüyor, sanki ünlü biriymiş gibi."

"Biliyorum, değil mi?" Sesimi alçaltarak söylüyorum. "İnsanların onun için neden bu kadar yaygara kopardığını anlamıyorum. Ve ben onun karısıyım."

Gülümsüyor. "Senden hoşlandım, Avery. Logan Fairmont'un karısından ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama sen beni şaşırttın. Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Neymiş o?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sahte, sanırım? Ama hiç de öyle görünmüyorsun."

Kendimi sahte gibi hissediyorum, herkesi harika olduğuna inandıran bir psikopat tarafından evliliğime hapsedilmişken her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Kimse ne kadar mutsuz olduğumu söyleyemiyorsa iyi bir oyuncu olmalıyım.

"Çalışıyor musun?" Paige soruyor.

"Çalışıyordum ama Logan beni-" Logan hakkında neredeyse kötü bir şey söylediğimi fark ederek duruyorum. Eğer bu ona geri dönerse, beni cezalandırmak için bir şeyler yapabilirdi. "İşi bıraktım. Aslında bu hafta. Pazartesi son günümdü."

"Yani kocan sana bırakmanı söyledi," diyor rulosundan bir parça kopararak. "İtiraf etmende bir sakınca yok. Buradaki tüm kadınlar kocaları yüzünden işlerini bıraktı. Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum ama yargılamak bana düşmez. İnsanlar istediklerini yapabilirler." Ekmeği ağzına atıyor.

"Bazı sağlık sorunlarım var," diyorum, artık çalışmamamın sebebinin Logan olduğunu düşünmesini istemiyorum. "İyileşmek için izin alıyorum."

"Gerçekten, açıklamana gerek yok. Burada yargılama yok." Buzlu çayını aldı ve bir yudum içti.

"Hâlâ hukuk firmasında mı çalışıyorsun?"

"Evet, ama artık stajyer avukatım," diyor sesinde gururla. "Okula geri döndüm. Diplomamı aldım. Çok çalıştım ama karşılığını aldım. Kendimi ve çocuklarımı geçindirebiliyorum."

"Bu harika," diyorum. "Tekrar evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır. Asla. Yaşadıklarımın sonu bir erkekle bile çıkmam."

"Seni gerçekten öldürmeye çalıştı mı?"

"Hayır, ama genellikle sarhoşken tehdit ederdi." Sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Eskiden evin etrafına bir şeyler sakladım. Notlar. Resimler. Beni gerçekten öldürme ihtimaline karşı kanıtlar. Polislerin onu hapse attığından emin olmak istedim."

"Neyin resimleri?"

"Bana vurduğu yerin. Ve onları bulan kişiye Jerry'nin yaptığını söyleyen notlar yazdım. Beni öldürenin o olduğunu. Bir tane yazdım."

Her seferinde bunu yapmakla ve tarihi eklemekle tehdit etti. Sorun şu ki, onları o kadar iyi saklamıştım ki daha sonra bulamadım. İki tane falan buldum ama en az on tane saklamıştım. Belki Jerry onları buldu ve dışarı attı. Kim bilir?"

Onun hikayesi beni kendi hikayemi düşünmeye itti. Bunu yapmalı mıyım? Logan beni öldürürse diye fotoğrafları ve notları evin etrafına mı saklamalıyım? Ama beni öldürmeyecek. Bunu kafamda milyonlarca kez düşündüm ve asla yapmayacağına karar verdim. Şüpheli olarak adlandırılma ve uğruna çalıştığı her şeyin elinden alınma riskini göze alamazdı.

Tatlılar servis edilirken Paige, "Karnaval hakkında konuşmak için yakında bir araya gelmeliyiz," diyor. "Belki kahve içmek için buluşabiliriz."

"Evet. Belki bu hafta sonu. Programımı kontrol etmem gerekecek."

"Harika!" Sandalyesini geriye itiyor ve ayağı kalkıyor. "Bu hafta sonu ama seni arayacağım ve buluşmak için bir zaman ayarlayacağız."

"Kulağı hoş geliyor."

"Sonra görüşürüz!" Masadaki kadınlara el sallıyor. "Teşekkürler hanımlar! Hepinizi görmek güzeldi!"

Giderken ona veda ediyorlar. Gitmesi gerektiğı için hayal kırıklığına uğradım. Ondan hoşlanmıştım. Konuşması kolay biriydi. Hikayesini dinlemek hoşuma gitti, özellikle de kocasının ona zarar vermesi halinde hapse gireceğinden emin olduğı kısmı.

Ben de aynısını yapacağım. Bir şey olursa diye kanıtları saklayacağım. Gerçekten olacağını sanmıyorum, ama olursa, Logan'ın bunu ödeyeceğinden emin olmak istiyorum. John'u öldürdüğü yanına kâr kaldı ama beni öldürdüğü yanına kâr kalmayacak.

Sonunda bir parça umut hissediyorum. Küçük bir kontrol. Ve bugün buraya gelmemi sağladığı için Logan'a teşekkür ederim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"İyi günler," diyor Logan bana bir öpücük vererek. Kolonyası içimi kaplıyor, sedir ağacı kokulu, odunsu bir koku. Ne zaman kokusunu alsam, Logan'ın yakınlarda olduğunu bildiğim için midem bulanıyor. "Bu akşam Fieldstone'larla akşam yemeğini unutma."

"Unutmam." Ona gülümsüyorum. "Sen eve döndüğünde hazır olacağımdan emin olacağım."

"Güzel," diyor muzaffer bir sırıtışla. Bana yaptıklarından dolayı kendisiyle gurur duyuyor. Beni itaatkâr bir eş haline getirdiği için. Gösteriş yapabileceği ve onu utandırmaktan endişe etmeyeceği bir eş.

Logan o gece beni tokatladığından beri neredeyse bir yıl geçti. Neredeyse cehennem gibi bir yıl. Ama hayatta kaldım ve Logan'ı beni o kadar kırdığına ikna ettim ki savaşmaktan vazgeçtim ve tek amacımın Logan Fairmont'un karısı olmak olduğunu kabul ettim. Yaptığım ve söylediğim her şey onu desteklemek, övmek ve herkesin onun harika olduğunu düşünmesini sağlamak için.

Logan buna gerçekten inanıyor, bu da beni şaşırtıyor çünkü rol yaptığımı bildiğinden emin olduğumu sanıyordum. Her şey Paige'le tanıştığım gün başladı. Komite toplantısından eve dönerken markette durdum ve şu şipşak baskı yapan fotoğraf makinelerinden aldım. Morarmış yanağımın fotoğrafını çektim, bastım, tarih attım ve sakladım.

Logan'ın asla bakmayacağı bir yere, iç çamaşırı çekmecemin arkasına.
Sonra da şöyle bir not yazdım:

YÜZÜME VURDU. BANA PAÇAVRALARI tinerle ISLATTIĞINI VE JOHN'un
KULÜBESINE KOYDUĞUNU SÖYLEDİ.

Not, Logan'ın yarattığı ve kardeşimin ölümüne yol açan sahneyi anlatmaya devam ediyordu. Logan aslında onu öldürmedi, bu yüzden bir suçla suçlanacağından şüpheliyim, ama en azından insanların Logan'ın niyetini bilmesini istedim.

Sonra, Logan'ın o gece Mia'ya yaptığı tehditleri ve o hapları boğazıma nasıl tıktığını yazdım. Not o kadar uzundu ki bütün bir kâğıdı kapladı. Küçük bir kare şeklinde katladım ve John'un bana düşün hediyesi olarak verdiği mücevher kutusuna sakladım.

O zamandan beri Logan'ın tehditlerini ve bana yaptıklarını detaylandıran birkaç not yazdım. En kötüsü Napa'ya yaptığımız bir hafta sonu gezisi sırasında kolumu kırmasıydı. Logan herkese beni oraya ilk buluşmamızın yıldönümünü kutlamak için götüreceğini söylemiş, düşünceli ve romantik bir koca olduğu imajını pekiştirmişti. Gitmek istemedim ama Logan beni zorladı. Bir üzüm bağında yalnızken tartışmaya başladık. Logan beni yere fırlattı ve kolumun üzerine düşüp iki yerden kırdım.

Sonra Logan'ın hoşuna gitmeyen şeyler söylediğinde yüzüme tokat atması gibi günlük tacizler oldu. Ya da bir kavga sırasında uzaklaşmaya çalıştığımda beni tutup sözünü dinlemeye zorluyor ve arkamda çürükler bırakacak kadar sıkı tutuyordu. Her seferinde fotoğraflarını çektim ve sakladım.

Birkaç ay böyle devam ettikten sonra Logan'ın kazandığını düşünmesine izin vermeye karar verdim. İtaatkâr eş rolünü oynadım ve bana söyleneni yaptım. Logan sonunda istediği gibi bir eş olduğum için çok heyecanlandı ve beni ödüllendirmenin bir yolu olarak istismarı ya da en azından fiziksel kısmını durdurdu. Duygusal istismar devam etti ama eskisi kadar yoğun değildi.

Artık o kadar iyi bir eşim ki, Logan'ın kendimi iyi hissetmediğim zamanlar dışında bana bağırarak bir şeyi yok. Kötü bir gün geçirdiğimde saklanmaya çalışıyorum ama bazen kendimi o kadar kötü hissediyorum ki yapamıyorum. Logan hasta olmamdan nefret ediyor ve kan tahlillerim vücudumun olması gerektiği gibi çalışmadığını kanıtlasa da beni numara yapmakla suçluyor.

Son birkaç aydır semptomlarım giderek kötüleşiyor. Neredeyse her gün dayanılmaz baş ağrıları oluyor. Yemek yemekte zorlanıyorum ve çok kilo kaybettim. Ve geçen ay bir gün başım döndü ve bayıldım. Doktorlar bunun neden olduğunu ya da nasıl düzeltileceğini açıklayamıyorlar. Otoimmün bir durumla suçlamaya devam ediyorlar.

Logan az önce işe gitti ve ben arabasının uzaklaşmasını izliyorum. Gözden kaybolduğunda derin bir nefes alıyorum ve kendimi güne hazırlıyorum. Beklediğim güne.

İşte o gün. Sonunda Logan'dan ayrılıyorum. Tüm notları ve fotoğrafları toplayacağım, bir çanta hazırlayacağım ve yeni evime, Harris Row Barınağı'na gideceğim. Birkaç hafta önce gönüllü olmak istediğimi söyleyerek oraya gittim. Görevli bayan bana orayı gezdirdi ve etrafta dolaşırken ona ne kadar güvenli olduğu ve bir sakinin orada saklanıp saklanamayacağı ve eşi tarafından bulunup bulunamayacağı gibi tüm sorularımı sordum. Bayan muhtemelen bunları neden sorduğumu merak etmiştir ama umurumda değildi. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Telefonum çaldı. Arayan Rachel'dı. Ona Logan'ın bana ne yaptığını ya da onu terk ettiğimi söylemedim. Kimseye söylemedim. Bunu sır olarak saklamak zordu, özellikle de Rachel'dan, çünkü onu neredeyse her gün görüyorum ve onunla birlikteyken birkaç kadeh şarap içme eğilimindeyim, ama hiçbir şey söylememeyi başardım.

"Selam," diyorum telefona cevap verirken. "Bugün yapmam gereken bir sürü iş var, o yüzden pek konuşamıyorum."

"Oh," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Ben de benimle alışverişe gelmek ister misin diye soracaktım. Bu hafta sonu için bir elbiseye ihtiyacım var ve bir tane bulmama yardım edeceğini umuyordum."

Rachel'in kuzeni bu hafta sonu evleniyor. Tek başına gidiyor, bu da bana Connor'la aralarında bir şey olmadığını düşündürüyor. Logan onların bir çift olduğuna inanıyor ama Rachel olmadıklarında ısrar ediyor. Onlarla dışarı çıktığımızda birbirlerine hiç sevgi göstermiyorlar. Aslında, tek yaptıkları kavga etmek gibi görünüyor, ama

Connor'ın taşınmak gibi bir planı yok, yani belki yeniden bir araya gelme şansları hâlâ vardır.

"Bugün olmaz," diyorum ona. "Ama eminim harika bir şey bulacaksın."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Yalnız alışveriş yapmaktan nefret ediyorum. İşimiz bittiğinde sana öğle yemeği ısmarlarım."

"Üzgünüm ama gelemem. Yapacak çok işim var."

İç çekiyor. "Tamam ama üzerimde korkunç duran bir elbise alırsam seni suçlarım."

"Böyle bir şey olmayacak." Gülmeye ve ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. "Sende hiçbir şey korkunç durmaz. Her şeyin içinde harika görünüyorsun."

"Aww, çok tatlısın."

"Gitmem gerek. Sonra konuşuruz." "Tamam. Hoşça kal!"

Telefonu kapatırken birinin "Alo?" diye bağırdığını duyuyorum. Ardından kapı çalınıyor.

Mutfaktayım ve sürgülü kapıya bakıyorum. Edith camdan bakıyordu.

Kapıyı tekrar çalıyor. "Evde kimse var mı?"

Ne istiyor? Edith'i severim ama bugün ona ayıracak vaktim yok. Mutfaktan gizlice çıkmak için döndüm ama beni yakaladı.

"Hey! Avery! Beni içeri alacak mısınız?"

İçimi çekip sürgüye doğru yürüyorum, kilidi açıyorum ve kapıyı açıyorum. "Selam, Edith. Biraz meşgulüm de-"

"Kalmayacağım," diyor eve girerken, kirle kaplı botları yerde iz bırakıyor. "Sadece sana bunları vermek istedim." Bana bir kese kâğıdı uzattı.

Aldım ve açtım. "Domates mi?"

"Bahçemden." Beni geçip lavabonun yanındaki dolaba doğru yürüyor. "Çok fazla var ve domates sevdiğini söylediğini hatırlıyorum, işte al. Afiyet olsun." Dolaptan bir fincan alıp kahve makinesine götürüyor ve kalan kahveyle dolduruyor.

"Edith, bunu alıp götürebilirsin," diyorum ona. "Yapacak çok işim var. Gerçekten vaktim yok-"

"Ne yapman gerekiyor?" diye soruyor kahvesine şeker atarken. "Çalışmıyorsun. Hiçbir yere gitmiyorsun. Kocan seni kendi evinde bir tutsağa dönüştürdü."

Bunu nereden biliyor? Bizi izliyor muydu? Bir şeylere mi kulak misafiri oldu?

"Benim de senin gibi bir teyzem vardı," diyor Edith, kahvesini masaya götürüp otururken. "Bütün gün evde oturur, kocasının eve gelmesini beklerdi. Yemeklerini yapardı. Çamaşırlarını yıkardı." Bana doğru baktı. "Neden tüm bunları onun için yapıyorsun? Biliyorsun kadınlar artık böyle olmak zorunda değil. Zaman değişti. Bu evden çık ve kendin için bir şeyler yap. Bırak o pislik kendi yemeğini hazırlasın."

"Dışarı çıkıyorum. Sadece gittiğimi görmüyorsun."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun? Kuru temizlemesini almaya mı? Market alışverişine mi?" Huffs. "Yerinde olsam onu terk ederdim. Onun için fazla iyisin."

Edith, Logan'dan hoşlanmayan tek kişi olabilir. Benden başka. Onu hiç sevmeydi, o da onu hiç sevmeydi. Bana her zaman ondan uzak durmamı söylüyor ama ne zaman arka bahçeye gitsem beni görüyor ve konuşmak için yanıma geliyor.

"Logan'dan neden hoşlanmıyorsun?" Masada ona katılarak soruyorum.

"Herkesten daha iyi olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir pislik. Onunla neden evlendiğini anlamıyorum."

"Her zaman böyle değildi."

"Yani kabul ediyorsun," diyor gülerek. "Onun bir pislik olduğunu kabul ediyorsun." "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama bunu biliyorsun ve madem biliyorsun, o zaman neden hala onunla birliktesin?" Kahvesini yudumluyor.

"Hiçbir evlilik mükemmel değildir."

"Hayır, ama seni mutsuz etmemeli." "Mutsuz değilim."

"Kesinlikle öyle görünüyorsun. Perdeleri açtığında seni görüyorum. Bu mutfakta dolaşırken, hayatından nefret ediyormuş gibi görünüyorsun. Sonra o pislik eve geliyor ve sen gülümsüyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Olmadığım biri gibi davranmam. Sen de öyle yapmamalısın."

O haklı. Mutsuzum ama mutluymuşum gibi davranıyorum. Başka biri gibi davranıyorum. Ama bugüne, yani nihayet ondan uzaklaşacağım güne gelebilmek için bunu yapmak zorundaydım.

"Biliyorsun, sürekli mutsuz olmak sağlığın için kötü," diyor Edith. "Muhtemelen bu yüzden hastasın."

"Belki daha sonra konuşabiliriz," diyorum masadan kalkarak. "Yapmam gereken işler var ve gerçekten şimdi başlamam gerekiyor."

"Evet, iyi, ben gidiyorum." Edith kahvesini bitiriyor ve fincanı lavaboya götürüp duruladıktan sonra bulaşık makinesine koyuyor.

"Domatesler için teşekkür ederim," diyorum sürgülü kapıyı açarken.

"Ne düşündüğünü bana haber ver," diyor kapıda beni karşılayarak. "Denediğim yeni bir tür. Biraz tatlılar, kiraz domates gibi."

"Tamam, sana haber veririm," diyorum, umarım bana domates bitkilerinin birçok çeşidini anlatmaya devam etmez. Bahçecilik hakkında saatlerce konuşabilir.

"Bugün evden çık," diyor çıkarken. "Git kendin için bir şeyler yap."

Sürgülü kapıyı kapatmadan önce ona "Yapacağım," diyorum. "Söz veriyorum."

Tam da bunu yapmayı planladığım gün bana kendim için bir şeyler yapmamı söylemesi garip. Sanki neyin peşinde olduğumu biliyor gibi. Bilmiyor tabii ki. Bu sadece bir tesadüftü ama ben bunu doğru şeyi yaptığımın bir işareti olarak görüyorum. Riskli ve işe yaramayabilir ama denemek zorundayım.

Öğleden hemen önce çamaşır sepetini alıp yatak odasına getiriyorum. Yeni hayatımda giyeceğim kıyafetlerimi içine atıyorum. Kotlar, tişörtler, kapüşonlular. Logan'ın toplum içinde giymeme izin vermediği ve gardırobumda olmasını bile istemediği her şey. Onu kot pantolon ve tişörtlere ev temizliği için ihtiyacım olduğuna ikna ettim, bu yüzden onları saklamama izin verdi.

Çamaşır sepetini alıp yatak odasından çıkarken bir ses duydum. Sanki bir kapı kapanıyor gibiydi.

"Alo?" diye seslendim. "Orada kimse var mı?"

Ev sessizdi. Bir şeyler duyuyor olmalıyım. Bütün sabah oldu. Çok gerginim, Logan'ın beni öldüreceğinden endişeleniyorum.

Eve geldiğini duyduğumu düşünüp duruyorum. Ama programını kontrol ettim, bütün gün toplantıları var.

Koridordan mutfağa doğru ilerliyorum, yine bir ses duyunca duruyorum.

"Alo?" Dinlemek için durakladım ama bir şey duymadım. "Burada biri mi var?"

Yine bir şey yok. Tek bir ses bile yok.

Öne doğru bir adım atıyorum ve sert bir şeyin başımın arkasına çarptığını hissediyorum. Çamaşır sepeti ellerimden düşüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş bir halde tökezleyerek geri çekiliyorum, ortadaki adaya çarpıyorum ve ağır bir şekilde yere düşüyorum. Görüşüm kararıyor ve bilincimi kaybettiğimi hissediyorum.

BÖLÜM 3

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

MEVCUT GÜN

Logan ve ben ofisinde otururken nöroloğum Dr. Heron, "İyileşmen beklediğimden daha iyi gidiyor," diyor. Son kan tahlillerimin ve beyin taramalarımın sonuçlarını almak için buradayız.

"Bu ne anlama geliyor?" Logan soruyor.

"Kesi iyileşmiş, taramalar beyinde şişlik olmadığını gösteriyor ve kan tahlilleri de iyi görünüyor."

Logan önce bana, sonra doktora baktı. "Anlamıyorum.

Avery'nin kan tahlillerinin normal olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Normal aralığın dışında kalan birkaç değer var ama endişelenecek bir şey yok."

"Peki ya otoimmün hastalığı? Öylece geçip gitmiş olamaz, değil mi?"

"Alışılmadık bir durum ama imkansız değil." Dr. Heron bilgisayar ekranına bakıyor ve klavyeye tıklıyor. "Bunu açıklayamam ama otoimmün rahatsızlığına neden olan her neyse, Avery, artık bir sorun gibi görünmüyor."

"Bu nasıl olabilir?" Logan soruyor. "Yıllardır hastaydı."

"Bunu söylemek zor. Beyindeki travma Avery'nin bağışıklık sisteminin geçmişte olduğu gibi ona saldırmak yerine iyileşmeye odaklanmasına neden olmuş olabilir."

"Bunun daha önce olduğunu hiç gördünüz mü?" diye sordum.

"Görmedim ama bu mümkün olmadığı anlamına gelmez. Başından yaralandığından beri kan değerlerin giderek iyileşiyor, bu da bana ikisinin bağlantılı olduğunu söylüyor. Ya da başka bir teori var ama bu çok daha az olası."

"Nedir o?" diye sordum. "Diğer teori nedir?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bazen bir insan büyük bir stres altında olduğunda, vücudu yavaşlamasını ve kendine daha iyi bakmasını sağlamak için hastalanarak tepki verir."

"Stresli değildim. Yani, stresli olduğumu sanmıyorum. Açıkçası, hatırlayamıyorum ama neden stresli olacağımı bilmiyorum. Bir işim yoktu." "Hastalığınız sizde strese neden oluyordu," diyor Logan. "Sen iyileşmediğin için üzgünüm."

"Ama ne başlattı? Belirtileri ilk göstermeye başladığımda stresli olduğumu hatırlamıyorum."

"Tatlım, kardeşin öldü," diyor Logan, elimi tutmak için uzanarak. "Bunun senin için ne kadar kötü olduğunu hatırlamıyor musun? Sende yarattığı stresi?"

"John'un ölümünü hatırlıyorum ama semptomlarım daha sonra başladı." Dr. Heron'a baktım. "Sanırım ne dediğinizi anlamıyorum. Bunun benim iyileşmemle ne ilgisi var?"

"Ben de ona geliyordum." Öne doğru eğilip ellerini masasına dayadı. "Hafıza kaybınızla birlikte, vücudunuzun fiziksel olarak tepki vermesine ve semptomlarınıza neden olacak kadar yüksek düzeyde stres hissetmenize neden olan şeyi hatırlamıyorsunuz. Bu anılar olmadan, bedenin kendini bu durumdan ve onunla birlikte gelen semptomlardan iyileştirdi."

"Yani buna neden olan şeyi hatırlarsam semptomlar geri mi gelecek?"

"Bu mümkün, ama yine de bu sadece bir teori. Otoimmün bozukluklar çok karmaşık olabilir."

"Sizi temin ederim ki" diyor Logan doktora, "stres seviyesinin olabildiğince düşük olması için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu yüzden işini bırakması için ısrar ettim ve bu yüzden-"

"Bekle, bana bırakmamı mı söyledin?" Ben söyledim. "Bunun benim kararım olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi," diyor elimi ovuşturarak. "Demek istediğim, ayrılma kararını desteklediğim. Çalışmamamı sorun etmeyeceğimi düşündün ki bu tamamen yanlış. Evde kalmanı ve iyileşmeni istedim." Bana gülümsüyor ama samimi görünmüyor. Sanki bunu sadece doktor bizi izlediği için yapıyormuş gibi hissediyorum.

Neden böyle hissetmeye devam ediyorum? İnsanlar bana yalan söylüyormuş gibi, özellikle de Logan? Ona inanmamamı söyleyen o notu bulduğum için mi? Yoksa başka şeyler yüzünden mi? Sevmediğimden neredeyse emin olduğum halde sevdiğimi iddia ettiği yiyecekler gibi. Ama Logan neden bana doğru olmayan bir şey söylesin ki?

Keşke neler olduğunu bilseydim. Yaşadığım anılardan herhangi biri gerçek mi yoksa zihnim mi uyduruyor?

"Bize söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?" Logan doktora soruyor. "Sizi acele ettirmek istemem ama bir saat içinde belediye meclisi toplantım var."

"Git," diyorum ona gülümseyerek. "Toplantına git. Eve servisle gidebilirim."

"Tatlım, hayır, seni eve bırakırım ama toplantıya zamanında yetişmek istiyorsam hemen yola çıkmamız gerekiyor."

"Bugünlük bu kadar," diyor Dr. Heron. "Başka sorunuz yoksa tabii."

"Var," diye ağzımdan kaçırdım. "Bazı sorularım var." "Devam edin."

"Birkaç dakika sürebilir." Logan'a dönüyorum. "Toplantına git. Kalmana gerek yok."

"Hayır, sorun değil. Geç kalabilirim. Devam et ve sorularını sor."

Gitmesini istiyorum. Bunu duymasını istemiyorum ve asıl endişe verici olan nedenini de bilmiyorum. Kocamın burada olmasını istemeliyim ama istemiyorum.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum," diyorum. "Ve günün bu saatinde trafik kötü olabilir. Belediye meclisi toplantısına yetişmek istiyorsan hemen gitmelisin."

Saatini kontrol etti ve bir iç çekti. "Sanırım haklısın. Trafiği hesaba katmamıştım. Ama seni burada bırakmaktan nefret ediyorum." "İyi olacağım. Şimdi git, yoksa geç kalacaksın."

"Eve döndüğünde bana mesaj at. Rachel'ı arayıp gelip seni kontrol etmesini söyleyeceğim."

Rachel'ın gelmesine ihtiyacım yok ama Logan'ın ısrar edeceğini biliyorum, o yüzden buna izin veriyorum.

Logan elini sıkarak, "Dr. Heron, bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Benim için zevkti." Logan'a gülümsüyor. "İyi haberleri paylaşmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Akşama görüşürüz," diyor Logan ve eğilip bana bir öpücük veriyor.

O gittikten sonra Dr. Heron bana bakıyor ve "Başka ne gibi sorularınız var?" diye soruyor.

"Hafıza kaybımla ilgili. Sürekli bir şeyler hatırladığımı hissediyorum ama sonra bu anının gerçek olup olmadığından emin olamıyorum."

"Neden gerçek olduğunu düşünmüyorsun?"

"Çünkü Logan'a sorduğumda hiç yaşanmadığını ya da doğru olmadığını söylüyor. Mesela akşam yemeği için somon balığı yaptığım bir anım vardı. Kendimi mutfakta somon yaparken gördüm. Çok gerçek gibiydi, ama sonra Logan beni tanıdığı süre boyunca bir kez bile somon yapmadığımı söyledi."

"Peki bu anının kocanla tanışmadan öncesine ait olmadığından emin misin?"

"Hayır, yakın zamandaydı. Anı bizim evimizde, mutfağımızdaydı. Ve başka şeyler de var. Gerçek gibi görünen başka anılarım da var ama onları uyduruyor olabilirim. Bu mümkün mü? Olmamış anıları uydurmam?"

"Evet. Aslında, travmatik beyin hasarı geçirmiş kişilerde oldukça yaygın olabilir. Bazen size tanıdık gelen bir şey yaşarsınız ama anısına erişemezsiniz, bu yüzden beyniniz bir anı yaratır. Diğer zamanlarda, hafızanızı geri kazanmak için o kadar çaresiz olabilirsiniz ki zihniniz sahte anılar üretir."

İç çekiyorum. "Yani bunların hiçbiri gerçek değil. Hatırladığımı sandığım her şey uydurma mıydı?"

"Bunu söylemiyorum. Sadece bunun mümkün olduğunu söylüyorum." Bilgisayar monitörüne bakıyor. "Aslında, taramalarınıza baktığımda,

Şimdiye kadar daha fazla hafızanın geri gelmemiş olmasına şaşırdım."

"Gerçekten mi?" Monitöre bakmak için öne doğru eğildim ama ne gösterdiğini anlayamadım. Sadece farklı renklerde bölümleri olan bir kafatası taslağına benziyor. "O zaman belki de anılar gerçektir?"

"Kocanızın onların gerçekten yaşanmadığını doğruladığını sanıyordum."

"Ona hatırladığım her şeyi anlatmadım."

"O zaman oradan başlamanızı öneririm. Kocanıza hatırladığınız şeylerin gerçekten yaşanıp yaşanmadığını sorun."

Sorardım ama bana doğruyu söyleyeceğine inanmıyorum. Ama neden söylemesin ki? Logan iyileşmemi istiyor.

Dr. Heron, "Durumunuz oldukça sıra dışı," diyor.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Genelde travmatik beyin hasarında hastalar şimdiki zamanda bir şeyleri hatırlamakta güçlük çekerler, yani anahtarlarınızı nereye koyduğunuzu unutursunuz ya da bir randevu alırsınız ve sonra gitmeyi unutursunuz ya da yürüyüşe çıkarsınız ve eve nasıl döneceğinizi unutursunuz. Beyin hasarından sonra bu çok yaygındır, ancak siz bununla mücadele ediyor gibi görünmüyorsunuz."

"Hayır, bu tür şeyleri hatırlamakta sorun yaşamıyorum."

"Bu da beni geçmiş, özellikle de son iki yılı hatırlamakta neden zorlandığınız konusunda meraklandırıyor."

"Travmatik beyin hasarı olan insanların geçmişi unutmasının normal olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle, ama genellikle şimdiki zamanda da hafıza kaybı eşlik eder. Bir randevuyu unutmak. Eve nasıl gideceğini hatırlamamak. Bu tür hafıza kayıpları yaşamayı beklerdim ama yaşamıyorsun, ki bu alışılmadık bir durum."

"Neden öyle olsun ki? Neden sadece geçmiş hatırlarken sorun yaşıyorum da bugünü hatırlamıyorum?"

"Bir fikrim var ama yanılıyor da olabilirim. Bu konuyu açtım çünkü kocanızın yanında rahatsız olduğunuzu fark ettim."

"Rahatsız değildim," diyorum ama bu bir yalan. Hastanede uyandığımdan ve onu yatağımın yanında gördüğümünden beri Logan'ın yanında kendimi rahatsız hissediyorum. Kendime beni rahatsız edenin o olmadığını söyledim.

ama benim durumum. Kafamı çarptığımı ya da ondan önceki iki yılı hatırlayamamak tedirgin edici ve korkutucuydu.

"Elini tuttuğunda," diyor Dr. Heron, sesi sabit, "irkildin, sanki sana dokunmasını istemiyormuşsun gibi."

İrkildim mi? İrkildiğimi sanmıyordum ama doktorun bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum.

"Kocanızla sorunlarınız var mıydı?" Dr. Heron sordu. "Yaralanmanızdan önce mi?"

"Sanmıyorum ama hatırlayamıyorum, o yüzden söylemesi zor. Neden sordunuz?"

"Dissosiyatif amnezi denen bir şey var. Sıkıntılı bir olaydan sonra meydana gelen bir tür hafıza kaybıdır. Şiddet içeren bir suça tanık olmak gibi tek bir olay olabileceği gibi, aylarca hatta yıllarca devam eden bir olay da olabilir. Örneğin, çocuklukları boyunca tacize uğrayan çocuklar büyüdüklerinde bu olayı hiç hatırlamadıklarını fark edebilirler. Beyinleri, onları yaşananların acısından ve travmasından korumanın bir yolu olarak bunu bloke etmiştir. Bu unuttukları anlamına gelmez. Anılar oradadır. Sadece onlara erişemiyorlar."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Zihninizin hatırlamamayı seçtiği bir şey olmuş olabilir mi diye merak ediyorum. Sana büyük acı veren ve zihninin seni korumaya çalıştığı bir şey."

Düşünmek için duraksıyorum. "Belki kardeşimin ölümü? Bu benim için çok zordu. John ve ben çok yakındık. O benim en iyi arkadaşımdı. Ona herkesten daha yakındım, Logan'dan bile."

"Öldüğünde orada mıydınız?"

"Hayır, evinin arkasındaki barakada çıkan yangında öldü. Ama hafıza kaybımın nedeni bu olamaz. John'un öldüğü zamanı hatırlıyorum. Bunu görmezden gelmedim."

"Ölümünden *sonra* olmuş olabilir. Belki de onu takip eden aylar, onsuz yaşamak zorunda kalmak o kadar acı vericiydi ki, bunları unuttunuz."

"Ama sadece aylar değil. Son iki yılı hatırlayamıyorum."

"Kardeşinizin ölümünün sizi bu kadar uzun süre etkilemiş olması mümkün. Tıbbi geçmişiniz anksiyete ve depresyon için ilaç aldığınızı gösteriyor."

depresyon. Kocanıza bunları almanıza neyin yol açtığını sordunuz mu?"

"John'u kaybettiğim için çok üzgün olduğumu söyledi."

"Danışmana gittiniz mi?"

"Sanmıyorum. Logan bundan bahsetmedi."

"Kardeşini kaybettiğin için bu kadar perişan haldeyken danışmanlık almamış olman garip, ama herkesin yas ve aile ilişkileri gibi kişisel konuları bir yabancıyla konuşmaktan rahatsız olmasını anlıyorum."

"Yani benim sorunumun bu olduğunu mu düşünüyorsun? Beynim geçmişimin hatırlamak istemediği kısmını mı bloke etti?"

"Bence bu kesinlikle mümkün."

"Ama neden şimdi? Eğer bunun beyin hasarımla bir ilgisi yoksa, neden bu olay olmadan önce hafıza kaybım yoktu?"

"Beyin hasarınız bu anıları saklamak için bir katalizör olmuş olabilir. Bu anıların neden olduğu stres iyileşmenizi daha da zorlaştıracığından, beyniniz daha hızlı iyileşmenize yardımcı olmak için onları engellemiş olabilir."

"Anılar geri gelecek mi?"

"Geri gelebilirler ama çoğu zaman gelmezler. Bu gerçekten kişiye göre değişir. Geçmişe dönüşler yaşayabilirsiniz. Eğer yaşarsan, dikkatini vermeni ve bunları uydurduğun anılar olarak görmemeni tavsiye ederim."

O konuştuğunda ben daha umutlu hissediyorum. Belki de gerçek olduğunu düşündüğüm anılar gerçekten yaşanmıştı, yani aklımı kaybetmiyorum. Sadece zihnimin bloke ettiği anılara erişiyorum.

"Tetikleyicileriniz de olabilir" diyor Dr. Heron. "Tetikleyiciler genellikle anıyla bağlantılı duygulardır. Nedenini bilmeden onları hissedersiniz. Örneğin, belirli bir yerdeyken veya bir şekilde o anıyla bağlantılı bir kişinin yanındayken aniden çok endişeli hissedersiniz. Neden bu kadar güçlü bir tepki verdiğinizi açıklayamazsınız. Mantıklı gelmiyor. Bunun nedeni genellikle tetiklediği anının engellenmiş olmasıdır."

Hastaneden eve döndüğümde beri neler yaşadığımı tam olarak tarif etti. Logan'ın kokusunu aldığımda midemin bulanması gibi anlam veremediğim duygular yaşadım.

banyomuzdaki rafta duran kolonya. Ya da Logan'ın bana söylediklerinin doğru olduğuna güvenemediğimi hissetmek. Bana dokunduğunda kendimi rahatsız hissediyorum.

Ama bunların hepsi Logan'la ilgili, kardeşimle değil. Bu John'la ilgili olmadığı anlamına mı geliyor? Logan ve benim aramda bir şey mi oldu? Zihnimin hatırlamak istemeyeceği kadar kötü bir şey mi?

OTUZUNCU BÖLÜM

Eve döndüğümde yatak odasına gidip Logan'a mesaj atıyorum, evde olduğumu ve Rachel'ın gelmesine gerek olmadığını söylüyorum. Ama gönder tuşuna basar basmaz, onun kapıda olduğunu duydum.

"Avery?" Kapıyı çalıyor, sonra zili çalıyor. "Avery, benim. Rachel."

Buraya geleceğini nereden biliyordu? Logan ona söylemiş olsa bile, ne zaman evde olacağımı bilmiyordu. Ona mesaj attım.

"Avery?" Rachel yine kapıyı çaldı.

Belki onu görmezden gelirse evine geri döner. Ya da ona mesaj atıp biraz kestirmek üzere olduğumu söyleyebilirim. Bunu yapmak için telefonumu çıkarıyorum ve ön kapının açıldığını duyuyorum.

"İşte buradasın," diyor Rachel, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odamın kapısında belirerek. "Neden kapıyı açmadın?"

"Biraz kestiriyordum," diyorum, yapılmış, yorganı düzeltilmiş, yastıkları yerleştirilmiş yatağın yanında durarak. Uyuklamadığım belli ama belki fark etmez. "İçeri nasıl girdin? Kapıyı kilitlediğime yemin edebilirim."

"Anahtarım var." Elinde tutuyor.

"Nereden buldun onu?"

"Logan, kapıyı açmazsan ve iyi olduğundan emin olmak için içeri girmem gerekirse diye verdi."

"Logan sana gelmeni söyledi mi?"

"Evet, belediye meclisi toplantısına giderken beni aradı. Eve bırakılacağını ve ne zaman geleceğimi bilmem için arabaya göz kulak olmamı söyledi."

Neden sürekli burada birinin olmasında ısrar ediyor? Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Logan, Dr. Heron'un ne kadar iyi olduğumu söylediğini duymuş. Bu onu artık evde tek başıma kalabileceğime ikna etmek için yeterli olmalı.

Logan'ın konuşmanın diğer kısmını duymadığına sevindim, Dr. Heron bende nasıl dissosiyatif amnezi olabileceğini açıkladı. Eğer hafıza kaybına Logan sebep olduysa, bunu bilmesini istemiyorum. Çünkü eğer Logan zihnimi bloke edecek kadar korkunç bir şey yaptıysa, bu ona güvenemeyeceğim anlamına gelir. Ve güvenmiyorum. Haftalardır güvenmiyorum ama nedenini bilmiyordum. Şimdi bunun son iki yıl içinde olanlarla ilgili olduğunu düşünüyorum, görünüşe göre bloke ettiğim anılarla.

Logan gerçekten kötü bir şey yaptıysa, bunu benden saklamak isterdi. Geçmişe dair yaşadığım tüm anıları, sahip olduğumu düşündüğüm anıları inkar eder, hepsini uydurduğumu düşünmemi sağlardı. Sevdiğim yemekler gibi şeyleri bile. Jambonlu salatayı ya da soğanlı fajitayı sevdiğimi mi söylüyordu? Bunu gerçekte kim olduğum konusunda kafamı karıştırmak için mi söylüyordu? Hafıza kaybımın gerçekte olduğundan daha kötü olduğunu düşünmemi sağlamak için mi?

Bunu neden yapsın ki? Bana deli olduğumu düşündürmek pahasına da olsa bunu benden saklamaya kararlı olacak kadar korkunç ne yaptı?

"Öğle yemeği yedin mi?" Rachel sordu. "Çünkü Çin yemeği sipariş edebiliriz diye düşünüyordum. Canım Çin yemeği çekti ve hızlı teslimat yapıyorlar."

"Neden dışarı çıkmıyoruz? Güzel bir gün. Belki dışarıda yeriz."

"İsterdim ama burada kalmalıyız. Öğle yemeği sipariş edip verandaya çıkarabiliriz." Gözlerini deviriyor. "Edith'in arka tarafta bahçesinde çalışıyor olması dışında. Bizi görürse bize katılmak isteyecektir."

"Neden gidemiyoruz?"

"Logan dışarı çıkmanızı istemiyor." Anahtarını çiçekli eteğinin cebine sokuyor ve telefonunu çıkarıyor. "Çin yemeği istemiyorsan başka bir şey deneyebiliriz. Buraya yakın yeni bir sandviççi var. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ona doğru yürüyorum. "Biz arkadaşız, değil mi?"

Telefonunu indiriyor, bana endişeyle bakıyor. "Tabii ki arkadaşız. Neden soruyorsun?"

"Çünkü kocamla benden daha iyi arkadaşmışsın gibi davranıyorsun."

Gülümsüyor. "Hadi ama Avery. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Logan'ı çok az tanıyorum."

"Ama bunu nasıl bilebilirim?" diye soruyorum. "Belki de ikiniz arkadaş oldunuz ve ben hatırlamıyorum."

"Evet, Logan ve ben arkadaşız ama bunun nedeni seninle arkadaş olmamız ve onun Connor'la arkadaş olması. Bu seninle olan arkadaşılığımınla aynı türden bir arkadaşlık değil."

"O zaman neden hep onun tarafını tutuyorsun?" "Tutmuyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Eğer iyi arkadaş olsaydık, beni dinler ve Logan'ın söylediklerini unutturdun. Mesela şu anda ben yemeğe gitmek istiyorum ama sen istemiyorsun. Logan yüzünden."

"Çünkü senin sağlığını önemsiyorum. Bunun Logan'la hiçbir ilgisi yok."

"Doktordan yeni döndüm. Çok iyi olduğumu, beklediğinden daha iyi olduğumu söyledi. Logan da oradaydı. Doktorun iyi olduğumu söylediğini duymuş."

"Burada kalırsak kendimi daha iyi hissedeceğim," diyor, gülümsemesini sürdürmek için zorlanarak. "Hepsi bu kadar."

Her zaman mutlu olmadığı halde mutluymuş gibi davranıyormuş gibi hissediyorum. Söylediklerine rağmen, her gün buraya gelmekten, dergileri karıştırmaktan ve bana öğle yemeği hazırlamaktan hoşlanmadığını biliyorum. Peki bunu neden yapıyor?

Telefonunu kaldırıyor. "Bir arama yapmam gerekiyor. Bir dakika içinde döneceğim. Ben yokken, öğle yemeği için ne istediğini düşün." Aceleyle yatak odasından çıkıyor ve ben ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Oturma odasına geçip ön pencereden dışarı bakıyorum ve Rachel'ın telefonu ile evlerimizin arasından geçen kaldırımında bir ileri bir geri volta attığını görüyorum. Arama yapmak için neden dışarı çıktı?

Kiminle konuşuyor? Logan'la mı? Beni bir yere götürmeye izni olup olmadığını sormak için mi arıyor?

Logan'ı arıyor olamaz. Belediye meclisi toplantısında. Rachel'la konuşmak için toplantıyı terk etmez.

Telefonu kapatıyor ve kızgın ya da sinirli gibi başını sallayarak eve doğru yürüyor. İçeri giriyor, beni görünce aniden duruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sadece pencereden dışarı bakıyorum. Kiminle konuşuyordun?"

"Connor. Daha sonra gelebileceğini söyledi, ben de sormak istedim.

saat kaçta." Gülümsemesi belirir. "Söylediklerini düşünüyordum ve haklısın. Logan'ı dinlememeliydim. Eğer gerçekten yemeğe gitmek istiyorsan, gidelim."

"Bu ani fikir değişikliği neden?" Haklı olup olmadığını ve telefondakinin Logan olup olmadığını merak ederek soruyorum.

"Doktorun söylediklerini bana söylediğin için seni dışarı çıkarma konusunda kendimi daha iyi hissediyorum. Eğer gerçekten daha iyiyse, o zaman dışarı çıkmanın ne zararı var?"

"Logan'a danışmak istemediğine emin misin? Onayladığından emin olmak istemediğine emin misin?"

Gülüyor. "Tamam, demek istediğini anladım. Nereye gitmek istediğini biliyor musun?"

Logan'la buraya ilk taşındığımızda yaşadığımız mahallede bir restoran seçiyorum. Şu anda yaşadığımız yerden arabayla epey uzakta, bu yüzden Rachel oraya gitmeyi kabul edince şaşırıyorum.

Restorandan çıkarken Rachel'a, "Eski dairemiz buraya yakındı," diyorum. "Oradan geçmenin bir sakıncası var mı?"

"Eve gitsek iyi olacak. Belki başka bir zaman yaparız."

"Hadi ama. Gerçekten çok yakın. Uzun sürmez."

"Peki, tamam. Nereye gideceğimi söyle."

Sesi bana kızmış gibi geliyor, ki bu ondan bir şey yapmasını istediğimde verdiği yaygın bir tepki. İyi bir arkadaş bu şekilde tepki vermez, bu da arkadaşlığımızın onun söylediği kadar yakın olmadığını düşünmeme neden olan bir başka ipucu.

"Yavaşla," diyorum ona. "Tam burada."

"Bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?"

Cevap vermiyorum, hissettiğim duyguya odaklanıyorum. Güçlü ve tanıdık bir his ama eskiden burada yaşadığım için olduğunu sanmıyorum. O yıllar önceydi. Şu anda hissettiğim duygu bana daha yakın zamanda burada olduğumu düşündürüyor. Burada olduğum için rahatlamış, neredeyse mutlu hissediyorum, ki evdeyken böyle hissetmediğim için bu çok garip.

Rachel kiralama ofisinin önünden geçerken, "Kenara çek," diyorum. "Ne için?"

"Sadece yap şunu."

İç geçiriyor, sesi yine bana kızgın geliyor. Kenara çekip duruyor. "Tamam, şimdi ne olacak?"

"Hemen döneceğim." Arabadan indim.

"Bekle! Avery, nereye gidiyorsun?"

Onu görmezden geliyorum ve kiralama ofisine gidiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor masadaki kadın, klavyesinde bir şeyler yazarken başı öne eğik. Durdu ve gülümseyerek bana baktı. "Dönmüşsünüz."

"Beni tanıyor musunuz?"

"Birkaç ay önce buradaydın. Bir stüdyo istemiştin ama elimizde sadece tek yatak odası vardı. Jennifer'dı, değil mi?"

"Jennifer mı?" Beni başka biriyle karıştırmış olabileceğini düşünerek soruyorum.

"Jennifer Baxter mı? Seattle'dan mı?" Masasından kalktı. "Sanırım başvurunuz hâlâ bende, ama yoksa yenisini doldurmak sadece birkaç dakikanızı alır."

Jenny Baxter ilkokulda tanıdığım bir kızdı. Sonra ortaokuldan önceki yaz taşındı ve onu bir daha hiç görmedim.

Neden bu daire için bir başvuru formu doldurdum? Ve neden sahte bir isim kullandım?

"Bu sensin, değil mi?" dedi kadın sandalyesinden kalkarak. "Jennifer?"

"Evet," diyorum ve devam etmeye karar veriyorum. Bu kadın benim Jennifer Baxter olduğumdan emin görünüyor, bu yüzden ona sahte bir isim verdiğimden şüphe etmiyorum. Ama neden?

"Gelecek ay açılacak bir stüdyomuz var. Bu işe yarar mı, yoksa hemen bir şeye mi ihtiyacınız var? Geçen sefer buraya geldiğinizi biliyorum,

zamanlama konusunda emin değildiniz. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Evet," diyorum. "Hâlâ emin değilim. Elinizde ne var diye bir bakayım dedim. Buraya son geldiğimde sana ne demiştim? O hafta o kadar çok daire baktım ki kiminle konuştuğumu ve ne söylediğimi hatırlayamıyorum."

"Şehirde yeni olduğunuzdan ve kalıp kalmayacağınızdan emin olmadığınızdan bahsetmişsiniz. Bu yüzden daha kısa bir kira kontratı istediniz. Sanırım üç ay istediniz, bu mümkün ama daha pahalıya mal olacak."

Üç aylık kira kontratı mı? Neden üç aylığına buraya taşınayım ki? Logan ve ben ayrılıyor muyduk? Belki de öyledir. Belki de sorunlarımız vardı ve ben de birkaç aylığına taşınmaya karar verdim. Ama Logan bunu bana neden söylemedi? Ya da Rachel neden söylemedi? Eğer arkadaş olsaydık, Logan'la evlilik sorunları yaşadığımızı bilirdi. Ve neden sahte isim? İnsanların burada olduğumu öğrenmesini istemiyor muydum? Yoksa Logan'ın fikri miydi? İmajıyla çok ilgilidir. İnsanların evliliğimizin sorunlu olduğunu bilmesini istemezdi. Sahte bir isim kullanmam konusunda ısrar ederdi.

"Başka bir şey söyledim mi?" diye sordum.

"Neden soruyorsunuz?" diyor kadın şüpheli bir ses tonuyla. "Kaba görünmek istemem ama sizin-"

"Hatırlayamıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Travmatik bir beyin hasarı geçirdim." Ona başımdaki kesiği gösteriyorum; artık bandajla kapatılmıyor ama saçlarım uzadıkça kesiğin etrafı gizlenmeye başlıyor.

"Aman Tanrım," diyor kafama bakarak. "Çok özür dilerim. Sanırım bu neden geri gelmediğini açıklıyor."

"Aynı zamanda neden bu kadar çok soru sorduğumu da."

"Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim ama sanırım hepsi bu kadar. Stüdyoyu sordunuz, başvuru formunu doldurdunuz ve eğer tek yatak odalı daireyi kiralamaya karar verirsiniz geri döneceğinizi söylediniz, ki elimizde sadece bu vardı."

"Başvuruyu görebilir miyim?" diye sordum.

"Eğer hala bendeyseniz." Bilgisayarını açıyor, sonra klavyeye tıklıyor. "Görünüşe göre artık bende değil. Onları sadece sınırlı bir süre için saklıyoruz. Yeni bir tane doldurmak ister misiniz?"

"Şu anda olmaz." Rachel'ın hâlâ arabada olduğundan emin olmak için sokağa dönüp bakıyorum. Öyle ve telefonla konuşuyor. "Gitsem iyi olacak," diyorum kadına. "Yardımanız için teşekkürler."

Tam çıkarken kadının tekrar konuştuğunu duyuyorum. "Birini getirdiğinizi hatırlıyorum."

Geri döndüm. "En son buraya geldiğimde mi?"

"Evet, bir arkadaşınızı getirmiştiniz. Çok güzel bir kızdı. Uzun boylu, zayıf, siyah saçlı. Senden belki bir ya da iki yaş büyüktü?"

Rachel değildi. Sarı saçlıydı. "Adını biliyor musun?" diye sordum.

"Bir düşüneyim." Kadın durakladı. "Genelde isimleri hatırlamakta oldukça iyiyimdir. Onu kafamda canlandırabiliyorum." Tekrar duraklıyor. "Paige. Kulağa doğru geliyor mu?"

"Emin değilim. Yani, bu mümkün. Sadece bu isimde tanıdığım birini düşünemiyorum."

"Belki de yanlış anladım. Ama Paige olduğundan neredeyse eminim. İyi arkadaş gibi görünüyordunuz. Ondan haber almadığına şaşırdım."

"Evet, ben de."

"Avery," dedi Rachel ofise koşarak, "neden bu kadar uzun sürdü?"

"Avery?" dedi masadaki kadın, kafası karışmış görünüyordu.

"Gitmemiz gerekiyor." Kadına gülümsüyorum ve aceleyle ofisten çıkıyorum.

"Orada ne yapıyordun?" Arabaya bindiğimizde Rachel soruyor.

Rachel arabayı caddeye geri çekerken, "Konuşuyorduk," diyorum. "O kadın Logan'ı tanıyordu. Evsizlere yardım etmek için şehirde yaptığı tüm işleri anlatıp duruyordu."

"Logan nasıl ortaya çıktı?" Rachel öyle diyor.

"Ona adımı söyledim ve Fairmont'u duyunca Logan'la akraba olup olmadığını sordu."

"Bu yaygın bir isim. Aklına hemen Logan'ın gelmesi, onun ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor." Rachel bana baktı. "Sanki ünlü biriyle evliymişsin gibi."

"Pek sayılmaz. Onu sadece yerel halk duydu."

"Peki neden oraya gitmek istedin?" Rachel soruyor. "Bir daire aramıyorsun."

"Kiranın ne kadar olduğunu görmek istedim. Merak ettim."

Rachel bana baktı. "Merak etmek için garip bir şey, özellikle de bir daire kiralamayı düşünmüyorsan."

"Kocanız konut işinde çalışıyorsa garip değil. Her zaman şehirdeki kira fiyatlarından bahsediyor, bu da eski dairemizin şimdi ne kadar mal olacağını merak etmeme neden oldu."

"Ee? Ne kadar?"

Gülüyorum. "Bana hiç söylemedi. Logan hakkında konuşuyorduk ve unuttu. Sonra sen geldin ve ayrıldık."

Kırmızı ışıkta bekliyoruz ve Rachel söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi bana bakıyor. Umurumda değil. Eğer bana yalan söylüyorsa, ben de ona yalan söyleyebilirim.

Yalan söylediğini kanıtlayamam ama hissettiklerime bakarsam, iddia ettiğı gibi yakın arkadaş olduğumuzu sanmıyorum. Belki birkaç kez dışarı çıktık ya da birbirimizin evinde takıldık ama bu sadece komşuların yaptığı bir şey. Bu en iyi arkadaş olduğumuz anlamına gelmez. Eğer öyleyse bile, numara yapıyordu. Benden hoşlandığını bile sanmıyorum. Hiçbir ortak noktamız yok. Bir sohbeti sürdürmekte zorlanıyoruz.

Peki neler oluyor? Rachel neden benimle arkadaşlık numarası yapıyor?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

O akşam yemek yerken Logan'a "Artık Rachel'ın gelmesini istemiyorum," dedim. Ondan eve pizza getirmesini istedim, böylece bir şey yapmak zorunda kalmayacaktık.

"Bir anlaşmazlık mı yaşadınız?" diye soruyor, kendine biraz daha şarap doldururken.

"Hayır, sadece onun sürekli burada olmasından hoşlanmıyorum. Birinin beni izlemesine ihtiyacım yok. Artık çok daha iyiyim."

"Mutfakta yere yığılmadan önce sen de aynı şeyi söylemiştin. O gece dışarı çıkmak için planlarımız bile vardı. Dört gözle bekliyordun." Şarabını yudumluyor.

Doğruyu mu söylüyor yoksa yalnız kalmaktan korkmam ve birinin benimle kalması konusundaki ısrarına uymam için mi böyle söylüyor bilmiyorum. Her iki durumda da kararım değişmeyecek. Rachel'ı burada istemiyorum.

"Artık durum farklı," diyorum. "Doktoru duydun. Her şey iyi görünüyor, kan tahlillerim bile. Birinin benimle kalmasına ihtiyacım yok."

"Rachel sadece bakıcın olarak burada değil. O senin arkadaşın. Sana eşlik ediyor, böylece bütün gün konuşacak kimse olmadan sıkılmıyorsun." Kutudan bir dilim pizza daha alıp tabağına koydu.

"Başka arkadaşlarımı da çağırabilirim. Rachel olmak zorunda değil." "Hangi diğer arkadaşlar?"

"Eski işimden arkadaşlarım. Maureen gibi." Gözlerimi Logan'dan ayırmadan pizzadan bir ısırık alıyorum.

"Maureen Sacramento'ya taşındı."

"Taşındı mı? Ne zaman?"

Omuz silkiyor. "Yaklaşık bir yıl önce mi? Biz de dahil olmak üzere herkese bir e-posta gönderdi. Görmek istersen muhtemelen bulabilirim."

"Tamam, Maureen gitti ama işte başka arkadaşlarım da vardı."

"Yıllardır konuşmadığın. Ve onlarla iyi arkadaş değildin. Hatta onlardan şikâyet ettiğini hatırlıyorum." Şarap kadehini eline aldı ve bir yudum içti.

Pizzamı yere bırakıp ellerimi peçeteye sildim. "Peki ya Paige?"

Logan öksürüyor, neredeyse şarabından boğuluyordu.

"Kim?" "Paige. Onu tanıyorsun, değil mi?"

Boğazını temizler. "Evet. Paige'i tanıyorum. Sadece ondan bahsetmene şaşırdım. Onunla hatırlayamadığın bir zamanda tanıştın."

Bunu nasıl açıklayacağım? Ona daireden bahsedemem.

"Bana verdiği bir doğum günü kartını buldum," diyorum. "Eğer bana bir kart gönderdiyse, bunun arkadaş olduğumuz anlamına geldiğini varsayıyorum."

"Öyleydiniz," diyor kadehini bırakarak, "ama o senin için iyi bir arkadaş değildi. Olayların sadece olumsuz tarafını görüyordu ve bu seni etkilemeye başlamıştı. Onun etrafında olmak bile seni daha fazla strese sokuyordu. O çok mutsuz bir kadın ve bu mutsuzluğunu başkalarına da yaymaktan kendini alamıyor. Bu gerçekten çok üzücü."

"Onu en son ne zaman gördüm?"

"Kazanın olduğu hafta onunla konuşmuşsunuz ama onu en son ne zaman gördüğünüzü bilmiyorum. Muhtemelen bir komite toplantısında."

"Ne komite toplantısı?"

"Son bir yıldır, hayır işleri için para toplama etkinlikleri planlayan komitelerde gönüllü olarak çalışıyorsun. Paige'le de böyle tanıştın. O da seninle birlikte komitelerden birinde."

"Yani bir aydır ondan haber almadım mı? Aramadı ya da uğramadı mı?"

"Hayır, ama bu beni şaşırtmadı. İkiniz aylardır geçinemiyordunuz. Ona biraz ara vermen gerektiğine karar verdin, ben de kabul ettim. Sana yaşattığı stres çok fazla olmaya başlamıştı."

çok. Onu aramayı bıraktın ve hatta numarasını telefonundan sildin."

"Numarasını mı sildim? Bu hiç bana göre değil."

"O kadın sağlığınıza zarar veriyordu. Onunla arkadaşlığını bitirmekten başka seçeneğin yoktu."

Bu işte bir terslik var. Paige'e kızgın olsam bile numarasını silmezdim, özellikle de arkadaşsak.

"Onunla konuşmak istiyorum," diyorum.

Logan salları onun başını. "Hayır. l Yapma. istiyorum sen başlangıç o kadınla birdaha ilişki kurmam."

"Buna sen karar veremezsin. Benim var ve Paige'le konuşmak istiyorum." "Avery, onunla neler yaşadığını hatırlamıyorsun. İkimizin de neler yaşadığını. İnan bana, Paige'in hayatımızda olmaması en iyisi."

Bana söylediklerine güvenmiyorum. Ona inanmamamı söyleyen bir not buldum. Logan'ın bana doğruyu söylediğine inansaydım o notu yazmazdım.

"Numarasını nerede bulabilirim?" diye sordum. "Bir yere yazmış mıydım?"

Logan iç geçirdi. "Numarası bende var ama onu aramanı istemiyorum. Bu konuda ciddiym, Avery. O kadın senin isteyeceğin türden bir arkadaş değil."

"Paige'le arkadaş olmak istemediğimi nereden biliyorsun? Rachel'la arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorsun ve ben ondan hoşlanmıyorum bile."

"Rachel'dan hoşlanmıyor musun? Buraya taşındığından beri onunla arkadaşsın."

"Nedenini bilmiyorum. Hiçbir ortak noktamız yok. Ve dürüst olmak gerekirse, onun yanında kendimi rahat hissetmiyorum."

"Neden? Bir şey mi yaptı?"

"Hayır, sadece rol yapıyormuş gibi hissediyorum. Sanki arkadaşmışız gibi davranıyor ama değiliz."

Logan telefonunu çıkarıp karıştırıyor ve bana gösteriyor. "Bilmiyorum Avery, ama bana arkadaş olan iki insan gibi görünüyor."

Bana Rachel'la arka bahçesinde, verandadaki masasında oturmuş, önümüzde içkilerimizi yudumlarken çekilmiş bir fotoğrafımızı gösteriyor. Kolumu

ve gülüyoruz. Arkadaş gibi görünüyoruz ama fotoğraflar aldatıcı olabiliyor.

"Bu ne zaman çekildi?" diye sordum.

"Birkaç ay önce." Telefonunu yere bırakıyor. "Rachel senin için iyi bir arkadaş oldu. Bence şu anda onun hakkında ne hissediyorsan, daha önce nasıl biri olduğunu hatırlayamadığın içindir. Ona bir şans vermelisin."

"Belki, ama yine de burada olmasından hoşlanmıyorum. Bana bebek bakıcılığı yapıyormuş gibi hissediyorum. Bana sürekli ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyor, bu da onu sevmememe neden oluyor."

"Onunla bu konuyu konuşacağım."

"Hayır. Bunu düzeltmek için araya girmeni istemiyorum. Ve ona artık gelmemesini söylediğimde beni desteklemeni istiyorum."

"Bunu düşüneneğim."

İsteddiği kadar düşünebilir ama bu sonucu değiştirmeyecek. Rachel'a artık buraya gelmesine ihtiyacım olmadığını söylüyorum. Artık kontrolü ele almanın ve Logan'ın benim adıma karar vermesine izin vermemenin zamanı geldi.

"Paige'in numarasını istiyorum," diyorum. "Eğer bana vermezsen, kendim bulurum."

"Tamam." Pizzasını ısırmak üzereydi ama tabağa bıraktı ve telefonunu eline aldı. Kızgın ama umurumda değil. Paige'le konuşmam ve aramızda gerçekten ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. "Az önce sana numarasını mesaj attım."

"Teşekkür ederim," diyorum, istediğimi gerçekten yaptığı için memnun olmuş bir şekilde.

Logan ellerini bir peçeteye siliyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanıyor. "Onun geçmişini bilmek ister misin? Çünkü onunla tekrar ilişkiye girmeden önce gerçekten bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Ne geçmişi?"

"Tutuklanmış. Hem de birden fazla kez. Ve hapis yattı." "Ne için?"

"Uyuşturucu. Dükkan hırsızlığı. Sahte çek düzenlemekten." "Bu yakın zamanda mı oldu?"

"Daha gençken oldu. Zor bir geçmişi vardı. Koruyucu ailelerin içinde ve dışında büyüdü. On altı yaşında bir çocuğu oldu, liseyi bıraktı.

okul, uyuşturucu satıcılığı." Logan'ın kaşları kalkıyor. "Arkadaş olmak isteyeceğin birine benziyor mu?"

"Yardım komitelerinde gönüllü olarak çalıştığına göre belli ki hayatını değiştirmiş. O komiteleri yöneten zengin ve yaşlı hanımlar, hâlâ uyuşturucu satıyor olsaydı Paige'i kabul etmezlerdi."

"Artık o şeyleri yapmıyor olması değiştiği anlamına gelmez. İnsanların sadece iyi yönlerini görmek istediğini biliyorum ama ona güvenmiyorum ve onunla tekrar arkadaş olmanı gerçekten istemiyorum."

"Yine de onunla konuşacağım," diyorum ona. "Aramızda ne olduğunu bilmek istiyorum."

Aslında, bana neden bir daire aradığımı söylemesini istiyorum. Benim bilmediğim neyi biliyor ki?

"Ne yapman gerekiyorsa yap," diyor Logan. "Ama unutma Avery, seni onun hakkında uyarmıştım."

"Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımda insanlara ikinci bir şans verilmesi gerektiğine inanırdın. İnsanların geçmişleri yüzünden yargılanmaması gerektiğini söyledin."

"Evet, yanılmışım." Gülüyor. "Ya da bunu sadece seni benimle çıkmaya ikna etmek için söylemiş olabilirim. Gerçek şu ki, insanlar değişmez ve herkes kendini kollar."

"Bu alaycı bir bakış açısı. Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Mesele buna inanmak değil. Ben bunu biliyorum. Her gün görüyorum. Dünya böyle işliyor ve eğer bunu kabul etmez ve buna ayak uydurmazsanız, hayatta kalamazsınız." Kalkıp tabaklarımızı aldı. "Ben yemeği temizleyeceğim. Sen dinlenebilir ya da televizyon izleyebilirsin. Benim biraz iş yapmam lazım. Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

ıkıp misafir odasına gidiyorum. Logan'ın benden yatak odamıza geri dönmemi istememesine şaşırdım. Eğer isterse, neden yapamayacağıma dair bir bahane uyduracağım. Onunla aynı odayı ya da yatağı paylaşmak istemiyorum. Burada gerçekten neler olduğunu öğrenene kadar kocamla arama mesafe koyacağım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

"Alo?" diyor bir kadın sesi.

"Paige'le mi görüşüyorum?" Ne diyeceğimi bilemediğimi fark ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Onu dün gece arayacaktım ama Logan işe gittikten sonra bu sabaha kadar beklemeye karar verdim. Ne söyleyeceğimi planlamam gerekirdi ama bunun yerine, arkadaş olmadığımız halde hâlâ arkadaşmışız gibi onu aradım. Logan'a göre onunla bir aydan fazladır konuşmamışım.

"Avery?" dedi temkinli bir ses tonuyla. "Gerçekten sen misin?" "Evet. Bana ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Beyin hasarını mı? Evet ve seni görmeye gelemediğim için çok üzgünüm. Olaydan hemen sonra hastaneye gittim ama Logan gitmemi söyledi. Beni yanında istemediğini söyledi, ben de biraz daha zaman geçtikten sonra seni görmeme izin vereceğini umarak uzak durdum."

Logan bunu neden yaptı? Neden Paige'den bu kadar nefret ediyor? Neden bizi birbirimizden uzak tutmaya bu kadar kararlı?

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum," diyorum, "ama bana neler olduğunu anlatabilir misin? Başımdan yaralanmadan öncesini pek hatırlamıyorum. Logan'ın tek söylediği konuşmayı bıraktığımızdı ama nedenini söylemedi."

Söyledi ama bunu ona söylemeyeceğim. Hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemek istiyorum.

"Şimdi bu konuya girecek vaktim yok," diyor. "İşteyim ve yakında bir toplantıya katılmam gerekiyor. Daha sonra konuşabilir miyiz? Beşten sonra mesela?"

"Elbette. Seni altıda arayabilirim. Olur mu?"

"Aslında, neden bir araya gelmiyoruz? Seni görmeyi çok isterim." "Henüz araba kullanabilecek durumda değilim ama-"

"Ben seni alırım. Akşam yemeği için bir yere gidebiliriz." Sesi yükseliyor, sanki beni görmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Aramızda olanlardan dolayı kızgın ya da kırgın görünmüyor.

"Kulağa harika geliyor! Ne zaman burada olabilirsin?"

"İşten sonra oraya gideceğim, yani belki beş buçuk?"

"Tamam, hazır olacağım."

"Akşam görüşürüz!"

Logan Paige'le çıkmamdan hoşlanmayacak. Belki de ona söylememeliyim, ama o zaman neden evde olmadığımı nasıl açıklayacağım? Araba kullanamıyorum, o yüzden birinin beni aldığını bilecek.

Bu çok saçma. Yalan söylemeyeceğim. Logan'a gerçeği söyleyeceğim ve eğer bundan hoşlanmazsa, bu onun sorunu, benim değil.

Kapı çaldı. Rachel geldi. Dün gece ona mesaj atıp bugün gelmemesini söylemişim. Ya mesajımı görmedi ya da görmezden geliyor.

Kapıyı açtığımda "Merhaba!" dedi. "Kahve getirdim!"

"Teşekkürler," diyorum, fincanı ondan alarak. "Mesajımı gördün mü?"

"Evet ve kalmıyorum. Sadece sana kahve getirmek istedim." Bana gülümsüyor. "Ama artık buradayım, birkaç dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Onu içeri alıyorum, almazsam asla gitmeyeceğini biliyorum. Çok ısrarcı, bu da ondan hoşlanmamamın bir başka nedeni.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diyor, kanepeye oturarak. "Neden artık beni burada istemiyorsun?"

"Hiçbir şey olmadı. Sadece birinin beni izlemesine ihtiyacım yok." Karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Hepsinin bu olduğuna emin misin?"

"Rachel, bu seninle ilgili değil," diyorum, biraz onunla ilgili olsa da. "Bu benim daha fazla bağımsızlığa ihtiyaç duymamla ilgili. Kendi başıma bir şeyler yapabilmek istiyorum. Yeniden bir hayatım olsun istiyorum. Dışarı çıkmak ve bir şeyler yapmak."

"Ama araba kullanamıyorsun."

"Birinin beni almasını sağlayabilirim. Mesela bu gece. Bir arkadaşım la akşam yemeğine çıkmaya karar verdim."

"Ne arkadaş?" diye soruyor, sanki sadece onunla arkadaş olmalıymışım gibi incinmiş bir sesle.

"Adı Paige. Onu tanıımıyorsun ama sana ondan bahsettiğime eminim."

"Paige Ballard mı?" "Evet, o."

"İkinizin artık arkadaş olmadığını sanıyordum."

"Logan da öyle söyledi ama onunla telefonda konuştuğumda gerçekten çok nazikti. Aramızda ne oldu bilmiyorum ama o bunu aşmış görünüyor. Bu gece konuşup her şeyi yoluna koyacağız."

"Logan için sorun yok mu?"

"Fark etmez. Logan bana kiminle arkadaş olacağımı söyleyemez. Onu görmek zorunda bile değil."

"Onu her gün görüyor. Onunla birlikte çalışıyor."

"Başka birini düşünüyor olmalısın. Logan'la çalışmıyor. Nerede çalıştığını bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

"Brickhowser Development'ta çalışıyor. Logan sana söylemedi mi?"

"Hayır. Ne iş yapıyor?" Ne iş yaptığını hatırlayamadığım için soruyorum.

Biri hakkında en temel bilgileri hatırlayamamak çok sinir bozucu.

"Tam unvanını bilmiyorum ama şirket ile toplum arasında bir irtibat görevlisi gibi bir şey. Bu yeni bir pozisyon. Toplumdaki evsizlere yardım eden gruplarla çalışıyor ve onları Brickhowser mülklerinden birinde barınacak yerle eşleştiriyor. Bu konuda daha fazla bilgiyi web sitelerindeki basın bülteninden okuyabilirsiniz."

"Ve Logan onun patronu mu?" Logan'ın bana Paige'den bahsederken neden bunlardan hiç bahsetmediğini merak ederek soruyorum.

"Patronu değil ama Connor'la onun hakkında konuşurken duydum. Onunla pek anlaşıyor gibi görünüyor ama bence Paige işinde iyi gidiyor. Birkaç kez haberlere çıktı ve Brickhowser'ın topluma fayda sağlamak için yaptıklarından bahsetti. Onlara çok sayıda basın mensubu kazandırıyor ve kamera karşısında da çok iyi."

Belki de Logan bu yüzden ondan hoşlanmıyor. Belki de tüm ilgiyi onun çekmesini kısıkanıyordu. Başkalarının onu çalmasından hoşlanmıyor.

Özellikle de isteyken.

"Bu gece Paige'le görüşeceğini söylediğinde Logan ne dedi?"

"Henüz ona söylemedim. Ama dün gece onu arayacağımı söyledim."

"Peki o ne dedi?"

"Aramamamı söyledi. Onunla arkadaş olmamı istemiyor."

"Nedenini anlayabiliyorum. Onunla çalışmak ve sonra eve gelip onu evinde karısıyla takılırken bulmak garip olabilir."

"Bunu aşması gerekecek." Telefonum çalıyor ve kimin aradığını görmek için bakıyorum. "Logan arıyor. Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ediyor."

"Bunun şakasını bile yapma," diyor Rachel, ayağa kalkarak. "Şimdi gidiyorum ama bana ihtiyacın olursa hemen yan odada olduğumu unutma."

"İyi olacağım," diyorum, onunla kapıya kadar yürürken. "Kahve için tekrar teşekkürler."

O gittiğinde telefonumun çalması da durmuştu. Kapıyı kapattığımda Logan tekrar aradı.

"Selam," diye cevap veriyorum. "Rachel buradaydı, o yüzden aramanı kaçırdım."

İç geçiriyor. "Sana bir şey oldu sandım. Orada biri olsa bile telefonuna cevap vermelisin."

"Ve sen de çalışıyor olmalısın. Sürekli beni kontrol etmene gerek yok."

"Rachel'ın y a p m a s ı n a izin vermediğin için mecburum. Uzun süre kaldı mı?"

"Sadece birkaç dakika. Bana bilmediğim bir şey söyledi. Bana söylemen gereken bir şey."

Bir an sessiz kaldı, sonra tereddütle sordu, "Ne dedi?" "Paige'in senin şirketinde çalıştığını."

"Ah, o mu?" diyor, sanki tamamen farklı bir şey söyleyeceğimi sanmış gibi. Rachel'ın onun hakkında benim bilmediğim başka neler bildiğini merak ediyorum. "Evet, buraya gelmek için hukuk firmasındaki işinden ayrıldı."

"O bir avukat mı?"

"Paralegal, ama sıkılmıştı. Ne yazık ki şimdi burada."

"Neden o o Talihsiz mi? Rachel dedi O
olmuştur almak şirkete çok fazla basın.
Bundan mutlu olacağınızı düşünmüştüm."

"Bu konu hakkında konuşmayalım. Zamanım yok ve Paige hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Bu akşam onunla yemek yiyeceğim. Beni o alacak." Telefon sessiz.

"Logan? Hâlâ orada mısın?"

"Sana onunla görüşmeni istemediğimi söyledim," diyor sert bir tonda. "Ben de sana kiminle istersem onunla arkadaş olacağımı söyledim."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Sana söylediklerimi görmezden gelmenin?" Kızgın ama ben geri adım atmıyorum.

"Paige'le çıkıyorum. Senin onayına ihtiyacım yok."

"Eğer istersen, sana söz veriyorum, ona bulaştığına pişman olacaksın."

"Endişelenmiyorum. Aslında onu görmek için sabırsızlanıyorum. İşine dönmene izin vermeliyim. Hoşça kal!" Telefonu kapattım.

Paige'den gerçekten nefret ediyor. Ve beni ondan uzak tutmak istiyor. Nedenini bilmiyorum ama öğreneceğim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cipine bindiğimde Paige, "Seni görmek çok güzel," diyor. Yeni işi iyi kazandırıyor olmalı. Çok pahalı bir SUV.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum.

"Harika görünüyorsun!" Garaj yolundan çıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi. Hâlâ başım ağrıyor ve pek enerjim yok ama doktor kan tahlillerimin her şeyin normale döndüğünü gösterdiğini söyledi."

"Vay canına, yani otoimmün hastalığın ortadan kalktı mı?"

"Sanırım. Gerçekten bilmiyorum. Umarım geri gelmez."

Paige'e bakarken, erişemediğim anılarımin bir parçası olmasına rağmen onu hatırladığımı hissediyorum.

"Aradığına gerçekten çok sevindim," diyor. "Nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Logan'a sordun mu? Artık onunla çalıştığını duydum."

"Evet, garip, değil mi? Brickhowser'da çalışacağımı hiç düşünmemiştim ama avukatlık yapmaktan bıkmıştım ve bu iş kucağıma düştü."

"Gerçekten mi? Başvurmadın mı?"

"Başvurdum ama sadece formalite icabı. İş alanın ben olacağımı düşünmeden işi uydurdum." Bir ışıktaki durdu. "Ben de

Brickhowser'ın sahibi Steve ile konuşuyordum. Evsizlere konut bulmak için toplum gruplarıyla nasıl daha iyi bağlantı kurmaları gerektiğini anlatıyordum. Steve bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ve ertesi gün arayıp bana iş teklif etti." Işık yeşile dönüyor ve o caddede ilerlemeye devam ediyor.

"Eminim Logan seni orada gördüğünde şaşırmıştır."

"Şaşırdı ve kızdı." Bana baktı. "Umarım benim hakkımda söylediklerine inanmıyorsundur."

"Aslında pek bir şey söylemedi."

"Evet, doğru," diyor gülerek. "Sana geçmişimden bahsetmedi mi? Hâlâ o zamanki gibi berbat durumda olduğumu düşünmeni sağlamaya çalışmadı mı?"

"Anlatmış olabilir ama ben onu dinlemedim."

"İyi, çünkü o şeyleri sadece seni bana karşı kıskırtmak için söylediğini biliyorsun."

"Ama neden? Arkadaş olmamız onun için ne fark eder ki?"

"Gerçekten ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Son birkaç yılı hatırlamıyorum."

Bir otoparka girdi ve motoru kapattı. "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum. Eğer söylersem bana inanmayacağından ve Logan'ın hakkımda söylediği tüm kötü şeylere inanacağından korkuyorum."

"Anlat bana." Emniyet kemerimi çıkardım ve ona döndüm. "Bilmek istiyorum."

Başını sallıyor ve nefes alıyor. "Hiç Logan'ın seni kontrol etmeye çalıştığını hissettin mi?"

"Bazen öyle hissediyorum," diyorum ama gerçek şu ki, her zaman böyle hissediyorum. "İstedğini elde edemediğinde sinirleniyor mu?"

"Evet, ama giderek daha iyi oluyor," diyorum, Rachel'in gelmesini engellemeyi nasıl kabul ettiğini düşünerek. Ve bu gece Paige'le görüşmemi yasaklamadı. Bu konuda mutlu değil ama gitmeme de engel olmadı.

"Öfkesini senden çıkardığı oluyor mu?" diye soruyor. "Fiziksel olarak mı?" "Hayır, asla" diyorum ama sorusu bana Edith'in gelmesine izin verdiğim için bana kızdığı günü hatırlatıyor. Bana nasıl bağırıldığını. ve taze meyvelerini çöpe attı.

"Eskiden atardı," diyor. "Sen bana söylemezdin ama ben görürdüm. Cildindeki izleri, morlukları gördüm, onları kapatmak için sürdüğün tüm kapatıcıların arasından bile."

Bu yüzden mi o kadar kapatıcı sürdüm? Logan'ın bana vurduğu yeri örtmek için mi? Hayır, bu doğru olamaz. O bana vurmazdı.

"Bence orada olmayan şeyler gördün. Logan bana kötü davranıyordu onunla kalmazdım."

"Seni tehdit etseydi kalırdın. Ve tacizci kocalar tehdit etmeye bayılırlar."

"Logan tacizci olsaydı, bunu bilirdim," diye ısrar ediyorum. "Onun bu yönü şimdiye kadar ortaya çıkardı."

"Bu her zaman olmazdı. Genellikle büyük bir kavga ettikten sonra olurdu. Sana tokat attığı yerde yüzündeki izi ya da seni tuttuğu ve bırakmadığı yerde kolundaki morluğu görürdüm."

O bunları söylerken, neredeyse kafamın içinde olanları görebiliyorum. Ama bu bir anı mı, yoksa onun anlattığı şekilde hayal mi ediyorum?

"Ama sana bundan hiç bahsetmedim?"

"Hayır, ama bunu saklamaya çalışmak yaygındır. Pek çok kadın bunu yapar."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama neden böyle bir şey uydursun ki?

"Benimle daire bakmaya mı geldin?" diye sordum.

"Evet, birkaç ay önce."

"Neden bir daire istemiştin?"

"Logan'la aranızda sorunlar olduğunu söylemiştin. 'Sorunlar' derken istismarı kastettiğini biliyordum ama bunun olduğunu kabul etmeyeceğini de biliyordum, o yüzden bundan bahsetmedim. Sadece onu terk ettiğin için mutluydum. Ama sonra daireye gittik ve sen kontratı imzalamadın. Neredeyse imzalıyordun ama sonra fikrini değiştirdin."

"Nedenini biliyor musun?"

"Sanırım seni orada bulacağından korktun."

"Yani onu gerçekten terk edecek miydin?"

"Hiçbir zaman çıkıp öyle olduğunu söylemedin ama belli ki bunu düşünüyordun, yoksa o daire için başvuru formunu doldurmazdın."

"Logan bunların hiçbirini bilmiyor, değil mi?"

"Daire hakkında mı? Hayır, en azından ben bildiğini sanmıyorum. Senin ona söyleyeceğini hayal bile edemiyorum."

"Ve sen de ona bana nasıl davrandığı hakkında hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır, ama ondan hoşlanmadığımı biliyor. Bu yüzden seni görmemi istemiyor. Bu gece benimle çıkmaya izin vermesine şaşırdım."

"Beni vazgeçirmeye çalıştı ama ben geri adım atmadım. Onaylamasa bile gideceğimi söyledim."

"Peki o ne dedi?"

"Seninle ilişkiye girdiğim için üzgün olduğumu."

"Yani işi tersine çeviriyor. Onun yerine endişelenmen gereken kişinin ben olduğumu düşünmeni sağlıyor. Bu tam Logan'a göre. Umarım ona inanmazsın, çünkü sana o morlukları yapanın o olduğunu garanti ederim."

Bu gerçekten oldu mu? Eğer öyleyse neden hâlâ onunla birlikteyim? Bunu düşünmek, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışmak başımı ağrıttıyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum. "Sanırım eve gitmem gerek." "Akşam yemeği yemek istemiyor musun?"

"Bu gece olmaz. Aç değilim."

"Avery, seni üzmemi istememiştin," diyor Paige, sesi sıcaklık ve endişe dolu. "Bütün bunları sana sadece bilmek istediğini söylediğin için anlattım."

"İstedim ama şimdi kendimi hasta hissediyorum.

Eve gitmem gerek." "Orada kendini güvende hissediyor musun? Onunla olmak?"

"Bana zarar vermeyecek," diyorum ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Kafam çok karışık. "Sadece beni eve götür, lütfen."

Paige eve dönerken pek konuşmadı. Ben de konuşmadım. Logan konusunda ne yapacağıma odaklanmıştım. Paige'in onun hakkında söylediklerini ona söylersem, inkar edecektir. Peki doğru olup olmadığını nasıl bilebilirim?

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" Paige arabayı garaj yoluna çekerken sordu.

"Hayır, sanırım yatmaya gideceğim." "Bana kızgın mısın?"

"Kızgın değilim. Hatırlayamadığım için hayal kırıklığına uğradım."

"Evet, eminim bu zordur." Uzanıp elimi tuttu. "Bana ihtiyacın olursa, herhangi bir şey için, sadece ara, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Ciddiyim, Avery. Gecenin bir yarısı bile olsa beni ara. Neye ihtiyacın olursa yaparım."

"Teşekkürler, Paige." Cipten indim ve o da uzaklaştı.

İyi birine benziyordu, peki neden onunla konuşmayı bıraktım? Logan yüzünden olmalı. Onunla arkadaşlığımı bitirmem için beni zorlamış olmalı. Ama ben neden bunu kabul ettim?

"Logan?" Eve giriyorum. "Logan, ben geldim."

Cevap vermedi. Hâlâ işte olmalı. Mutfağa gidiyorum ve tezgahın üzerinde duran arabasının anahtarlığını görüyorum.

"Logan, neredesin?" Oturma odasına doğru yürürken seslendim. Yan pencereden dışarı bakıyorum ve Logan'ı yan tarafta görüyorum. Rachel'in evinde. Orada ne işi var? Connor'ı görmek için orada değil. Artık orada yaşamıyor.

Oraya gidip ne olduğuna bakmaya karar verdim. Bahçelerimizden geçerken, yan pencereden Logan'ı tekrar görüyorum. Eve gizlice yaklaşıp içeri baktım. Logan Rachel'la konuşuyordu. Üzgün görünüyordu, gözleri ağlamış gibi şişmişti. Logan elini tutarken ona bir şeyler söylüyor. Konuşmaya devam ediyor ve ona yaklaşıyor. Çok yakın. Karısı olmayan bir kadına durması gerekenden daha yakın.

Bir ilişkileri mi var? Bu yüzden mi Rachel'in yanında kendimi bu kadar rahatsız hissediyorum? Kocamla yatarken arkadaşımış gibi mi davranıyor?

Ben izlerken, Logan'ın gömleğinin önünü tutuyor ve ona bir şeyler söylüyor. İfadesi gergin ve aceleci, sanki söylediği şeyi kabul etmesi için çaresizce çırpınıyor. Keşke onları duyabilseydim, ancak vücut dilleri bunun komşular arasında geçen masum bir konuşma olmadığını anlatmaya yetiyor.

Logan ona doğru eğiliyor ve o da geri çekilip pencereye doğru koşuyor. Beni görmemesini umarak eğildim. Bir an bekliyorum, sonra yukarı bakıyorum ve perdelerin kapalı olduğunu görüyorum.

Ne yapmalıyım? Kapıyı mı çalmalıyım? Onları iş üstünde mi yakalayayım?

Her şey birden mantıklı gelmeye başladı. Rachel'ın etrafımda bu kadar yapmacık olmasının sebebi. Logan'ın Rachel'ın benimle takılması ve arkadaşmışız gibi davranması konusundaki ısrarı. Bir ilişki yaşadıklarından şüphelenmemem için beni yanıltmaya çalışıyorlar.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LOGAN

"Asla daha fazlası olmaması gerekiyordu," diyorum Rachel'dan uzaklaşarak. "Başladığında bu konuda anlaşıştık."

"Evet Logan, ama sonra değişti." Bana doğru koşuyor. "Bana karşı bir şeyler hissetmediğini söyleyemezsin. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz."

"Sen hiçbir şey yaşamadın. Karısı hasta olan benim. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bunu nasıl söylersin? Hastanede olduğu süre boyunca yanındaydım!"

"Geceleri benimleydin. Yatağımda. Ve, hey, bundan zevk aldım. Biraz stres atmak için iyi bir yoldu. Ama hepsi bu kadardı."

Dudağı titriyor. Bir daha ağlamasa iyi olur. Eğer ağlarsa, buradan giderim. Bunun için kaydolmadım.

"Seksten daha fazlasıydı," diyor. "Hâlâ öyle." Kolumu tutuyor. "Sana ondan daha çok değer veriyorum Logan."

"Karımı bu işe karıştırma," diyorum ondan uzaklaşarak. "Yaptığımız şeyin onunla hiçbir ilgisi yok. Ben Avery'yi seviyorum."

Rachel ofladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Onu sevmiyorsun ki! Ondan hoşlanmıyorsun bile!"

"Onu sevmeseydim, hâlâ onunla birlikte olmazdım."

"Onunla birliktesin çünkü o hasta!" Rachel neredeyse çığlık atacaktı. "İtiraf et Logan. İstedğin gibi bir eş olmadığını anladığın anda onu terk etmek istedin, ama sonra hastalandı ve sen onunla kalakaldın. Hasta karını terk edemezdin ve mükemmel imajının lekelenmesine izin veremezdin." Söylemine devam ederken ellerini dramatik bir hareketle etrafa savuruyor. "Medyanın ne diyeceğini bir düşünün. Logan Fairmont, Yılın Yardımseveri, Bay Dünyayı Kurtaran, tam da ona en çok ihtiyacı olduğu anda hasta karısını terk etmeye karar verdi. Etrafında ailesi olmayan zavallı küçük Avery, ona bakacak kimsesi olmadan kalacak."

"Bitirdin mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak söylüyorum. "Kabul et Logan. Bu yüzden hâlâ onunla birlikte olduğunu itiraf et."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum. Söylediğin şey saçmalık. Sadece neden seninle değil de onunla birlikte olduğumu açıklamak için bir bahane arıyorsun."

"O zaman söyle bana Logan. Neden Avery ile birlikte olmayı seçiyorsun?"

O seni istemiyor. Senden boşanmaktan mutlu olur." "Bunu sana söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Seninle mutsuz olduğu çok açık."

"Görmek istediğin şeyi görüyorsun, gerçeği değil." Yanından geçip gidiyorum. "Gitmem gerek. Yakında evde olur."

"Logan, bekle!" Rachel kapıya doğru koşup kapıyı kapattı. "Ona söyleyeceğim."

Eğer bunu bitirirsen, Avery'ye ne yaptığımızı söylerim."

"Hadi söyle." Kıkırdıyorum. "Hiçbir şey fark etmeyecek."

"Tabii ki fark eder! En iyi arkadaşını becerdiğini öğrendiğinde seninle kalmayacaktır."

"Sen onun arkadaşı değilsin. Ve kesinlikle en iyi arkadaşı da değilsin. Seni o şekilde düşünmüyor. Daha geçen gün bana senin sahte olduğunu düşündüğünü ve seninle vakit geçirmekten hoşlanmadığını söyledi. Bu yüzden sana artık gelmemeni söyledi."

Rachel'ın çenesi düştü, sonra da kapandı. "Yalan söylüyorsun!"

"Söylemiyorum. Ona kendin sor, gerçi Avery'yi tanıyorsam, duyguların incinmesin diye inkâr edecektir. Şimdi çekil yolumdan. Eve gitmem gerek."

Rachel kenara çekildi. "Bana bunun son olmadığını söyle. Lütfen Logan."

Ona bu şekilde davrandıktan sonra, hâlâ beni istiyor. Bu üzücü ama beklediğim bir şeydi. Bana bağlandı, ilişkimizin heyecanına bağımlı oldu. Buraya ona ilişkimizin bittiğini söylemeye geldim ama belki de bu kadar aceleci olmamalıyım. Hemen yan komşumuz. Ne zaman istersem hazır ve istekli.

"Bunu düşüneceğim." Ona bir parça umut vererek gülümsedim.

Uzaklaşırken hıçkırdığını duyuyorum, sonra da duvara çarpan bir şeyin sesini. Bana kızgın ama karıma daha da kızgın. Avery, Rachel'in istediği şeye sahip ama bunun kıymetini bilmiyor, bu da Rachel'in onu gerçekten hor görmesine neden oluyor. Avery ile hâlâ arkadaş olabilmesine şaşıyorum. Onun bakıcısı olmayı kabul ettiğinde şok olmuştum. Ama bunu Avery için yapmadı. Benim için yaptı. Avery iyileşirse, sonunda ondan boşanacağımı düşünüyor.

"Şimdiden evde misin?" Eve girip Avery'yi kanepede gördüğümde söyledim.

"Akşam yemeğini atlamaya karar verdik. Aç değildim." Gülümsüyor. "Rachel nasıl?"

Rachel'la birlikte olduğumu nereden biliyordu? Beni orada gördü mü? Görmüş olması önemli değil. Konuşarak bundan kurtulabilirim.

Karıma doğru yürüdüm ve yanına oturdum. "Durumu iyi değil. Onunla konuştun mu?"

"Hayır, ama sorunu her neyse, eminim kendini daha iyi hissetmesini sağlamışsındır." Avery sırtıyor. "Peki bu ne zamandır devam ediyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Rachel. Onunla yattığını biliyorum. Seni gördüm." Pencereyi işaret etti. "Tam orayı. Birkaç dakika önce."

"Sence Rachel ve ben-" Gülüyorum. "Tatlım, Rachel'la aramızda bir şey yok. Sadece konuşuyorduk. Hepsi bu."

"Evet, doğru. Seni onunla gördüm. Ona dokunduğunu gördüm. Bir komşuna böyle davranamazsın."

"Eline dokundum. Onu rahatlatmaya çalışıyordum. Connor'ın başka biriyle görüştüğünü öğrendiği için üzgündü ve ağlıyordu."

"Neden umursasın ki? Connor taşındı. Boşanıyorlar."

"Evet, ama yine de sevdiğin kişinin başka biriyle hayatına devam ettiğini öğrenmek zor."

"Connor'dan hoşlanmıyor bile. Sadece eşyalarını aldığı ve kirayı ödediği için orada yaşamasına izin veriyordu. Üzgün değil. Sen oraya gidip ona ilgi gösteresin diye numara yapıyordu."

"Avery, bu adil değil," diyorum, sesimi sabit ve makul tutmaya dikkat ederek. "Onların ilişkisinin nasıl olduğunu bilmiyoruz, tıpkı onların bizimkini bilmediği gibi."

"Rachel'ın beni aldattığını bildiğinden eminim, çünkü aldattığın kişi o."

"Seni aldatmıyorum." Avery'nin yanına kaydım ve elini tuttum. "Sen varken neden başka biriyle birlikte olmak isteyeyim ki?"

"Sana inanmıyorum. Ona bakış şeklin-"

"Üzüldüğüm birine bakış tarzımdı. Bekâr olsaydım bile Rachel gibi bir kadın istemezdim. O benim tipim değil. Onu çekici bulmuyorum."

"Nasıl etkilenmezsin? O çok güzel ve her zaman mükemmel görünüyor."

"Bana göre, şu anda baktığım kadın mükemmel. Ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın."

"Evet, tamam." Avery gözlerini deviriyor ama biraz gururunun okşandığını söyleyebilirim.

"Ben ciddiym. Ciddi olmasam bunu neden söyleyeyim ki?" "Az önce seni Rachel'la gördüğümü unutturmak için."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Rachel'la aramızda bir şey yok." Avery'nin çenesini kavradım ve yüzünü kendime doğru kaldırdım.

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Buna inanmak istiyorum ama..." Yere bakıyor.

"Ama ne?"

"Ama sonra seni Rachel'la gördüm ve Paige senin -" Durur ve bir nefes alır. "Kime inanacağımı bilmiyorum. Keşke hayatımızın eskiden nasıl olduğunu hatırlayabilseydim."

"Hayatımız harikaydı. Hâlâ da öyle."

"Sürekli hasta olsaydım o kadar da harika olamazdı."

"Buna engel olamazdın. Ve ben senin için buradaydım, sana bakıyordum." Elini ovuşturuyorum, parmaklarını kendiminkilere doluyorum. "Bu konu hakkında konuşmayalım."

geçmiş. Önemli olan şu an." Elini tutuyorum ve kanepede arkama yaslanıyorum. "Peki Paige ne dedi?"

Ses tonumu hafif ve rahat tutuyorum, sanki sadece sohbet ediyormuşum gibi, ama içimde umutsuzca öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Paige'in karımla bir daha asla konuşmaması gerekiyordu. Ondan uzak durmasını istedim ama belli ki beni dinlemedi. Asla dinlemez. Avery'nin hayatına tekrar girmeye çalışacağını bilmeliydim.

"Bana yeni işinden bahsetti," diyor Avery. "Ve çocuklarından."

Bu bir yalan. Paige tüm zamanını Avery'ye ne yapması ve neye inanması gerektiğini söyleyerek geçirdi. Onu önemsiyormuş gibi davranarak. Paige böyle yapar. O bir manipülatör. Nasıl çalıştığını biliyorum çünkü ben de onun gibiyim.

"Dürüst ol, Avery. Sana beni dinlememeni söyledi, değil mi? Onunla arkadaş olmanı istemediğimi biliyor ama yine de onunla takılmanı söyledi."

"Onun ne söylediği önemli değil. Ya da *senin* ne dediğinin. Ben istediğimi yaparım." Ayağa kalktı. "Ben odama gidiyorum."

"Avery, bekle. Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Neler olduğunu anlayana kadar konuşamam."

"Neyi çözmen gerekiyor?"

Önce yere, sonra bana baktı. "Sana ya da bir başkasına güvenebilir miyim bilmiyorum. Bana söylenenlerin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ve bunu öğrenene kadar hiçbir karar veremem."

"Ne hakkında kararlar? Bizim hakkımızda mı?"

"Şu anda konuşamam." Yürüyüp odasına gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Ofisime girip kapıyı kapattım ve telefonumu çıkardım.

Damarlarımda saf öfke dolaşarak aramayı yapıyorum. Hâlâ bununla uğraşmak zorunda olduğum için öfkeliyim. Şimdiye kadar bitmiş olması gerekiyordu. Haftalar önce bitmiş olmalıydı!

"Ne istiyorsun?" diye cevap veriyor ses.

"Bunun bitmesi gerekiyor," diyorum, yerde adımlarken telefonu sıkıca kavrayarak.

"Katılıyorum."

"Oh, şimdi mi kabul ediyorsun?" Alay ettim. "Hani sen-"

"Ne söylediğimi biliyorum. Ama bundan bıktım. Bu işi bitirmek istiyorum."

"Bunun bir an önce olması gerekiyor," diyorum, hâlâ yerde volta atarak. "Ne olduğunu bilmek istiyor ve öğrenmeye kararlı."

"Bir şey hatırladı mı?"

"Hayır, ama hatırlama ihtimali var, bu yüzden bekleyemeyiz." "Peki ne zaman buluşmak istiyorsun?"

Bir yer ve zamana karar verdik. Bunun son olduğunu açıkça belirtiyorum. Artık ikinci bir şans yok. Bu sefer doğru yapılmazsa, kendim yapacağım. İşte bunu bitirmek için bu kadar çaresizim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

AVERY

Logan dün gece bana Rachel'la yatmadığını söylerken çok ikna ediciydi. Ona inanmak istedim ve bir parçam inanıyor. Logan'ın bana böyle ihanet etmeyeceğine inanmak isteyen yanım. Onu Rachel'ın evinde görmek hiçbir şeyi kanıtlamaz. Belki de gerçekten sadece onunla konuşuyordu. Logan'ın beni ne kadar çok sevdiğini söylemesine gelince, ciddi olduğuna inanmak istedim. Çok samimi görünüyordu. Ama gerçek olmayabileceklerini bile bile sözlerinin beni etkilemesine izin veremezdim.

Dün gece Paige'in bana Logan'ın kötü davrandığını söylemesi, sonra eve gelip Logan'ın beni ne kadar çok sevdiğini söylemesi - onu ve Rachel'ı gördükten sonra - kafamı her zamankinden daha çok karıştırdı. Gerçeği öğrenmeliyim. Hafızamın küçük bir parçasını bile geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ipucu bulmak için evi didik didik edeceğim.

"Bütün gün burada yalnız kalmanın iyi olacağından emin misin?" Logan kahvaltı yaptığım masaya gelerek soruyor.

"Milyonuncu kez söylüyorum, evet," diyorum ona gülümseyerek.

Eğiliyor ve beni öpüyor. "Bana ihtiyacın olursa ara." "Saat kaçta evde olacaksın?"

"Emin değilim. Sana sonra haber veririm." Tezgâhtan anahtarlarını alıyor. "Bugün ziyaretçi kabul etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Neden?"

"Dinlenmeye ihtiyacın var, misafir ağırlamaya değil."

"Rachel'ın uğrayacağından eminim, her ne kadar artık gelmesine gerek olmadığını söylesem de."

"Onu görmek istemiyorsan kapıyı açma. Ondan uzak durman muhtemelen en iyisi. Şu anda iyi bir durumda değil."

Bu yüzden mi beni onun yanında istemiyor? Yoksa ilişkilerini bana anlatmasından mı korkuyor? Aralarında bir şey olup olmadığından hâlâ emin değilim ama bunu göz ardı etmiyorum.

"İşe gitmelisin," diyorum ona, acele edip gitmesini dileyerek.

"Evet, akşam görüşürüz." Garajın kapısından çıkıyor, sonra arabasını sürüp gittiğini duyuyorum.

Sonunda yalnız kaldım. Kalkıp bulaşıklarımı lavaboya götürüyorum, sonra kahvemi yeniden dolduruyorum. Kafein takviyesine ihtiyacım olacak. Önümde yoğun bir gün var.

Hızlı bir duştan sonra giyinip ana yatak odasına gidiyorum. Komodinlerle başlıyorum, Logan'ın ve benimkilerle. Her şeyi çıkarıp elime alıyorum ama tek bir anı bile aklıma gelmiyor.

Sonra, şifonyeri arıyorum. Logan'ın çekmecelerine bakıyorum, sonra kendiminkilere. İç çamaşırı çekmecemde geldiğimde, balayımdaydığım dantelli beyaz ayakkabıyı görüyorum. Logan beni onun içinde gördüğünde şok olmuştu çünkü ben böyle şeyler giyen biri değilim. Ama Logan'ın hoşuna gideceğini biliyordum, bu yüzden onu sevdiğim ve o gecenin özel olmasını istediğim için giydim.

O zamanlar çok mutluyduk. Gerçekten de mükemmel eşimi, sonsuza dek birlikte olacağım adamı bulduğumu sanmıştım. Beyaz ayıcığı çıkarırken gözlerim doldu, o zamanları hatırladım ve onları geri istedim.

Logan ve bana ne oldu? İşler ne zaman değişti? Hastalandığım zaman mı? Seks hayatımız o zaman yavaşladı. Bizi ayıran şey bu muydu? Sadece bu olamaz. İlişkimiz seksten çok daha fazlasıydı.

Ayıcığı çekmeceye geri koyuyorum, en arkaya itiyorum, muhtemelen bir daha asla giymeyeceğimi biliyorum. Onu atmalıyım. Ben

Onu almaya gittiğimde çekmecenin arkasında bir şey fark ettim. Çekip çıkarıyorum ve bir fotoğraf olduğunu görüyorum, şu şipşak baskı yapan fotoğraf makinelerinden biri gibi. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama sonra bunun benim bir fotoğrafım olduğunu fark ettim. Yüzümün yakın çekimi. Yanağım kırmızı ve iltihaplı görünüyor.

Fotoğrafı çevirdiğimde, üzerinde benim el yazımla yazılmış bir şey görüyorum. Şöyle yazıyordu:

LOGAN YÜZÜME VURDU. ONU gizlememi SAĞLADI VE MIA'YI
DÖVDÜ, BİRINE SÖYLEDİM.

Kelimelerin altında bir tarih yazılı. Hatırlayamadığım bir zaman diliminde.

"Hayır," diye fısıldıyorum fotoğrafa bakarak. O bunu yapmazdı. Logan bana vurmazdı. Kız kardeşimi tehdit etmezdi.

Ama yaptı. Kanıtı elimde tutuyorum.

Paige doğruyu söylüyordu. Logan kötü davranıyordu. Bana vurdu. Sadece bir kez mi, yoksa her zaman mı oluyordu? Bu sorunun muhtemel cevabını düşündükçe midemin bulandığını hissediyorum.

Çekmeceyi çıkarıp ters çevirerek daha fazla fotoğraf arıyorum ama bulabildiğim tek fotoğraf yüzümün fotoğrafı. Daha fazlası varsa da burada değiller.

Diğer çekmeceleri de çıkarıp hepsini boşaltıyorum ve çılgınca daha fazla fotoğraf arıyorum ama hiç yok. Ya sadece bir tane vardı ya da fotoğrafları başka bir yere saklamıştım.

Banyoya girip lavabonun altında fazladan sabun ve saç ürünlerimi sakladığım yeri arıyorum. Logan eşyalarını bir rafta tutuyor. Lavabonun altına baktığından şüpheliyim, bu da burayı iyi bir saklanma yeri yapıyor. Her şeyi çıkardım. Ama tek bir fotoğraf bile bulamadım.

Bitkin bir halde yere uzandım ve tavana baktım. Logan bana vurdu. Beni sevdiğini iddia eden adam yüzüme vurdu, sonra da birine söylersem kız kardeşime zarar vermekle tehdit etti. Bu evlendiğim adama hiç benzemiyor. Logan'ın hataları var ama böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Logan ve benimle ilgili son anılarımdan birini düşünüyorum. John öldükten birkaç hafta sonraydı. Logan ve ben yataktaydık ve bana John öldüğü için ne kadar üzgün olduğunu anlatıyordu. Kardeşimin hayatımın geri kalanını yas tutarak geçirmemi istemeyeceğini ve artık hayatıma devam etme zamanının geldiğini söyledi. Logan'a kızdığımı hatırlıyorum, kardeşimin kaybını atlatmam için beni acele ettiriyormuş gibi hissediyordum. Ama Logan'ın niyetinin kötü olduğunu sanmıyorum. Sözlerinin bana yardımcı olacağını düşünüyordu. Beni seviyordu ve beni böyle üzgün görmekten hoşlanmıyordu.

Hatırladığım Logan bu. O Logan bana asla vurmazdı. Ne oldu peki? Bunu neden yaptı? Sarhoş muydu? Sarhoş olsa bile, bu davranışını mazur göstermez.

Yaptığım pisliği temizlemeliyim. Boş dolaba bakıyorum, her şeyi yerine koymadan önce silmem gerektiğini düşünüyorum. Tam kalkmak üzereydim ki lavabonun altında bir şey fark ettim. Tezgahın alt tarafına bantlanmış bir fotoğraf vardı. Daha iyi bakmak için hareket ediyorum ve sadece bir değil, birkaç fotoğraf görüyorum.

Her birini dikkatlice soyup yere diziyorum. Hepsi benim resmim ya da ben öyle sanıyorum. Bazıları kolumun yakın çekimi, sanki biri beni sertçe tutmuş ve bırakmamış gibi görünen koyu morlukları gösteriyor. Yatak odasında bulduğum resimdeki gibi yanağımda kırmızı bir iz olan yüzümün bir fotoğrafı var.

Fotoğrafları çevirdiğimde daha fazla tarih ve şöyle bir yazı buldum:

LOGAN /AI4MONT BUNU YAPTI

Adının tamamını yazmam garip. Sanki başka birine söylüyormuşum gibi.

Sanki polise söylüyormuşum gibi.

Yaptığım şey bu olmalıydı. Logan'ın yaptıklarını belgeliyordum, böylece başıma bir şey gelirse polis bunu yapanın Logan olduğunu bilecekti.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda nabzım hızlandı. Logan bana zarar veriyordu. Ondan korkuyordum. Beni öldürebileceğinden korkuyordum.

Bu yüzden mi hatırlayamıyorum? Hafıza kaybıma neden olan şey Logan'ın istismarı mıydı?

Dissosiyatif amnezi. Nöroloğum öyle dedi. Hayatımda hatırlamak istemeyeceğim bir şeyden kaynaklanabileceğini söyledi. Beynimin benden sakladığı korkunç bir travma.

Bu fotoğrafları görünce, bunun o olması gerektiğini düşünüyorum. Zihnim hatırlamak istemedi. Hafıza kaybımın beyin hasarımla hiçbir ilgisi yoktu. Hatırlayamıyorum çünkü hatırlamak istemedim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

LOGAN

"Geç kaldın," diyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ben ona doğru ilerlerken bana ters ters bakıyor.

"Bir toplantıdaydım. Öylece çıkıp gidemezdim." Engebeli zeminde tökezliyorum, düşmeden önce kendimi yakalıyorum.

Gülüyor. "Çok yürüdün mü?"

"Ormanda olmaz. Burada buluşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Önünde duruyorum ve deri mokasenlerimi kaplayan kiri fark ediyorum. "Şimdi ayakkabılarım kirli. Bunu nasıl açıklayacağım?"

"Sadece sil onları. Şikayet etmeyi de bırak. Buluştuğumuz her yerde kameralar olacak. Birlikte görülme riskini göze almak ister misin?"

"Acele edelim. Birini mi buldun?" "Hayır. Bunu kendim yapacağım."

Ona baktım, ciddi olup olmadığından emin değildim. "Sen mi? Kendin mi tutuyorsun?"

"Hayır. Sen tutacaksın. Paranın yarısını şimdi, kalanını sonra istiyorum. Ve daha önce ödediğinin iki katını istiyorum."

"İki katını ödemeyeceğim," diye alay ettim. "Sana zaten istediğimden fazlasını ödedim ve şirketimde bir iş buldum. Bu hak ettiğinden çok daha fazlaydı. Ve sonra işi bile bitirmedin!"

"Çünkü bunu yapması için başkasına güvendim. Bu yüzden bu sefer kendim yapıyorum."

"Sana inanmıyorum," diyorum ona meydan okuyarak. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence yapabilirsin. Sadece yapacağını sanmıyorum."

"O zaman beni çok iyi tanımıyorsun. Daha kötülerini de yaptım."

"Eminim yapmışsındır, ama sevdiğin birine değil. Üzüldüğün birine."

"Onun için üzülüyorum. Senin gibi birine bulaşması kendi hatası."

"Birisi senin erkek seçimin için de aynı şeyi söyleyebilirdi."

"Ben ondan daha akıllıydım. O gelene kadar beklemedim-"

"Tartışacak zamanım yok. Bana sadece planı anlat."

"Öncekiyle aynı, sadece bu sefer başkası yerine ben yapacağım."

"Öncekiyle aynı mı?" Öfkelendim. "Planın bu mu? Unuttuysan söyleyeyim, işe yaramadı. Avery hâlâ hayatta. Onun ölmesi gerek! Beni anlıyor musun? Sen evden çıkmadan önce onun ölmesini istiyorum!"

"Evet, bunu biliyorum."

"Biliyor musun? Çünkü geçen sefer ne yapılması gerektiği konusunda çok nettim ama eve geldiğimde onun hâlâ hayatta olduğunu gördüm."

"Ambulans çağırmamalıydın. Onu orada bıraksaydın, şu anda ölmüş olurdu."

"Onu bırakamazdım. Evimizin arkasında yaşayan o aptal kadın beni gördü. Eve geldiğimi gördü. Beni mutfakta gördü. Eğer Avery'yi orada bıraksaydım ve ondan yardım almasaydım, yaşlı kadın beni ihbar ederdi. Kendi işine bakamıyor. Ona katlanamıyorum. Bir dahaki sefere onu öldürmek zorunda kalabilirim."

"Buna gerek kalmayacak. Bundan sonra taşınacağını söylememiş miydin?"

"Evet, ama hemen değil. En az birkaç aylık bir yas dönemi olması gerekiyor, sonra burayı satacağım."

"Ve herkese bunu yapmak zorunda olduğunu çünkü karın olmadan orada yaşamanın çok acı verici olduğunu söyleyeceksin."

"Aynen öyle." Bana ne kadar benzediğini düşünerek ona gülümsüyorum. Geçmişlerimiz birbirine hiç benzemiyor ama aynı şekilde düşünüyoruz ve ikimiz de ilerlemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Avery yerine onun gibi biriyle evlenmeliydim.

Fena görünmüyor. Aslında son derece çekici, Rachel'dan bile daha çekici ama düşüncelerimin o yöne gitmesine izin vermedim. Onu ne için işe aldığımı odaklanmıştım. Ama şimdi, yakında biteceğini bildiğimden, onu farklı görüyorum. Ve söylemeliyim ki, işi kendisinin yapmak istediğini bilmek beni biraz tahrik ediyor.

"Anlaştık mı?" diye soruyor.

"Evet. Buna zaten karar verdiğimizizi sanıyordum." "Ödememi kabul etmedin."

Bunu düşünmek için bir dakikamı ayırdım. "Peki, tamam. Ücreti iki katına çıkaracağım." "Yarısı peşin ödenecek."

"Evet, parayı eskisi gibi aynı yere bırakacağım." "O zaman sanırım burada işimiz bitti."

Beni geçip gitti ama onu durdurup belinden yakaladım. "O kadar çabuk değil."

"Neden? Ne yap-"

Bitirmesine izin vermedim. Onun yerine, vücudunu kendime doğru çekerek onu öpüyorum.

Beni itti. "O da neydi öyle?" "Hadi ama," diyorum sırtarak. "Sadece itiraf et." "Neyi itiraf edeyim?"

"Benden etkilendiğini. Bunu bir iş ilişkisinin ötesine taşımak istediğini."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülüyor. "Ya da belki de hayal görüyorsun. Gerçekten seni istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Yoksa bunu neden yapasın ki?"

"Para için. Bunu yapmamın tek nedeni bu." Bana yaklaşıyor, elini göğsüme koyuyor ve bana bakıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama her kadın seni istemiyor. Ben, kendi adıma, senden hiç hoşlanmıyorum."

"Yalan söylüyorsun ama sorun değil. Zaten birlikte olamazdık. Birbirimize çok benziyoruz."

"Ben gidiyorum. Yarına kadar paramı hazırla." Yürüyüp gitti.

"Bekle! Bu ne zaman olacak?"

"Ben hazır olduğumda," diye bağılıyor ve patikada ilerlemeye devam ediyor. Arkasından koşuyorum. "Dur!

Ne zaman olduğunu bilmem gerek."

Geri döndü. "Önce onun güvenini kazanmalıyım. Bu zaman alır."

"Zamanım yok."

"O zaman başka birini bul." Tekrar yola çıkıyor.

"Paige!" Ona yetişiyorum. "Bana yakında olacağını söyle. Bekleyemeyiz. Her geçen gün, hatırlama ihtimali artıyor."

"Ona henüz bir şey geri geldi mi? Herhangi bir anısı?"

"Sadece birkaç tane, ama önemli bir şey değil ve onu bunları uydurduğuna ikna ettim. Kafasını karıştıracak şeyler söylüyorum ki zihninin ona söylediklerine güvenemeyeceğini düşünsün. Bu şekilde hafızası geri gelirse, anıların gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu bilemeyecek."

Paige biraz gülüyor. "Aklını kaybettiğini düşünüyor olmalı."

"Niyetim bu. Her neyse, ne zaman olacak?"

"Bana parayı getir, ben de halledeyim." Yürüdü gitti ve bu sefer ben onu takip etmedim. Dışarıda kimse yok ama yine de birilerinin bizi ormandan birlikte çıkarken görebileceğinden endişeleniyorum.

Paige bunu bir an önce yapsa iyi olur, mesela bu hafta. Her an Avery ona ne yaptığını hatırlayabilir. Eğer hatırlarsa, polise gitme ihtimali var ve o zaman herkes öğrenecek. Tüm medya, hatta belki ulusal medya bile bunu öğrenir. Mahvolurum. Hapse bile girebilirim, ama o noktaya geleceğinden şüpheliyim.

Tüm bu olaylarda ellerimi temiz tutmaya çok dikkat ettim. Bu yüzden Paige'i tuttum. Geçen yıl çocuk müzesi için düzenlenen bir bağış gecesinde tanıştık. Zamanını doldurmak ve diğer zengin kadınlarla sosyalleşmek için hayır işleri yapan başka bir zengin ev kadını olduğunu düşündüm. Ancak birkaç kişiye onun hakkında sorular sorduktan sonra Paige'in karanlık bir geçmişi olduğunu öğrendim; tutuklamalar ve hapis cezaları da buna dahildi.

Hayatını değiştirdiğini iddia ediyordu ama ben buna inanmadım. Eğer birinin karanlık bir tarafı varsa, o asla kaybolmaz. Sadece saklamayı öğrenirsiniz. İnsanlara hakkınızda neye inanmaları gerektiğini söyler ve buna uygun bir imaj yaratırsınız. Benim gibi. Parasız büyüdüm ve ailem beni on sekizimde evden kovdu. Bana kötü tohum dediler.

Çünkü sürekli yalan söyler, okulu asar ve birkaç kavgaya karıştım. Çoğu ebeveyn o yaştaki çocukların böyle davrandığını söyleyerek bu davranışımı mazur görürdü ama benim ailem çok katı ve kontrolcüydü. Asiliğime tahammül edemediler ve liseden mezun olduğum günün ertesinde evi terk etmemi istediler. O zamandan beri onlarla konuşmadım.

Benim hikayem Paige'inki kadar trajik değil ama yine de iyi bir hikaye. Kendi ailem beni terk etti ve kendi başımın çaresine bakmam için bıraktı ama ben yine de başarılı oldum. Ailem beni evden kovduktan sonra, üzücü hikayemi kullanarak yerel bir iş adamını beni üniversiteye göndermesi için ikna ettim. Adam son derece zengin ve iyi bağlantıları olan biriydi. Ünlüleri, politikacıları, teknoloji milyarderlerini tanıyordu. Her sömestr öğle yemeği yerdik ve bana tavsiyeler verirdi. Bana hep bir şeyler vermemi söylerdi. Ona verecek bir şeyim olmadığını söyledim. Beş parasızdım. O da bana zamanımı vermemi söyledi. O bana bunun benim için ne yapabileceğini söyleyene kadar gönüllülükle ilgilenmiyordum. İnsanları yanıma çekmenin en iyi ve en hızlı yolunun bu olduğunu söyledi. Kocaman bir gülümseme ve benimki gibi trajik bir hikâye eklediğimde insanlar bana yardım etmek ve beni başarıya ulaştırmak için can atacaktı.

İlk defa birinin gönüllülüğünden kendine hizmet eden bir şekilde bahsettiğini duyuyordum ve bu hoşuma gitmişti. Kurnazca ve manipülatifti ama kimse bunu bu şekilde görmezdi. Sadece iyi bir adam olduğumu düşüneceklerdi. Güvenilir, özverili ve nazik biri. Hiçbir zaman öyle biri olmamıştım ama insanların öyle olduğumu düşünmelerini sağlama fikri hoşuma gitmişti, ben de denedim. Birinci sınıftan sonraki yaz, ev inşa etmek için gönüllü oldum. Aslında hoşuma gitmişti. Dışarıda olmak zorundaydım ve tüm bu fiziksel emek kas yapmama yardımcı oldu, bu da kızları tavlama yardımcı oldu.

Para kazanmak için bir golf kulübünde zenginlerin arabalarını park etme işi buldum. İşte o zaman üniversiteden sonra iş bulmamı sağlayacak bağlantılar kurmaya başladım. İlk işim harika bir iş değildi, ancak şu anda sahip olduğum, bu yıl kârını üç katına çıkarması beklenen bir şirketin sahiplerine doğrudan bağlı olarak çalıştığım işe yol açtı. Bunun büyük bir kısmı benim sayemde, belediye meclisindeki rolümü kullanarak bize milyonlarca dolarlık ihaleler kazandırmam sayesinde oldu.

Oyunumun zirvesindeyim. Tek bir sorun var. Hasta karım. Bir şeyler inşa etmesi gerekirken beni aşağı çekiyor.

Beni uyandırdı. Hastalığı haftalarca, sonra aylarca, sonra yıllarca sürdükten sonra, ondan kurtulmam gerektiğini biliyordum. Ama bunu kendi başıma yapma riskini göze alamazdım. Bunu benim için yapacak birine ihtiyacım vardı.

İşte Paige burada devreye girdi. İlk tanıştığımızdan beri onunla konuşmamıştım ama onu unutmamıştım. Ve onu daha fazla etkinlikte görüyordum. O da benim gibiydi, sosyeteye girmeye çalışıyordu. Ama sosyeteye uyum sağlamak için, tasarımcı kıyafetleri giyip lüks bir araba sürmesi gerekiyordu. Paige'in işi bunları karşılayacak kadar para getirmiyordu. Paraya ihtiyacı vardı ve sorunumu hallederse parayı ona vermeye hazırdım.

Ona işi teklif ettiğimde, şaka yapıyormuşum gibi konuştum. Geç olmuştu ve ikimiz de çok içmiştik. Beş saattir bu yardım etkinliğindeydik ve o eve gitmeye hazırdı ama ben onu bir içki daha içmeye ikna ettim. Ona karımdan ve neden orada olmadığından bahsettim. Ne kadar hasta olduğunu ve iyileşmediğini anlattım. Ciddi olmaktan çok şakacı bir ton kullanarak onu bu acıdan kurtarmakla ilgili bir yorum yaptım.

Paige gülümsedi ve ne kadar olduğunu sordu. Ve hepsi bu kadar. İşe alınmıştı.

Planım Avery'yi hemen öldürmektir ama sonra fikrimi değiştirdim. Avery'nin benden, ona ya da John'a yaptıklarından kimseye bahsedip bahsetmediğini öğrenmem gerekiyordu. Kız kardeşine karşı tehditlerimin Avery'yi susturmaya yeteceğine inanmıyordum. Bu yüzden Paige'in onunla arkadaş olmasını sağladım. Paige'in gönüllü olduğu komitelerden birine Avery'yi de dahil ettim, böylece birlikte vakit geçirmek için bir bahaneleri olacaktı. Avery, Paige'in sahte arkadaş rolüne hemen kanmıştı ama Paige'e ne yaptığımı asla söylemedi. Paige'e Avery'ye kolundaki morlukları veya yüzündeki izleri sormasını söylediğimde bile, bunun Avery'nin ona nasıl olduğunu anlatmasını sağlayacağını düşünerek, söylemedi. Ve eğer en yakın arkadaşı Paige'e anlatmazsa, başka kimseye de anlatmazdı. Avery ya tehditlerimle susturulmuş ya da yaptıklarından sonra hala benimle birlikte olduğunu itiraf etmekten utanıyordu.

Sebepler ne olursa olsun, önemli değildi. Cevabımı almıştım. Avery sessiz kalmıştı. Planı uygulamaya hazırdım. Paige bir adam tuttu ve zorla girilmiş gibi görünmesin diye ona evimizin anahtarını verdi. Avery'nin arkasından gizlice yaklaşıp

Sonra da vücudunu, düşüp kafasını granit tezgâha çarpmış gibi görünecek şekilde düzenledim. Bir hafta önce doktoruna Avery'nin baş dönmesi nöbetlerinin ne kadar kötüleştiğini söylediğimden emin oldum, böylece kimse cinayetten şüphelenmeyecekti. Sadece başının döndüğünü ve düştüğünü varsayacaklardı.

Adam ona yeterince sert vurmuş olsaydı, her şey mükemmel giderdi. Ama hayır, saldırısından kurtuldu ve ben yardım çağırmak zorunda kaldım çünkü meraklı komşu kadın pencereden beni izliyordu.

Bu sefer böyle bir şey olmayacak. Her şey planlandığı gibi gidecek. Öyle olmak zorunda. Sadık koca rolünü oynamaya devam edemem. Beni engelliyor. Değerli zamanımı alıyor.

Avery'nin ölmesi gerekiyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

PAIGE

O salağın onu istediğimi düşündüğüne inanamıyorum. Beni iğrendiriyor. Onu zerre kadar çekici bulmuyorum. Diğer kadınların neden çekici bulunduğunu anlıyorum. Zengin iş adamı görünümünden hoşlanıyorsanız yakışıklı. Düzgün kesilmiş siyah saçlar. Temiz traşlı yüz. Pahalı takımlar. Ben bu görünüşü sevmiyorum. Hiç sevmedim. Ben kirlili sakallı, dövmelele kaplı ve kavgadan korkmadığını kanıtlayacak birkaç yara izi olan kötü çocukları severim.

Az önce eski sevgilimi tarif ettim, ama nasıl sonuçlandığını biliyoruz. İşte bu yüzden erkeklerle işim bitti. Dışarıda birkaç tane iyi erkek olduğuna eminim ama onları bulmak için zaman ya da çaba harcamayacağım. Bir erkeğe ihtiyacım yok. Kendi başıma iyiyim. Çocuklarım ergen olduklarına ve yakında yuvadan uçacaklarına göre, artık kendime ve hayatımın geri kalanında ne yapacağıma odaklanmanın zamanı geldi.

Kariyerimde şimdiden büyük ilerleme kaydettim. Paralegal işi iyi kazandırmıyordu ama çalıştığım hukuk firmasının çok sayıda varlıklı müşterisi vardı. Bu yüzden orayı seçtim, ilerlememe yardımcı olabilecek insanlarla yakınlaşmak için. Hikayemi dinleyen herkese anlattım, eski hayatımdan kaçtığım için ne kadar minnettar olduğumu ve bir gün geri vermeyi umduğumu söyledim. Kısa süre sonra, beni hayırsever bir vaka olarak gören zengin kadınlarla öğle yemeğine davet ediliyordum. Şiddet uygulayan kocasının ardından iki yakasını bir araya getirmekte zorlanan zavallı bekar anne

Kendisini hapse attırdı ve ona hiçbir şey bırakmadı. Korkunç çocukluğumu da eklediğimde incileri ve kaşmir kazaklarıyla o zengin kadınları hüngür hüngür ağılattım.

Sonra onlara nasıl okula geri döndüğümü, geceleri temizlikçi olarak çalışarak okul parasını ödediğimi ve avukat yardımcısı olduğumu anlattığımda, onları gerçekten kazandım. Azimliydim, hırslıydım ve trajik bir geçmişim vardı. Potansiyelimi gördüler. Ben onlar için bir projeydim. Beni kendi sosyete dünyalarına uygun, kibar, zarif bir genç kadın olarak şekillendiriyorlar, sonra da etkinliklerde beni gösterdiklerinde tüm övgüyü üzerime alıyorlardı. Ve benim için sorun yoktu. Aslında istediğim de buydu. Şimdi bölgedeki birkaç kadın konferansında konuştum ve üç önemli hayır kurumu için komitelerde görev almam istendi. Adımı duyuruyorum ve bağlantılar kuruyorum.

Logan bu konuda birbirimize benzediğimizi söylerdi ama ben Logan gibi değilim. Onunla kıyaslanmak bile beni aşağıladı. Kendini çok beğeniyor. Bazen gerçekten de görüldüğü kadar harika olduğunu düşünüyor mu diye merak ediyorum. Herkesi kandırıyor. Patronları onu seviyor. Ona sürekli zam yapıyorlar ve terfi ettiriyorlar. Bu yüzden Logan'ın onları şirketlerinde yeni bir pozisyon yaratmaya ikna edebileceğini biliyordum, daha sonra benim dolduracağım bir pozisyon. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı ve şaşırtıcı bir şekilde Logan bunu yerine getirdi. Avery kurtulduktan sonra yapacağını düşünmemiştim.

Bana parayı önceden ödemişti ama iş pozisyonunun Avery öldükten sonra gelmesi gerekiyordu. Avery kurtulunca, bana şirketindeki işin olmayacağını söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama sonra anladım. Sanırım dediklerini yapmazsa ona yapacaklarımdan korkuyordu. Neler yapabileceğimi ve benimle ters düşerse neler olabileceğini biliyor.

Logan'ı tam olarak istediğim yere getirdim. Tüm sırlarını biliyorum. Ne istersem isteyebilirim ve o da bana vermek zorunda. Karısını öldürmesi için başka birini tutarsa peşine düşeceğimi biliyor. Tanıdığım insanlar var ve Logan'ın tanışmak isteyeceği türden insanlar değiller. Bir telefon ve o ölmüş olur.

Bu işleri çok daha basit hale getirirdi, ama yapmak istediğim bu değil. İhtiyacım olursa böyle bir seçeneğin olması güzel ama bunu yapmak istemiyorum.

sorunlarımı çözenin bir yolu olarak buna güveniyorum. Eski hayatım ile şu anda yaşadığım hayat arasında bir mesafe yaratmaya çalışıyorum.

Yaptığım şey riskli. Kolaylıkla geri tepebilir ve kendimi tekrar hapisanede bulabilirim ama ben bu şekilde düşünmemeyi tercih ediyorum. Şimdiye kadar şanslıydım ve şansımın devam edeceğine dair bir his var içimde.

"Alo?" Avery telefonuma cevap veriyor.

"Selam, ben Paige." Bunu söylerken gülümsüyorum. İnternette okuduğum bir makaleye göre telefonda konuşurken gülümserseniz sesiniz daha hoş ve neşeli çıkıyormuş.

"Şu anda konuşamam," diyor Avery, kelimeleri aceleye gelmiş, sesi normalden daha yüksek.

"Neden? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Hızlı nefes alıyor, sanki koşuyor ya da yarışıyor gibiyim. "Anlamaya çalışıyorum."

"Avery, konuş benimle," diyorum kararlı bir ses tonuyla. "Bana neler olduğunu anlat."

"Geçen gece söylediğin şey." Duraksıyor. "Bana söylediğin her şey doğru."

"Hatırladın mı?"

"Hayır. Resimler buldum. Ve bazı notlar. Logan ve yaptıkları hakkında."

Fotoğraflarla ve notlarla ilgili önerdiğim şeyi yaptı. Yapacağını düşünmemiştim. Bunu söylediğimde onunla daha yeni tanışmıştım. Bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Gülmemeye çalıştım ama gerçekten komikti.

"Geliyorum," dedim ona.

"Hayır! Gelemezsin! Logan yakında evde olacak. Gelemezsin."

"O zaman gelip seni alırım. Logan'a dışarı çıkacağımızı söyleyebilirsin. Eve gelmeden önce ona mesaj at."

"Evet, tamam," diyor, sanki dünyada güvenebileceği tek kişi benmişim gibi. O kadar saf ki. "Ne zaman burada olabilirsin?"

"Şimdi oraya gidiyorum, belki yirmi dakika? Yarım saat?" "Tamam, hazır olacağım. Hoşça kal." Telefonu kapatıyor.

Zavallı Avery. Hayatı için korkmuş gibiydi. Olması gerektiği gibi. Kocasını onu öldürmeyi planlıyor.

Trafik çok kötü ve Avery'nin evine varana kadar otuz dakika geçiyor. Beyaz keten şortu ve kolları kıvrılmış, kareli mavi-beyaz düğmeli gömleğiyle verandada bekliyordu. Şehir kulübünde öğle yemeği için giyinmiş gibi görünüyor, ki Logan da tam olarak böyle görünmesini istiyor. Bana dolabını nasıl temizlediğini ve kendi seçtiği kıyafetlerle dolu yepyeni bir gardıropla değiştirdiğini anlattı. Bunu iyi bir şeymiş gibi göstermeye çalıştı ama bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Hangi kadın kıyafetlerini kocasının seçmesini ister ki?

Avery cipime tırmanırken "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedim. Beyaz bir BMW, son model. Logan'ın bana verdiği parayla ödedim.

"Bana mesaj atmadı," diyor sinirli bir şekilde tırnaklarını kemirerek. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Toplantıda olduğu ve mesajını görmediği anlamına geliyor." "Saat neredeyse altı. Şimdiye kadar işten çıkmış olmalıydı."

"Steve'le birlikte üzerinde çalıştığı büyük bir proje var. Muhtemelen onunla buluşmak için geç saate kadar kalmıştır." Işıқта beklerken Avery'ye bakıyorum. "Sana mesaj atmadığı için neden bu kadar endişelisin?"

"Bulduğum şey yüzünden. Ya biliyorsa?" "Neyi bilirse?"

"O şeyleri sakladığımı. Ya benim bulmamı bekliyorsa?" "Neden senin bulmanı beklesin ki?"

"Ona karşı kullanabileceğim bir kanıtı sakladığım için beni cezalandırmak için." Bana döndü. "Bana vurdu, Paige. Hem de birden fazla kez."

"Biliyorum. Ve hatırlamadığını biliyorum ama sana yardım etmeye çalıştım.

Seni ondan uzaklaştırmaya çalıştım."

"Neden bana söylemedin? Hastaneden çıktıktan sonra, neden bana söylemedin?"

"Logan sana yaklaşmama izin vermedi. Beni telefonundan sildi. Seni asla aramamamı söyledi."

"Yine de iletişime geçebilirdin. Onun bilmesine gerek yoktu."

"Bu çok riskliydi. Aradığımı öğrenirse seni suçlayacağından ve bunun için seni cezalandıracağından korktum."

Avery arkasına yaslanıp önüne bakıyor. "Kiminle yaşadığımı bilmiyorum. Evlendiğim adam bu değil."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sence ne yapmalıyım?"

"Fotoğraflar nerede? Ve notlar?"

"Burada." Çantasını uzattı. "Onları yine saklayacaktım ama bulacağımdan çok endişelendim. Ama eve döndüğümde onlarla ne yapacağım?"

"Onları bana ver. Ben alırım."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece önüne bakıyor, ayağı sinirli bir şekilde yere vururken bacağı aşağı yukarı zıplıyor.

"Avery, beni duydun mu? Onları alacağımı söyledim."

"Evet, seni duydum. Ama onları senin almanı isteyip istemediğimi bilmiyorum." "Neden? Eğer onları alırsam, Logan hakkında endişelenmene gerek kalmaz.

onları bulmak."

"Ama elimdeki tek şey onlar. Onun ne yaptığını kanıtlayan tek kanıt."

"Öyle mi? Ne olmuş yani? Onlara sahip olduğum için bana güvenmiyor musun?"

"Ben... Bilmiyorum."

Bu hiç iyi değil. Güvenini geri kazandığımı sanmıştım. İş bitirmek için buna ihtiyacım var. O fotoğraflara ve notlara da ihtiyacım var. Onları polise verme riskini göze alamam.

"Avery, bana güvenebileceğini biliyorsun. Bunu ben de yaşadım. Eski sevgilim de bana aynı şeyi yaptı, ama sadece tokat atmadı. Beni yumrukladı, tekrar ve tekrar." Uzanıp elini tuttum. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. O yüzden izin ver."

Başını salladı ve çantasına uzandı. Bir yığın fotoğraf ve birkaç küçük kâğıt parçası çıkarıyor.

"Kâğıtta ne var?" diye sordum.

"Bana söylediği şeyler. Yaptığı tehditler. Bana söylediği yalanlar." Elindeki kâğıtlara bakıyor. "Onları yazdım. Onları nerede saklayacaksın?"

"Onları evimde bir yere saklayacağım. Muhtemelen yatak odamda, böylece çocuklarım onları bulamaz."

Az ileride bir restoran var. Otoparka giriyorum ve park edecek bir yer buluyorum. Hem araba kullanıp hem de hikâyemi düzgün anlatmaya konsantre olamıyorum. Bir hata yaparsam bu iş biter.

Avery iç geçirdi. "Ne yapıyorum ben? Bunları neden saklıyorum? Onları polise vermeliyim."

"Hayır Avery, bu yapabileceğin en kötü şey olur. Birkaç fotoğraf ve karalanmış notlar polislerin bir şey yapması için yeterli değil."

"Belki notlar değil ama fotoğraflar onun ne yaptığının kanıtı." "Ya da bunu kendine yaptın ve Logan'ı suçladın."

"Sen neden bahsediyorsun? Bunu asla yapmam."

"Logan onlara aynen böyle yaptığını söyleyebilir. Ve ona inanırlardı. Bir, çünkü o bir erkek ve iki, çünkü o iyi bir yalancı. İnsanları her şeye inandırabilir. Ayrıca belediye meclisinde ve toplumda aktif. İnsanlar ona güveniyor. Sen beyni yaralı, hiçbir şey hatırlamayan bir ev kadınısın. Polislerin kime inanacağını düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Avery fotoğrafları kaldırıyor. "Bunların değersiz olduğunu mu?"

"Hayır, ama bir şey yapmak için yeterli değiller." Emniyet kemerimi çıkarıp ona dönüyorum. "Ben olsaydım, bu gece eve gider ve her şey normalmiş gibi davranırdım. Gergin davranamazsın yoksa bir şeyler olduğunu anlar."

"Oraya geri dönebilir miyim bilmiyorum. Artık ne yaptığını bildiğim için ondan korkuyorum. Ne yapacağından korkuyorum."

"Normal davranırsan hiçbir şey yapmaz. Ve onu kızdıracak bir şey yapma, onunla tartışmak gibi. İkiniz hiç kavga ettiniz mi?"

"Geçen gece sen beni bıraktıktan sonra ettik. Onu komşumuzla ilişkisi olmakla suçladım."

"Neden? Onu kadınla mı yakaladın?"

"Evet, ama sadece konuşuyorlardı." Elllerine baktı, açıkça utanmış ve kafası karışmıştı. "Daha fazlası olduğunu düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Her neyse, onu suçladığımda gerçekten üzülmedi. Her şeyden çok incinmişti. Beni ne kadar çok sevdiğini söyleyip durdu."

Yalanlarını örtbas etmek için aşırı telafi yapıyordu. Avery'nin tüm bu aşk saçmalıklarına inandığına inanamıyorum. Kesinlikle komşusuyla yatıyor. Bir kadın kocasının onu aldattığını hissederse, bu neredeyse her zaman doğrudur. Peki Logan'la? Eminim öyledir. Adam hasta karısıyla bir şey yapamıyor, o yüzden başka birini buldu.

ihtiyaçlarını karşılamak. Ve o kişi hemen yan komşumuz. Ne kadar uygun.

"Bunu yapabilirsin, Avery. Sadece rahatlatan gerek. Normal davran."

"Sonra ne olacak? Orada yaşamaya devam edemem. Ondan uzaklaşmam gerek."

"Uzaklaşacaksın ama henüz değil. Biri şiddet yanlısı ve öfkeli ise, sert hamleler yapamazsın. Temkinli olmalı ve yavaş hareket etmelisin. Önce nerede yaşayacağına karar vermelisin."

"Baktığımız o daireye geri dönüp bir başvuru formu doldurabilirim. Beni oraya götürür müsün?"

İçimi çektim. "Avery, sanırım birbirimizi görmeyi bırakmalıyız. İstedığım bu değil ama arkadaş olmamamız daha iyi, en azından şimdilik."

"Ama neden? Yardımına ihtiyacım var."

"Logan seninle arkadaş olmamı istemediğini açıkça belirtti. Onu görmezden gelip yine de bunu yaparsan, bu onu kızdırır ve sana zarar verebilir."

"Yani bu kadar mı? Artık seni göremeyecek miyim?"

"şu anda değil. Logan'a onun tarafında olduğunu göstermelisin. Ona benim hakkımda haklı olduğunu ve arkadaş olmamamız gerektiğine karar verdiğini söyle. Bu ona sadık olduğunu ve hatırlayamadığın süre boyunca neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin olmadığını kanıtlayacaktır."

"Tamam ama bu seninle benim için ne anlama geliyor? Senden ne zaman haber alacağım?"

"Bundan sonra ne yapacağıma karar verdiğimde seni arayacağım. Bunun üzerinde çalışmam için bana birkaç gün verebilir misin?"

"Evet, ama bundan daha uzun sürmesin. Ondan uzaklaşmam lazım. Bunu yapana kadar uyuyamayacağım."

"Elimden geleni yapacağım." Elimi uzattım. "Notları ve fotoğrafları bana ver."

Tereddüt etti, sonra onları bana verdi. Onları çantama koydum.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Yemek yiyemeyecek kadar hastayım." Pencereden dışarı bakıyor, ifadesi boş. "Sadece beni eve götür."

Onu evine geri götürdüm ve içeri girmesini bekledim. İşe yaradı. Ondan kanıtı aldım. Bana güvenmesini sağladım.

Şimdi sadece bunu bitirmem gerekiyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

AVERY

"Günaydın," diyor Logan, yüzünde kocaman bir sırıtışla mutfığa girerken.

"Günaydın." Ben de ona bakıp gülümsüyorum. "Kahve ister misin?"

"Lütfen." Ben ona bir fincan koyarken o bana doğru yürüyor. Elini belime koyuyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor.

Onun dokunuşuyla kaslarım geriliyor ama kendime rahatlamamı söylüyorum. Normal davran.

Kahve fincanını ona uzatıyorum. "Kahvaltı için vaktin var mı? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"O kadar zahmete girmeni istemiyorum. Kahve yeterli." Kahveden bir yudum alıyor ve bir şeyler olduğunu bildiğini düşündüren bir şekilde bana bakıyor. Ya da belki ben paranoyaklaşıyorum. "Kahvaltı yapmak istemene şaşırdım. Bugün kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

"Öyleyim. İyi bir gece uykusu çektim. Dün gece beni uyandırmadığın için teşekkürler."

Paige beni bıraktığında Logan dışarıdaydı, muhtemelen hâlâ işteydi. Odama gittim ve kapıyı kapattım. Daha sonra eve geldiğini duyduğumda yatağa girdim ve uyuyormuş gibi yaptım. Yatak odasının kapısını açtı, beni uyurken gördü ve gitti.

Logan tezgâha yaslanmış, kahvesini yudumluyordu. "Paige'le yemeğiniz nasıldı?"

"Pek iyi gitmedi." Logan'ın yanından geçip tezgahtan ekmek somununu alıyorum.

"Neden? Ne oldu?" diye soruyor, ben ekmek kızartma makinesine doğru yürürken beni izliyor.

"Söyledikleri hoşuma gitmedi."

"Ne hakkında?" diye soruyor, kahvesini bırakarak.

"Her şey hakkında." Ekmek kızartma makinesine bir dilim ekmek koyuyorum ve kolu aşağı doğru itiyorum. "Tıpkı bana söylediğin gibi çok olumsuz davranıyordu. Onun böyle olduğuna inanmak istemedim ama sen haklıydın. Bu yüzden ona artık onu görmek istemediğimi söyledim, ki bu çok kötü çünkü bir arkadaş'a gerçekten ihtiyacım olabilirdi."

"Tatlım, özür dilerim." Logan yanıma geldi ve sarılmak için beni kendine çekti. "Seni uyarmaya çalıştım ama bunu kendi başına öğrenmen daha iyi oldu. Paige iyi bir insan gibi görünebilir ama pek çok sorunu var ve bunlardan biri de kıskançlık." Logan geri çekiliyor ama kollarını belime dolamaya devam ediyor. "Paige kendisi mutlu değilken seni mutlu görmekten hoşlanmıyor. Onun gibi mutsuz olmanı tercih ederdi."

Başımı sallıyorum. "Dün gece onunla konuşurken ben de öyle hissettim. Sanki benim de onun gibi olmamı istiyordu. Sanki sana sahip olduğum ve onun kimsesi olmadığı için kızgındı. Düşünürsen bu gerçekten üzücü. İşi, çocukları gibi hayatında iyi giden pek çok şey var ama yine de mutlu değil."

"Böyle insanların etrafında olmamak en iyisi. Olumsuzlukları bulaşıcı o l a b i l i r . Onunla ilişkini bitirerek doğru kararı verdin."

"Arkadaş olduğumuza bile şaşırdım."

"Çok uzun süredir arkadaş değildiniz. Onun olumsuz yorumlarından bıktınız ve onunla çıkmayı bıraktınız."

"Yine de içinde bulunduğum komitede onu görmek zorundayım."

"Artık komitede değilsin. Sen hastanedeyken Deloris'le konuştum ve komitedeki yerini başka birinin doldurmasının en iyisi olacağı konusunda anlaştık, böylece sen de iyileşmeye zaman ayırabilirsin."

"Oh," dedim hayal kırıklığına uğrayarak. "Bu çok kötü oldu. Bir sonraki toplantıyı dört gözle bekliyordum."

Beklemiyordum ama Logan'ın duymak istediği buydu. İtaatkâr bir eş olarak onu üzmediğimden emin oluyorum.

"Uygun olduğunda başka bir komiteye katılabilirsin." Bana bir öpücük veriyor. "İşe gitmem gerekiyor. Bugün için büyük bir planın var mı?"

Gülüyorum. "Evet, duş alıp biraz kestireceğim. Sonra da bir şeyler yapmayı deneyebilirim. Yemek yapmaya geri dönmek istiyorum. Bu akşam yemekte ev yapımı bir yemeğe oturabilirsin."

"Bu harika, tatlım." Gülümsüyor, onun her ihtiyacına hizmet etmek için burada olan saygılı ev kadını rolüne geri döndüğüm için memnun. Önceden de böyle miydim? Tehditleri ve tacizleriyle beni bu role mi zorladı?

"Herhangi bir isteğiniz var mı?" diye sordum. "Sevdiğin bir şey yapmak istiyorum."

"Şaşırt beni. Ne yaparsan yap hoşuma gideceğine eminim." Beni tekrar öpüyor. "İyi günler."

"Sana da."

Bu etkileşime tanık olan biri bizim normal, mutlu bir çift olduğumuzu düşünürdü. Tüm o fotoğrafları ve notları bulmasaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Logan'la aramızda bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim anlar oldu ama bunu görmezden geldim ve yoluma devam ettim. Sinirlenip Edith'ten gelen meyveleri attığında bile davranışını mazur gördüm ve kendime bunu unutmamı söyledim.

Ama şimdi gerçeği bildiğim için, bana bir şeylerin yanlış gittiğini söyleyen her anı, her kelimeyi, her hissi düşünüyorum ve bunları birer uyarı olarak görüyorum.

"Tak, tak!" diyor bir ses.

Cam sürgüye baktığımda Rachel'in orada durduğunu, elinde beyaz bir kâğıt torba ve içinde iki bardak olan karton bir tepsi tuttuğunu görüyorum. Onu içeri almak istemiyorum ama orada durup bana bakarken, onu içeri almamı hevesle beklerken bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum.

Sürgülü kapıya gidip açıyorum. "Merhaba Rachel."

"Merhaba! Umarım uğramamda bir sakınca yoktur. Logan'ın gittiğini gördüm ve arkadaş isteyebileceğini düşündüm." Kaşlarını çattı. "Aslında arkadaşına ihtiyacım var. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

"Buyur." Ben kenara çekiliyorum, o da mutfığa giriyor, tepsiyi ve çuvalı ortadaki adaya koyuyor.

"Sana kahve getirdim. Biraz da hamur işi aldım. Bir tanesini denemek ister misin?"

Yanına gidip çuvalın içine bakıyorum ve bir fırından gelmiş olması gereken bir dizi lapa lapa, tereyağlı hamur işi görüyorum. Bakkaldakiler hiç bu kadar güzel görünmüyor.

"Biraz tost yaptım, belki sonra bir tane yerim."

"Tostu unut. Bunlar çok daha iyi. Şahsen ben bademli kruvasanı seviyorum ama hepsi çok lezzetli."

"Tamam, bir tane deneyeceğim." Torbadan küçük, peynir dolgulu bir poğaça alıyorum. "Teşekkürler."

"Bir şey değil! Aslında bunları kendim için almıştım ama hepsini kendim yersem 10 kilo alırım, bu da bir sevgili bulmamı zorlaştırır."

"Çıkıyor musun?"

"Henüz değil, ama çıkacağım." Mutfak masasına bakıyor. "Oturabilir miyiz?"

"Tabii. Pastalar için tabak getireyim."

"Oh, ben hiç almayacağım," diyor, kahvesini alıp masaya giderken.

"Ben zaten üç tane yedim."

Kendim için bir tabak alıyorum, kahvemi içiyorum ve masada ona katılıyorum. "Ee, neler oluyor?"

Benim yeterince sorunum varken onun sorunlarını dinleyecek havada değilim ama bana anlatmadan gitmeyeceğini biliyorum.

"Connor dün boşanma davası açtı," diyor iç çekerek.

"Özür dilerim," diyorum, samimi görünmeye çalışarak. Ama gerçekten, ne bekliyordu ki? Onunla tekrar bir araya gelmek istemediğini söyleyip duruyordu.

"Başka birini buldu ve şimdi de boşanmak için acele ediyor." Burnunu çekiyor ve gözlerini siliyor. "Beni nasıl böyle değiştirebilir?"

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Haftalardır bana boşanmak istediğini söylerken ve şimdi boşanmak istemediğini söylerken onun tarafında olmak zor.

"Ne yapacağım ben?" diye soruyor. "Kirayı tek başıma karşılayamıyorum. Serbest çalıştığım işler masraflarımı karşılamaya yetmiyor."

"Yaşamak için başka bir yer bulman gerekebilir."

"Köhne bir apartman dairesinde yaşamak istemiyorum. Orası üniversite öğrencileri için, benim yaşımdakiler için değil."

"Bir sürü güzel daire var," diyorum. "Belki de gidip bir bakmalısın."

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Kocam başka birini buldu diye yaşam tarzımı değiştirmek zorunda kalmamalıyım." Oflayıp pufluyor. "O ezikle evlendiğime inanamıyorum. Şimdi yalnızım ve her şeye yeniden başlamak zorundayım." Bana bakıyor. "Logan gibi bir adama sahip olduğun için minnettar olmalısın. Seni asla başka bir kadın için terk etmez."

"Terk etmeyeceğini düşünmek isterdim ama bu mümkün," diyorum, geçen gece Logan'ı onunla gördüğüm zamanı hatırlayarak. Aralarında ne olup bittiğinden hâlâ emin değilim.

"Logan seni terk etmez," diye alay ediyor. "İnan bana, o adam asla boşanmaz."

"Neden boşanmayacağını düşünüyorsun?"

"Bir kere, iyi görünmez. Koruması gereken bir imajı var. Hasta karısının yanında kalmak ve ona bakmak şefkatli ve sadık olduğunu gösterir. İhtiyaç duyduğunuz bir zamanda sizi terk ederse insanların ne düşüneceğini bir hayal edin."

"Doğru," diyorum, "ama iyileştiğimde beni terk edebilir."

Başını yana eğiyor. "Seni terk edebileceğini düşünmenin bir nedeni var mı? Aranızda sorunlar mı var?"

"Hayır, sadece varsayımsal olarak konuşuyorum." Kahvemden bir yudum alıyorum.

"Logan'ı hiç terk eder miydin?" diyor. "Sadakatsiz olduğunu öğrenseydin?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim."

"Her kadın bunu düşünür. Hepimiz kocalarımızın bizi aldatabileceğini biliriz. Bana bunu hiç düşünmediğini söyleyemezsin."

"Bu şekilde düşünmekten hoşlanmıyorum. Logan hiçbir şey yapmadı, o zaman neden aldattığını düşünelim? Bu şekilde düşünmek ilişkimiz için iyi değil."

"Ne kadar da iyimsersin, değil mi?" dedi sırtarak. "Geri kalanımız gerçek dünyada yaşamayı seçiyor."

Bu kabaydı ve onun için alışılmadık bir şeydi. Genelde bana iltifat ederdi, hakaret etmezdi ama boş vermeye karar verdim. Yaklaşan boşanması yüzünden üzgün ve bugün kendinde değil. Ya da belki de bu gerçek Rachel'dır, genellikle göremediğim Rachel.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," diyor. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Kendimi daha iyi hissediyorum, bu yüzden evde bir şeyler yapmaya çalışacağım."

Kahvesinden uzun bir yudum alıyor. "Hiç anıların geri geldi mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Hatırlamamak ne kadar garip olmalı. Ama en azından hâlâ hayattasın. Kafa travması geçiren insanların hemen öldüğüne dair hikâyeler duymuştum. Beyin kanamasıyla ilgili bir şey mi? Tüm detayları bilmiyorum. Ama çok ciddi olabilir."

"Evet, şanslıydım."

Saatini kontrol ediyor. "Gitmeliyim. Gitmem gereken bir kuaför randevum var." Ayağa kalkıyor. "İçeri dalıp sana tüm sorunlarımı anlattığım için özür dilerim. Ama şimdi biraz daha iyi hissediyorum. Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Hamur işleri için teşekkür ederim," diyorum ayağa kalkarak.

"Kalanı sizde kalabilir. Daha fazla yememeliyim." Sürgüye doğru yürüyor. "Logan'a selamımı söyle. Ona da bir poğaça ayır!"

"Söylerim! Güle güle!"

Gidişini izlerken, bugün Logan hakkında çok konuştuğunu fark ediyorum, bu da bana aralarında gerçekten bir şeyler olduğunu düşündürüyor. Ya da belki bir şey olmasını *istiyordur*. Geçen gece gördüğüm şey bu olabilir. Belki Rachel Logan'a asılmaya çalıştı ve Logan ona hayır dedi. Belki de bu yüzden beni asla aldatmayacağı konusunda ısrar edip durdu. Bence aldatırdı ama belki onunla değil.

Belki de yanıliyordumdur. Belki *de Logan*'la ilgileniyordur.

Onun gibi biri. Tanıdığımı sandığım Logan aslında var olmadığı için bunu söylemek zor. Bulduğum fotoğraflar onun başka biri olduğunu kanıtıyor. Asla evlenmeyeceğim biri.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

RACHEL

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor masanın arkasındaki genç kadın. Yirmi beş yaşından fazla olmayan güzel bir sarışın.

Ona gülümsüyorum. "Siz Logan'ın asistanı mısınız?"

"Evet, ben Bree," diyor yetişkin bir kadından çok küçük bir kız çocuğuna benzeyen sesiyle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Logan Fairmont ile konuşmam gerekiyor."

"Randevunuz var mı?" Bilgisayarına bakıyor. "Çünkü programında bir şey göremiyorum."

"Aslında bu kişisel bir mesele ve oldukça acil, o yüzden bana ofisini gösterebilir misiniz?"

"Şurada." Orayı işaret ediyor. "Ama şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. O konuşurken insanların oraya girmesinden hoşlanmıyor."

"Evet, ben olursam sorun etmez. Gidip kapıyı çalacağım."

Ben yanından geçerken, Bree sandalyesinden fırladı.

"Hanımefendi, gerçekten yapmamanız gerektiğini düşünüyorum-"

"Güven bana, ona bir şey olmaz." Ona ters ters baktım. "Ve bana hanımefendi deme."

Logan'ın ofisine doğru ilerliyorum. Kapı kapalı, ama camdan onu görebiliyorum, ileri geri volta atıyor, telefonu kulağına tutuyor.

Omuzlarımı geriye iterek elbisemi hızlıca kontrol ediyorum, herhangi bir yerde çekme ya da büzülme olmadığından emin oluyorum. Oldukça biçim-

Uyumlu, bazıları sıkı diyebilir, ama benim istediğim de bu. Logan'ın neler kaçırdığını görmesini istiyorum ki küçük ilişkimiz hakkındaki fikrini değiştirsın. Evde hiçbir şey yapamadığını biliyorum, bu yüzden benimle ilişkisini bitirmesi hiç mantıklı değil. Bugünkü ziyaretimin fikrini değiştireceğinden eminim.

Kapısını çalıp açıyorum.

Logan beni görünce iki kere baktı ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Beni bu elbiseyle görünce şaşırdı mı, kızdı mı, yoksa tahrik mi oldu anlayamıyorum.

"Frank, gitmem gerek," diyor, ofisine girip kapıyı kapatmamı izlerken. "Ama Cumartesi günü golf için beni de say. Sonra konuşuruz. İyi günler." Telefonu kapattı. "Rachel, burada ne halt ediyorsun?"

"Sana sürpriz yapayım dedim." Gülümsüyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. "Şaşırdın mı?"

"Burada olmamalısın," diye tersledi. "İnsanlar bizi birlikte görecek."

"Ve? Biz komşuyuz. Belki de buraya senin hakkında şikâyet etmeye geldim.

Çimler. Gerçekten biçmelisin. Çok uzun."

"Burada olmanın asıl sebebi ne?" diyor kısık bir sesle, kapı kapalıyken kimsenin bizi duyacağından şüphelense de.

"Seninle konuşmak için." Elimi göğsünde gezdiriyorum. "Durumumuz hakkında."

"Bir durumumuz yok. Sana söylemiştim. Bitti artık."

"Bunu söylediğini biliyorum ama gerçekten öyle demek istemedin." Elim pantolonunun önünden aşağıya doğru iniyor.

"Kes şunu!" diye fısıldıyor, elimi çekerek. "İşteyim ben! Neyin var senin?"

"Buna daha sonra devam etmek istediğini mi söylüyorsun? Çünkü arka kapıyı açık bırakabilirim."

Logan'ın geleceğini bildiğimde yaptığım şey buydu. Avery uyuyana kadar bekler, sonra da arka kapıdan gizlice girerdi. Connor'ın hiçbir fikri yoktu. O adam her şeyde uyurdu ve üst katta kapı kapalıydı. Logan ve ben birinci katta kalır, kanepede, yerde ya da mutfak tezgahının üzerinde sevişirdik. Connor gittiğine göre artık evin içinde istediğimiz yere gitmekte ve istediğimiz kadar gürültü yapmakta özgürüz.

"Gitmeni istediğimi söylüyorum," diyor kolumu tutarak. "Bu işi çözene kadar gitmiyorum."

"Çözülecek bir şey yok. Ben evliyim. Karımı terk etmeyeceğim."

"Neden? Kötü görüneceği için mi?"

"Gitmene ihtiyacım var," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş.

"Ciddiyim Rachel. Git."

Ofisinde küçük bir kanepa var, ona doğru yürüyüp oturuyorum.

"Avery ve ben bugün konuştuk." Gülümsedim, onu meraklandıracağını bildiğim nazlı bir gülümseme.

"Ne hakkında konuştuk?"

"Senin hakkında." Bacaklarımı çapraz yaparak elbisemin kalçamda daha da yükselmesine neden oluyorum.

"Ne olmuş bana?" diye tersliyor.

"Onu aldatıp aldatmayacağını tartıştık." Bir tepki vermek için Logan'ın yüzüne bakıyorum ama ifadesi değişmiyor. Ve hiçbir şey söylemiyor.

"Avery aldatacağını düşünüyor."

"Öyle mi dedi? Onu aldatacağımı mı?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyor. Bunun çoktan gerçekleştiğini bilmiyor."

"Ve asla da bilmeyecek. Avery'ye aramızda bir şey olmadığını söyledim bile."

"Neden?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir şeyden mi şüpheleniyor?"

"Evet. Geçen gece beni seninle gördüğünde."

"Bu ilginç. Bana neden söylemediğini merak ediyorum."

"Çünkü söyleyecek bir şey yok. Sadece konuşuyorduk. Hepsi bu."

Yavaşça ayağa kalktım ve Logan'a doğru ilerledim. "Bana sahip olmak varken neden onu istiyorsun?" Kulağına doğru eğildim. "Seni ondan çok daha fazla memnun ettiğimi biliyorum."

Geri çekildi. "Bunun için zamanım yok. Gitmen gerek." "Daha bitirmedim." Dönüp uzaklaşıyorum, arkamı görmesine izin veriyorum.

beni bu elbisenin içinde. "Ya Avery sorun olmasaydı? Ya evli olmasaydın? Bu bizim hakkımızdaki fikrini değiştirir miydi?"

"Bunu tartışmayacağız. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Ona geri dönüyorum. "Sadece soruya cevap ver. Bu bir şeyi değiştirir mi?"

"Rachel, sana söyledim, yaşadığımız şey sadece bir kaçamaktı. Ve artık bitti. Bunu kabullen ve hayatına devam et."

"Hayatıma devam etmeyeceğim!" Ona doğru hışımla yürüdüm. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra olmaz! En azından bana neden Avery gibi sıradan, sıkıcı bir kadını bana tercih ettiğine dair bir açıklama borçlusun. Ben ondan milyon kat daha iyiyim ve bunu sen de biliyorsun! Biliyorum."

"Avery benim karım," diyor dişlerini sıkarak. "Sen sadece yattığım bir kadınsın."

"Bu ne cüret!" Yüzüne bir tokat atıyorum.

Gözleri kısıldı ve bana doğru eğildi. "Çık dışarı, yoksa güvenlik seni dışarı sürükler."

"Hasta olduğu için, değil mi? Hâlâ onunla birlikte olmanın tek nedeni bu. Kendini kapana kısılmış hissediyorsun. Sanki onu bırakamazmışsın gibi. Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum. Bu yüzden sana yardım etmeye çalıştım. İşe yaramadı ama tekrar deneyebilirim." Hızlı konuşuyorum, nefesim kesiliyor, umutsuzca onun tarafında olduğumu görmesini sağlamaya çalışıyorum. Yaşadığımız şeyin bir kaçamaktan fazlası olduğunu. Onu sevdiğimi ve içten içe onun da beni sevdiğini biliyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne yaptın sen?"

Ona gülümsüyorum, sonunda onunla birlikte olmak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu bilmesine izin verdiğim için heyecanlıyım. Aşkımız için almaya hazır olduğum riski.

"Ona vurdum. Bir kızartma tavasıyla." Biraz güldüm. "Geldiğini bile görmedi. İçeri girmek için bana verdiğin anahtarı kullandım, sonra arkasından gizlice yaklaştım ve kafasına vurdum."

"Bekle, bunu ne zaman yaptın?"

"Onu bulduğun gün. Düşmüş gibi gösterdim, ki düştü, ama bu benim yüzümdendi. Çünkü ona ben vurdum. Onu bayılttım ve yere düştü. Kendi yapmış gibi görünmesi için pozisyon verdim. Sanki yerde kaymış, kafasını tezgâha çarpmış ve kendini bayıltmış gibi. Sonra çamaşır sepetindeki giysileri etrafına saçtım ki düştüğünde sepet elinden fırlamış gibi görünsün."

Logan bana bakıyor, çenesi düşmüş. Dili tutulmuştu, onunla birlikte olmak için bu kadar çaba sarf ettiğim için şok olmuştu. Ben de ona

ona ilişkimizin benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyeceğim. Belki şimdi, sonunda anlayacaktır.

"ldüğünü sanmıştım," diyorum. "Ama emin olmak için etrafta dolaşmak istemedim, bu yüzden ayrıldım. Meraklı Edith'in beni senin evine girerken görmüş olabileceğinden endişelendim, ama görseydi şimdiye kadar bir şey söylerdi. Ve o gün beni görmüş olma ihtimaline karşı Avery'ye Edith'in aklını kaçırdığını söyledim, böylece söylediği hiçbir şeye inanmayacak." Logan'ın elini tuttum. "şimdi benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun? Birlikte olabilmemiz için neler yapabileceğimi?"

"Bunu onu bulduğum gün m yaptın?" diyor, sanki söylediğimi onaylıyormuş gibi. "Hastaneye gittiği gün."

"Evet. O sabah, öğleden hemen önce yaptım."

"Bu doğru olamaz." Elini benimkinden çekti. "Olamaz." "Ne demek istiyorsun? Ben oradaydım. Hangi gün olduğunu biliyorum."

"Seni biri mi aradı? Bir kadın mı? Avery'ye bunu yapmanı o mu söyledi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hangi kadın?"

"Kimse seni aramadı. Bunu kendi başına yaptın. Bana b u n u mu söylüyorsun?"

"Evet. Neden? Anlamıyorum."

"nemli değil. Unut gitsin." Nefesinin altında küfrederek, bir daire çizerek uzaklaşıyor.

"Logan, neler oluyor?"

Kapıya doğru koşar ve açar. "Gitmeni istiyorum. Hemen. Yapmam gereken bir şey var ve bekleyemez."

"Neymiş o? Ne yapman gerekiyor?"

"Rachel, yemin ederim, hemen gitmezsen güvenliği çağıracağım."

"Tamam, gidiyorum." Onu kapıda karşıladım ve gülümsedim.

"zgrm."

Bu gece gelmek istersen."

Ofisinden çıkarken gözlerini üzerimde hissediyorum. Benimle birlikte olmayı kabul etmedi ama edecek. Birlikte olabilmemiz için karısını öldürmeye çalıştığımı anladığında, onu ne kadar nemsediğimi, bizi ne kadar nemsediğimi anlayacak. Ve sonunda beni ne kadar sevdiğini itiraf edecek.

KIRKINCI BÖLÜM

PAIGE

Bugün o gün. Biraz daha bekleyecektim, hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için her şeyi kafamda birkaç kez daha oynayacaktım ama sabırsızlanmaya başladım. Artık bununla uğraşmak zorunda kalmamak için bu işi bitirmek istiyorum.

Avery'yi arıyorum, sesimin kulağa hoş gelmesi için gülümsüyorum.

"Paige?" Avery kısık bir ses tonuyla konuşuyor.

"Evet, benim. Neden bu kadar sessizsin? Yanınızda biri mi var?"

"Hayır, sadece gerginim," diyor sesini tekrar yükselterek

Normal. "Bir planın olana kadar konuşmayacağımızı sanıyordum."

"Bir planım var. Bu yüzden arıyorum."

"Oh, tamam. Planın nedir?"

"Sana telefonda söylemek istemiyorum. Gelebilir miyim?" "Buraya mı? Eve mi?"

"Evet. Logan'ın haberi olmaz. O ofiste. Az önce onu bir toplantıya girerken gördüm."

"Ya öğle yemeği için eve gelirse?" "Bunu yapar mı?"

"Hayır, ama gelebilir. Neden başka bir yere gitmiyoruz?"

"Orada yapmayı tercih ederim. Gözden kaçırmış olabileceğin başka bir fotoğraf ya da not olmadığından emin olmak için evi hızlıca aramak istiyorum. Sonra da planın üzerinden geçeceğiz."

"Evet, sanırım bu iyi olur." "Bu sabah nasıl geçti?"

"Ona artık seninle arkadaş olmadığımı söyledim ve o da bunu yutmuş görünüyordu."

"Güzel. Gördün mü? Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Çok gergindim. Anlayamadığına inanamıyorum. Saat kaçta burada olursun?"

"Birkaç dakika içinde çıkıyorum, yani muhtemelen öğlen gibi." Masamdan başımı kaldırdığımda Logan'ın koridordan aşağı indiğini ve doğruca kapıma yöneldiğini görüyorum. "Avery, gitmem gerek. Yakında görüşürüz. Hoşça kal."

Ofisimin kapısı açıldı ve Logan kapıyı arkasından çarparak içeri girdi.

"Konuşmamız gerek." Gözleri karanlık ve kısık, çenesi o kadar gergin ki kırılacakmış gibi duruyor.

"Şu anda konuşamam. Meşgulüm." Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak kapıya doğru gidiyorum.

Kolumu tuttu. "Cevaplara ihtiyacım var. Ben onları alana kadar gitmiyorsun."

"Bırak beni," diyorum, ona bakarak.

"Konuşana kadar olmaz."

"Bana dokunursan konuşmam. Şimdi bırak beni, yoksa çığlık atıp taciz davası açarım."

Burada çalışmak istememin nedenlerinden biri de buydu. Böylece Logan beni tehdit eder ya da şantaj yapmaya kalkarsa ona taciz davası açabilecektim. Bunu kanıtlayamasam bile, ona karşı dava açmak onun değerli itibarına zarar verirdi.

Logan kolumu bıraktı. "Bana yalan söyledin."

"Ne hakkında?" Sakinliğimi koruyarak söylüyorum. Avery'nin aksine ben sinirlenmem. Her durumda sakın kalabilmek için kendimi eğittim.

"Birini işe aldığını söyledin. O gün oraya gittiklerini söyledin. Ama az önce bunun doğru olmadığını öğrendim."

Tamam, şimdi gerilmeye başladım. Bunu nasıl bildi? Avery hafızasını geri mi kazandı? Olayın olduğu günü hatırlayıp Logan'a söyledi mi? O gün orada kimsenin olmadığını bilmesinin tek yolu bu. Kafasına hiç vurulmadığını çünkü bunu yapması için o adamı tutmadığımı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum kendimi sakın kalmaya zorlayarak.

"Beş dakika kadar önce bir kadın ofisime geldi ve o gün eve gidip Avery'nin kafasına bir tavayla vurduğunu ve bunun onu öldüreceğini umduğunu itiraf etti."

"İşe aldığım kişinin bir erkek olduğunu hiç söylemedim."

Logan bana doğru eğildi ve yüzüme doğru tısladı, "Onu sen işe almadın. Kimsenin onu aramadığını ya da ayarlamadığını söyledi. Kendi başına yapmış."

"Kimdi o kadın? Sana adını söyledi mi?"

"Rachel'dı. Yan dairede oturuyor. Onunla bir ilişkim vardı. Benimle birlikte olabilmek için Avery'den kurtulmak istedi." Bana ters ters baktı. "Yaptığı şeyin seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Ciddi mi bu? Bu nasıl mümkün olabilir? Bu kadının, Avery'yi öldürmesi için bir tetikçi göndermem gereken gün Avery'yi öldürmeye çalışmış olma ihtimali nedir?

"Yalan söylüyor," diyorum. "Sana olan hislerini kanıtlamak için büyük bir jest yaptığını düşünmeni istedi ve bu hikâyeyi uydurdu."

"Birini öldürmeye çalışmak büyük bir jest değildir," diye tersliyor.

"Deli bir insan için öyledir ve belli ki o da deli. Neden bu kadına bulaştın?"

"Çünkü hemen yan komşumuz. Kolay seks. Kimin umurunda? Mesele şu ki yalan söyledin. İş yapacağını söyledin ama yapmadın. Asıl soru, neden? Benden para koparmaya mı çalışıyorsun? Yoksa burada başka bir şey mi dönüyor?"

İçimi çektim. "Peki, tamam. Şöyle oldu. Adamım işi yapmak için oraya gitmiş ama oraya vardığında kadın çoktan yerde yatıyormuş. Öldüğünü düşünmüş ve oradan ayrılmış. Beni aradı ve yerde kayıp düşmüş gibi görüldüğünü söyledi. Size söylemedim çünkü parayı geri vermek istemedim. Neden vereyim ki? Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Adamı işe aldım ve parasını ödedim. Oraya vardığında kızın çoktan ölmüş olacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Ama ölmemişti."

"Onu orada bıraksaydın ölecekti."

"Yardım çağırmak zorundaydım. Sana söyledim, o yaşlı kadın beni izliyordu."

"Bu benim sorunum değil. Ama bir d a h a k i sefere işe yarayacak. Çünkü bunu ben yapacağım ve onun öldüğünden emin olacağım."

"Bana yalan söylediğini bildiğimden beri sana bir şey yapma konusunda güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Bunun yapılmasını istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü bugün olacak. Eğer iptal edeceksen, daha iyi-"

"Bugün mü?" diyor ve sesini alçaltmak için mücadele ettiğini söyleyebilirim. "Gerçekten bugün mü olacak?"

"Evet, eğer buradan çıkıp gitmeme izin verirsen."

"Bunu şimdi mi yapıyorsun?"

"Şimdi değil ama yakında. Bittiğinde sana mesaj atacağım. Mesajda işle ilgili bir şey olacak, toplantıya gelemeyeceğim gibi. Bu senin eve gidip onu bulman için bir işaret."

"Neden bu geceye kadar beklemeyeyim ki?"

"Çünkü onu başka birinin bulmasını istemiyorum. Yaşlı kadın komşun ya da yattığın deli kadın gibi."

"Onunla yatmıyorum. O iş bitti."

"İyi, her neyse. Şimdi buradan gider misin? Hemen öncesinde birlikte görülmemeliyiz-"

"Evet. Ben gidiyorum." Kapıdan çıkıp koridorda aceleyle ilerledi.

Çok yakındı. Ayaküstü düşünme konusunda iyiyimdir ama tetikçimin neden işi yapmadığını açıklamak için bir hikâye uydurmak zorunda kalacağımı beklemiyordum. Gerçekten de Avery'nin o gün düştüğünü düşünmüştüm, ki bu büyük bir tesadüftü, ama benim için harika oldu. Logan, tetikçinin onu yere serdiğini, paranın bende kaldığını ve Avery'nin iyi olduğunu varsaydı. Ama şimdi çılgın komşunun onu öldürmeye çalıştığı ortaya çıktı.

Eğer bunu yapmasaydı, işler çok daha farklı olabilirdi. Logan için yaptığım ilk plan işe yaramadı. Ve eğer işi yapmadığımı öğrenseydi, her şey dağılırdı. Yalan söylediğimi anlayacaktı ve ona karşı bir şansım daha olmayacaktı. Şimdi var. Umarım bu sefer işe yarar.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

AVERY

"Hey!" diye bağırdığını duyuyorum Edith'in çakıllı sesiyle. Sürgülü kapının önünde, içeri girmesi için bana el sallıyor.

Bunun için zamanım yok. Paige her an burada olabilir. Edith'in onu görmesini ve bir sürü soru sormasını istemiyorum.

"Merhaba Edith," diyorum kapıyı hafifçe aralayarak. "Şu anda konuşamam. Yapmam gereken bir şey var."

"Sadece bir dakika sürecek." Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Gerçekten de hayır cevabını kabul etmiyor. "Başını çarptığın gün, kocan hiç ziyaretçin olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır, o gün yalnızdım."

"Peki kimse gelmekle ilgili bir şey söylemedi mi? Kafanı vurmadan önce?"

"Edith, nereye varmaya çalışıyorsun?" Onu acele ettirmeye çalışarak soruyorum. Telefonunu kaldırdı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Uzun sürecek mi, çünkü ben-"

"Bahçemdeki yaratıkları izleyebileyim diye oğlumun koyduğu kameraları biliyor musun?"

"Evet."

"Görünüşe göre, hareket hissettiklerinde kayıt yapıyorlar. Videolara nasıl bakacağımı bilmiyordum, bu yüzden olduklarını unuttum."

Orada. Her neyse, dün gece oğlum buradaydı ve bana telefonuma yüklediği, içinde tüm videoların olduğu bu uygulamayı gösterdi." Telefonunu karıştırıyor. "Ben de onları inceliyordum ve bakın ne buldum."

Ortak arka bahçelerimizin bir videosunu gösteren telefonunu bana veriyor. Rachel ekranda garajıma açılan kapıda beliriyor. Kapının kilidini açmak için bir anahtar kullanıyor ve içeri giriyor.

"Rachel neden bizim garajımızdaydı?" Gördüklerime bir anlam veremediğim için Edith'e soruyorum.

"Sanırım senin haberin olmadan evine girmeye çalışıyordu. Başını incittiğin gün oldu bu. Saati kontrol et." Edith videonun üst kısmını işaret ederek kaydedildiği tarih ve saati gösteriyor. "Öğleden hemen önce. Düştüğün zaman değil mi?" Gözlerinin keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

"Emin değilim. Hatırlayamıyorum ama doktorlar beynimdeki kanama miktarına bakarak öğleden önce olduğunu tahmin ediyorlar."

"Şuna bak, birkaç dakika sonra çekilmiş." Edith başka bir video çekti. Rachel'in garajdaki aynı kapıdan çıktığını gösteriyor ama bu kez dışarı bakıyor, etrafta kimse var mı diye bakıyor, sonra gizlice kapıdan çıkıp kilitliyor ve evine geri dönüyor.

"Bu olay olmadan önce olmuş olmalı," diyorum. "Muhtemelen o gittikten hemen sonra düştüm."

"Ya da senin düşmanın nedeni o," diyor Edith, kaşları kalkarak. "Bunun bir kaza olmadığını hiç düşündün mü?"

"Kazaydı," diye ısrar ediyorum. "Logan bana o sabah gerçekten başımın döndüğünü söyledi. Başımın döndüğünü, dengemi kaybettiğimi ve düştüğümü söyledi."

"O ne olduğunu nereden bilebilir ki? Evde bile değildi." "O sabah nasıl hissettiğime dayanarak tahmin yürütüyor. Ve Beni bulduğunda, duruş şeklime bakarak, ayağım kaymış, başımı adaya çarpmış ve yere düşmüşüm gibi görüldüğümü söyledi."

"Öyleyse Rachel'in neden burada olduğunu açıkla," dedi Edith komplocu bir ses tonuyla. "Ve neden kimseye söylemediğini."

"Bilmiyorum. Ona sormak zorundayım."

"Sana gerçeği söylemeyecektir. Eğer iyi bir şey peşinde değilse."

"Ne demek istiyorsun?" Edith'e bakıyorum, başım dönüyor. "Rachel beni itti mi?"

"Ya da kafana vurdu. Kim bilir?" Edith mutfak adasına doğru yürüyor. "Kafanı buna çarpman için mükemmel bir açıda olman gerekir. Kendini bayıltmak için de oldukça sert vurman gerekirdi." Bana geri döndü. "Sanırım o yaptı. Bence Rachel buraya geldi, kafana vurdu ve seni ölüme terk etti."

"Edith, öyle bir şey olmadı," diyorum gülerek ama şimdi bir yanımda bunun mümkün olup olmadığını merak ediyor. Rachel'ın o gün, düştüğüm saate yakın bir zamanda burada olması ve bana hiç söylememiş olması çok tuhaf, kabul etmeliyim.

"Ne olduğunu nereden biliyorsun? Hatırlayamıyorsun." "Rachel neden beni öldürmek istesin ki?"

"Çünkü kocanla uğraşıyor."

"Bekle, ne? Bunu biliyor musun, yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"

Başka bir video çekti. "Gece olduğu için bu o kadar net değil ama yine de onu görebiliyorsun." Videoda benim evimden çıkıp Rachel'ın evine giden birini işaret ediyor. "Onu çok iyi göremiyorum ama kocan olduğunu tahmin ediyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Videoyu tekrar oynatıyorum. "Kim olduğunu görmek zor ama Logan olmalı. Bizim evden çıktı."

"Sabahın ikisinde. Sence gecenin o saatinde komşunun evinde ne yapıyor olabilir?"

Gözlerimi videodan ayırdım ve içimi çektim. "O ikisinin arasında bir şeyler olduğunu hissediyordum."

"Onu orada çok gördüm ama kocasını görmeye gittiğini sanıyordum." Videoyu işaret ediyor. "Sanırım sabahın ikisinde Connor'la golf konuşmaya gitmiyordu."

"Hayır, muhtemelen konuşmayacaktı," diye mırıldandım. "Başka videolar da var mı?"

"Benim gördüğüm en az üç tane. Hepsine bakmadım ama gördüklerimin hepsi gece yarısındaydı."

"Yani bu bir süredir devam ediyor," diyorum, ne zaman başladığını merak ederek.

"Tahminimce onu kendisi için istiyordu ama önce senden kurtulması gerektiğine karar verdi."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Rachel bir katil değil."

"Doğru motivasyona sahip herkes katil olabilir. Şu suç programlarını izlemiyor musun? Neredeyse her bölümde kıskanç bir metres karısının peşine düşüyor. Bu her zaman olur."

"Tamam ama olan bu değil. Rachel bunu yapmaz. Biz arkadaşız."

"O kadın senin arkadaşın değil." Edith'in ses tonu bu konuda ne kadar net olduğunu gösteriyor. "O sahte. Kocanla oynadığını anlamayasın diye seni yanıltmak için arkadaş rolü yapıyor."

Kapı çaldı. Paige olmalı.

"Edith, gitmem gerek. Bana o videoları gönderebilir misin?"

"Elbette, ama oğlumdan yardım istemek zorundayım. Teknik konularda iyi değilim."

Kapı zili tekrar çaldı. "Ona bakmam lazım."

"Evet, gidiyorum," der ve sürgüye geri döner. "Kapıdaki Rachel'sa sakın cevap verme!"

"Açmam. Hoşça kal." Sürgüyü kapatıp kilitledikten sonra ön kapıya koşuyorum. Paige'e, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyerek onu içeri alıyorum. "Komşum buradaydı ve bir türlü gitmedi."

"Ne komşusu?" Paige sordu.

"Arkamda oturan yaşlı kadın. Bana yan komşumuz Rachel'ın videolarını gösterdi ve o da- şey, bu konuya girmeme gerek yok. Endişelenmemiz gereken başka şeyler var."

"Hayır, söyle bana. Ne videoları?"

Neden umursuyor ki? Rachel'ı tanımıyor bile. Videoları sormasından biraz şüpheleniyorum ama muhtemelen Edith beni böyle düşündürüyor. Rachel hakkındaki şüpheleri yüzünden kimseye güvenemeyeceğimi düşünüyorum, Paige'e bile.

"Rachel'ın düştüğüm gün garajıma girdiğini gösterdiler. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama şu anda bunun için endişelenmem. Logan hakkında konuşmamız gerek. Aklına gelen plan nedir?"

"Bu konuda. Aslında bir planım yok."

"Anlamıyorum. Dedin ki-"

"Avery, sana bir Őey söylemem gerekiyor," diyor, yűzű űlűmcűl bir ciddiyetle. "Ve bana inanmanı istiyorum, yoksa bu iŐ yűrűmez."

"Sana ne konuda inanacađım?" Ondan uzaklaŐarak soruyorum. Bu konuda ve Paige hakkında iŐimde kűtű bir his var.

Eğer bir planı yoksa, burada ne işi var?

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AVERY

Paige'in anlattıkları kulağa kurgu ya da Edith'in bahsettiği suç programlarından biri gibi geliyor.

Kocam beni öldürmesi için Paige'i mi tuttu?

Ama sonra Rachel ortaya çıkıp beni öldürmeye mi çalıştı?

"Bunu anlamıyorum," diyorum yerde volta atarken, başım ağrıyor, midem düğümleniyor. "Neden herkes ölmemi istiyor?"

"Rachel Logan'ı istiyor," diyor Paige. "Ve senden boşanmayacağı için seni öldürmeye çalışmak zorunda kaldı."

"Ama Logan neden benden boşanmıyor? Eğer mutlu değilse, boşanabiliriz. Beni öldürmek zorunda değil."

"Hasta karısından boşanamaz. Bunu biliyorsun, Avery. Bunun ne kadar kötü görüneceğini düşün. Bu onun imajını mahveder." Gözlerini deviriyor. "O tam bir sahtekâr. En son ne zaman birine gerçekten yardım etti?"

"Ondan boşanabilirdim. O zaman beni suçlayabilirdi. Onu terk ettiğimi söylerdi."

"Yine de kötü görünürdü, çünkü onu neden terk edesin ki? İnsanlar onun ne yaptığını merak ederdi. Neden onunla kalmadığını. Dedikodular başlardı ve insanlar her zaman gerçekler yerine dedikodulara inanırdı."

"Yani Logan'ın çözümü beni öldürmektir," diye mırıldanıyorum, beni sevdiğini iddia eden kocamın ölmemi istemesi ve bu dileğini gerçekleştirmesi için birini tutması beni hâlâ şok ediyor.

"Bunu asla yapmayacaktım," diyor Paige. "Bunu yapmayı hiç düşünmedim bile."

"Ama bunu daha önce yaptın mı?" Ben soruyorum. "Sen-"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Bazı kötü şeyler yaptım ama O değil. Ben hiç kimseyi öldürmedim. Logan hapiste yattığım için bunu yapacağımı düşündü."

Rahatlayarak iç çektim. "Tamam, güzel. Yani, yapacağını düşünmemiştim ama-"

"Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum. İnsanlar hapse girdiğim için hakkımda her türlü şeyi düşünüyorlar ama sana söz veriyorum Avery, ben artık öyle biri değilim. Gerçekten hayatımı değiştirmeye çalışıyorum. Ve yemin ederim, Logan'ın teklifini kabul etmeyi bir an bile düşünmedim. Bunu yapmamı istediğinde, hemen eski şartlı tahliye memurumu aradım ve o da beni Logan'ı yakalamama yardım eden dedektif Chad'e bağladı. Güven bana. Bundan kurtulmasına imkân yok."

"Gerçekten onu tutuklayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Benden seni öldürmemi isterken kaydettim. Tüm konuşmayı ve dışarıdaydık, kamuya açık bir alandaydık, yani hepsi yasal. Onu kaydetmek için rızasına ihtiyacım yoktu."

"Peki sana verdiğim fotoğraflar Chad'de mi?" diye sordum.

"Evet, ve notlar. Kayıt da onda. Bunun onu tutuklamak için yeterli olduğunu söyledi ama bana göre tutuklama yeterli değil. O pisliğin hapse atılmasını istiyorum, bu yüzden bu işi sonuna kadar götürüyoruz. Logan'ın bu işten vazgeçmek için son bir şansı var ama vazgeçmeyecek, bu da senin ölmeni istediğini kanıtlayacak."

"Ya buraya polisten önce gelirse?"

"Gelmeyecek. Önce Chad'e mesaj atıp polisleri göndermesini söyleyeceğim. Sonra Logan'a mesaj atarım. İşin bittiğini düşünecek, bu da onun eve gelip plandaki kendi payına düşeni yapması için bir işaret olacak."

"Yani yardım çağıracak ve öldüğüm için şok olmuş gibi davranacak."

"Evet, aynen öyle. Gözyaşlarına boğulacak ve seni ne kadar çok sevdiğini, hayatının sensiz aynı olmayacağını falan f i l a n söyleyecek."

"Peki ya Rachel?" Tüm bunları düşünmeye çalışırken derin bir nefes alarak soruyorum.

"Polisler o gün sana vurduğunu kanıtlamayacaklar ama evine gizlice girerken çekilmiş videosu var ve Logan'ın bana seni öldürmeye çalıştığını itiraf ettiğini söylediğine tanıklık edebilirim. Logan da daha kısa bir ceza karşılığında onun aleyhine tanıklık edebilir." Paige saati kontrol eder. "Acele etmeliyiz. Logan'a yakında olacağını söyledim. Benden bir mesaj bekliyor olacak."

"Peki sırada ne var?"

"Kanıt saklamış olabileceğin başka bir yer var mı? Hatırlayamadığınızı biliyorum ama kontrol etmediğin ve bir şeyler saklamış olabileceğin herhangi bir yer aklına geliyor mu?"

"Hayır, ama istersen etrafa bakabilirsin."

Paige yatak odasına yöneldi. Onu takip ediyorum ve şifonyere baktığını görüyorum.

"Ben zaten her çekmeceye baktım," diyorum ona. "Ve oraya fotoğraf yapıştırmadığımdan emin olmak için her birinin altını kontrol ettim."

"Peki ya bu?" Şifonyerin üstündeki mücevher kutusunu gösteriyor.

"İçine baktım. Hiçbir şey bulamadım."

Paige mücevher kutusunu alıp yatağın yanına getiriyor ve içinden bir şeyler çıkarmaya başlıyor.

"Sana söyledim, zaten içine baktım."

"Ama her şeyin içine baktın mı?" diye sorar, bir küpe kutusunu açarak.

"Evet, içindeki her şeyi kontrol ettim."

Mücevher kutusundaki bir kartonu kaldırıyor ve arkasında katlanmış bir kağıt parçası var. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum." Kağıdı ondan alıyorum ve dikkatlice açıyorum. Yazdığım başka bir not, iki tarafı da kaplı. Çabucak okudum.

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, hayır, hayır."

"Ne?" Paige söyledi. "Ne yazıyor? Ne yazıyor?"

"Kardeşimi öldürdü. Logan onu öldürdü." Notu tutuyorum. "Yaptığını itiraf etti. Ben yazdım."

"Kardeşinin bir yangında öldüğünü sanıyordum."

"Öldü ama Logan bunu ayarladı. O gün oradaydı. Kardeşimin ölmesini istedi."

"Neden polise söylemedin?"

"Notta, eğer birine söylersem Mia'ya -kız kardeşime- zarar vermekle tehdit ettiği yazıyordu." Paige'e baktım. "John'u öldürdü, şimdi de beni öldürmeye çalışıyor."

"Öldürmeyecek. Chad'e mesaj atıyorum." Telefonunu çıkardı. "Bu işi bitiriyoruz."

Bir ses duydum. "Neydi o?"

"Ne?" diyor mesajı gönderirken. "Ben bir şey duymadım." "Avery?" diye bağıyor bir ses.

"Ben Logan!" Paige'in kolunu tutarak fısıldıyorum. "Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum. Burada bekle. Onunla ben ilgilenirim." "Ama ya o-"

"Yere uzan. Buraya gelirse diye ölü taklidi yapmalısın."

"Avery!" Logan bağıyor. "Neredesin?"

Paige kapıyı arkasından kapatarak hızla yatak odasından çıkar.

"Logan," dediğini duyuyorum Paige'in, "burada ne yapıyorsun? Sana mesaj atana kadar beklemeni söylemiştim."

"Bu işi halledeceğine güvenmedim."

"Evet, artık bitti," diye karşılık veriyor. "Ama burada olmamalıydın. Kendini onun ölüm saatinde buraya koydun."

Paige bana ölü taklidi yapmamı söyledi ama bunu yapamam. Logan'la yüzleşmek zorundayım. Ona John'a ne yaptığını ve bana ne yapmaya çalıştığını bildiğimi söylemeliyim. Muhtemelen aptalca bir hareket ama Logan ne yapacak? Kaçmaya mı çalışacak? Polisler her an burada olabilir.

"Gerçekten öldü mü?" Ben yatak odasından gizlice çıkarken Logan soruyor. "Emin misin?"

"Evet," diyor Paige. "Kontrol ettim. Ölmüş."

Paige ve Logan mutfaktalar. Ayak seslerimi duymamalarını umarak yavaşça oraya doğru yürüyorum.

"Kendim görmek istiyorum," diyor Logan. "Nerede o?"

"Tam burada," diyorum mutfağa girerken. Doğrudan Logan'a bakıyorum. "Sürpriz."

Gözleri Paige ve benim aramda gidip geliyor. "Ne haltlar dönüyor? Neden o-"

"Bitti, Logan," diyor Paige. "Onu asla öldürmeyecektim."

"Biliyordum," diyor. "Bunu yapamayacağını biliyordum. Başından beri kendim yapmalıydım."

Arkasına uzanıp bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

"Logan, lütfen, indir onu," diyorum silaha bakarak. "Onu nereden buldun ki?"

"Arkadaşın Paige'den. Sokaktaki bir hayduttan almış. Onun gibi insanlar silah almak için oraya gider."

"Yalan söylüyor," dedi bana bakarak. "O benim değil."

"Ama polis öyle olduğuna inanacaktır," diyor Logan. "Suçlular silahları sokaktan alır. Suçlu olan sensin Paige, ben değil. Karımı kontrol etmek için eve geldim ve onu senin vurduğunu gördüm."

"Polis sana inanmaz," diyorum. "Onlar-"

"Avery, dur," diyor Paige, gözleri Logan'ın üzerinde. "O haklı. Polisler silahın benim olduğunu düşünecek. Sabıkam var. Daha önce hapis yattım. Bunu ben yapmışım gibi gösterecek."

Logan'a baktım. "Yapma bunu. Yapmana gerek yok. Boşanabiliriz. Ben sessiz kalacağım. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim."

"Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Silahı bana doğrulttu. "Logan, lütfen. Yapma-"

Bir el ateş ediliyor ve geri çekiliyorum, tam o sırada Paige'in beni sertçe yere çektiğini hissediyorum.

"Yerde kal," diye fısıldıyor.

"Ne oldu?" Hiç acı hissetmediğimi fark ederek söylüyorum. "Iskaladı mı?"

"Seni vurmadı. Biri onu vurdu." "Ne? Emin misin?"

"Evet. Ateş pencereden geldi. Tekrar ateş edebilirler, o yüzden yerde kal."

"Polisler olmalı." "Ya da Rachel."

Ne? Rachel neden Logan'ı vursun ki? Yoksa bana nişan alıp yanlışlıkla Logan'ı mı vurdu?

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, diğer odadan yüksek sesler geliyor.

"Polis!" diye bağılıyor bir adam.

"Buradayım!" Paige de bağılıyor.

İki iri yarı polis memuru belirip Paige ve bana doğru koşmaya başlayınca içim rahatlıyor.

"İkinizden biri yaralı mı?" diye sordu içlerinden biri.

"Hayır, biz iyiyiz." Bana yardım etmek için elini uzatırken yavaşça ayağa kalkıyorum.

Başka bir memur ortadaki adanın etrafından dolaşarak Logan'ın yanına gidiyor. "Bu vurulmuş," diyor. "Tıbbi yardıma ihtiyacı olacak."

"Yaşıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet, ama baygın," diyor memur. "Ve çok kan kaybediyor." Telsizini açıp yardım çağırıyor.

"Onu kim vurdu?" Paige sorar.

Yanındaki memur lavabonun arkasındaki pencereyi işaret ediyor. "Bir kadındı. Adamlarımız onu yakaladı. Onu içeri alacaklar."

Pencereden dışarıyı görebilmek için hareket ediyorum. İki memur Edith'i kelepçeliyor, Edith onlara bağılıyor ve kelepçelere karşı mücadele ediyor.

"Edith mi?" Şok olmuş bir şekilde söylüyorum.

"Edith Logan'ı mı vurdu?" "Bunu neden yapsın ki?"

Paige soruyor.

"Pencereden bizi izliyordu ve silahı olduğunu gördü herhalde." Memura döndüm. "Onu tutuklayamazsınız. Beni kurtarmak için Logan'ı vurdu."

"Sebebi ne olursa olsun, kadın bir adamı vurdu," diyor. "Onu içeri almak zorundayız."

"Peki ya Rachel?" diye sordum. "Yandaki kadın mı? Beni öldürmeye çalıştı. İtiraf etti. Onu tutuklamalısınız."

Paige memura, "Chad'e ondan bahsettim bile," diyor.

"Chad'le birlikte çalışan sen misin?"

"Evet. Rachel'ı tutuklamak için elimizde yeterli kanıt olmadığını söyledim ama şimdi Avery bir video olduğunu söylüyor."

"Edith'te var," diyorum. "Bana gönderecekti." Evin dışında sirenler çalışıyor.

"Ambulans geldi," diye anons ediyor başka bir memur, mutfağa girerek.

Birkaç dakika sonra sağlık görevlileri Logan'ı alıp götürdüler. Paige ve ben polis karakoluna getirildik. Onlara olanları anlattık ama çoğunlukla Paige konuştu. Ben konuşmakta hatta dinlemekte bile zorlanıyorum. Şoktayım, sanki bu gerçek olamazmış gibi hissediyorum, sanki gerçekten olmamış gibi. Ama oldu.

Logan beni öldürmeye çalıştı. Hasta bir karısı olmasından bıkmıştı. Beni önemsiyormuş gibi davranmaktan bıkmıştı. Sevecen bir koca gibi davranmaktan. Bu yüzden benden kurtulmaya karar verdi. Boşanma bir seçenek değildi. Ölmemi istiyordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVERY

"Gerginim," diyorum Paige'e. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." "Elbette yapabilirsin. Sadece konuşacaksın."

"Üç yüz kadının olduğu bir odaya."

"Sadece benimle konuşuyormuş gibi yap."

"Bu şekilde işe yarayacağını sanmıyorum." Balo salonuna dönüp bakıyorum. Her masa doluydu. Paige bu etkinliğin biletlerinin saatler içinde tükendiğini söyledi. Görünüşe göre herkes hikâyemi dinlemek istiyor. Paylaşmaktan çekinmiyorum ama bir oda dolusu insana konuşacağım için gerginim.

Telefonum bir mesajla beni uyarıyor. Mia'dan geldiğini görünce gülümsedim.

Mesajda şöyle yazıyordu:

Bugün orada olamayacağım için üzgünüm. Ama harika olacağını biliyorum!

Ben de cevap yazıyorum.

Bilmiyorum. Çok gerginim.

Gergin olma. Bunu başarabilirsin! Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum!

Gözlerimi siliyorum, sözleri beni ağlatıyor.

Ben de seni
seviyorum.

"O senin kız kardeşin miydi?" Telefonumu yere koyarken Paige sordu. "Evet, burada olamadığı için kendini kötü hissediyor."

"Ama yine de ziyaret etmeyi planlıyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Birkaç hafta içinde burada olacak. Sabırsızlanıyorum! Şimdiden yapacağımız şeyleri planlıyorum."

"Hemen döneceğim," diyor Paige, ayağa kalkarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Çekilişi kapatmalarını söylemeye. Çekilişi senin konuşmandan hemen sonra yapacağız."

Bugünkü etkinlik, tacizci kocalarından ve partnerlerinden kaçan ve hayatlarını yeniden kurmaya çalışan kadınlar için para toplamak amacıyla düzenleniyor. Toplanan para, bazıları barınma, bazıları giysi ve bazıları da ücretsiz çocuk bakımı sağlayan bölgedeki çeşitli hayır kurumlarına aktarılacak. Paige etkinliğin planlanmasına yardım etti ve her şeyin yapıldığından emin olmak için koşturup duruyor.

"Biraz su iç," diyor Edith banyodan dönerken. Yanımda oturuyor. "Gergin olduğunda boğazın kurur."

Bardağımı elime alıp biraz su içiyorum. "Boğazım hâlâ kuru. Ve hâlâ gerginim."

"Neden?" Etrafına bakınıyor. "Bu insanların hiçbiri sözlerinin tökezlemesini umursamıyor. Sadece hikâyeni dinlemek istiyorlar."

"Biliyorum ama yine de berbat etmek istemiyorum."

Logan beni öldürmeye çalıştığından beri altı ay geçti. Cinayete teşebbüsle suçlandı ama yarası nedeniyle hemen hapse girmedi. Kurşun sırtını ve göğsünü delip geçmiş ve birkaç ameliyat geçirmesine neden olmuştu. Haftalarca hastanede kaldı. Kimse onu görmeye gitmedi. Ne bir kart, ne bir çiçek, ne de bir iyi dilek aldı. Mükemmel imajı yerle bir oldu. Kimse onunla ilişkilendirilmek bile istemedi.

Sadece beni öldürmeye çalıştığı için değil, yaptığı diğer şeyler yüzünden de. Yıllarca devam eden tacizler. Sonunda hatırladım. Beynimin benden saklamaya çalıştığı anıların kilidini açmak, biraz hipnoz da içeren aylar süren bir terapi gerektirdi. Nörolog haklıydı. Beynimdeki hasar değildi

hafıza kaybıma neden oldu. Yaşadığım tüm travmalardı. Kardeşimi kaybetmek. Logan'ın onun ölümündeki rolünü öğrenmek. Zihinsel istismar, fiziksel istismar, tehditler ve akıl oyunları. Zihnim tüm bu anıları ben onlara tekrar erişene kadar sakladı.

Doktorlarım yaşadıklarımın yarattığı stresin otoimmün hastalığıma neden olduğunu düşünüyor. Sağlığımın normale dönmesini ancak bu şekilde açıklayabiliyorlar. Hafızamı kaybettiğimde semptomlarım iyileşti ve şimdi Logan'ın hayatımdan çıkmasıyla sağlığım harika. Baş ağrılarım geçti, artık eklem ağrılarım yok ve her zamankinden daha fazla enerjim var. Bu gerçekten ironik. Logan hasta olduğum için beni öldürmeye çalıştı ama hastalığımın sebebi oydu.

Tutuklandığından beri Logan'la konuşmadım ve konuşmayı da düşünmüyorum. Onu görmek ya da onunla konuşmak gibi bir isteğim yok. Duruşması bu yılın sonlarına doğru. Umarım suçlu bulunur ve çok uzun bir süre hapistе kalır. John'a yaptıklarından dolayı suçlanmasını istiyordum ama ne yazık ki yaptıklarını kanıtlayacak hiçbir delil yok. Onun sözüne karşı benimki. Orada olup yaptıklarına şahit olmadım.

Rachel'in duruşması da yaklaşıyor. Logan vurulduktan birkaç gün sonra tutuklanmıştı. Paige'in beklediği gibi, Logan polislere Rachel'in bana yaptıklarını anlattı, kendi davasına yarayacağını umuyordu. Sonra Edith, Rachel'in beni öldürmeye çalıştığı gün evimde olduğunu gösteren videoyu teslim etti. Polisler videoyu Rachel'a gösterdiler ve Rachel yıkılıp itiraf etti.

Edith'e gelince, Logan'ı sadece beni kurtarmak için vurduğuna karar verildi. Polise o gün bahçede çalıştığını, bir kargaşa duyduğunu, mutfak pencereinden baktığını ve Logan'ın elinde bir silahla bana nişan aldığını gördüğünü söyledi. Evine koştu, yasal olarak sahip olduğu silahı aldı ve onu vurdu. Onu öldürmek gibi bir niyeti olmadığını söyledi ama ben içten içe öyle olduğunu düşünüyorum. Onunla tanıştığı günden beri ondan nefret ediyordu. Birinin kötü olduğunu hemen anlayabilen insanlardan biriydi. Onu hiç kandıramadı.

"Daha sonra bir şeyler içmeye gidecek miyiz?" Edith'e söyledim. "Çünkü bundan sonra bir tane içebilirim."

"Beni şu şarap barlarından birine götürmediğin sürece," diyor Edith. "Bira satan bir yer olmalı."

"Bira olmalı. Anladım." Ona gülümsüyorum.

Edith benim için bir anne gibi oldu. Bira içmeyen, ot yetiştirmeyen ve kesinlikle silahı olmayan gerçek anneme hiç benzemiyor. Ama Edith beni annem gibi önemsiyor. Her zaman nasıl olduğumu soruyor, beni kontrol ediyor, bana göz kulak oluyor. Bana herkesin minnettar olacağı türden gerçek bir nezaketle davranıyor.

"Paige'in bizimle gelmesinin bir sakıncası var mı?" Birkaç dakika sonra beni takdim edecek olan kadınla konuşmak için sahneye doğru koşarken onu izleyerek soruyorum.

"Gelmek zorunda mı?" Edith öyle diyor. "Sadece ikimiz oluruz diye umuyordum." Edith'e dönüyorum. "Paige'den hoşlanmıyor musun?"

"Ona güvenmiyorum. O kızın başının ne kadar belaya girdiğini biliyor musun?"

Kaç kez tutuklandı?"

"Bu uzun zaman önceydi. Artık öyle biri değil."

"Sana böyle söylüyor ama ona gerçekten inanıyor musun?"

"Evet. Toplum için yaptıklarını düşünün, bu etkinliğin düzenlenmesine yardım etmesi gibi. Ve beni Logan'dan kurtardı. Onun parasını alıp beni öldürebilirdi ama yapmadı."

"Ona hâlâ güvenmiyorum," diye mırıldandı Edith, Paige'in sahnede dolaşmasını izlerken.

"Biliyorsun, insanlar değişebilir. Geçmişleri geleceklerini belirlemek zorunda değildir."

"Evet, ama kötü tohum kötü tohumdur. Ona istediğiniz kadar güneş, su ve gübre verebilirsiniz. Ama bu kötü bir tohumu iyiye çevirmez."

"Belki, ama Paige öyle biri değil. O gerçekten hayatını değiştirdi. O artık iyi bir tohum Edith," diyorum gülümseyerek.

Paige sahneden ayrılıyor ve masada bana doğru geliyor. "Tamam, senin için hazırlar."

"Evet, ama ben değilim," diyorum, ayağa kalkıyorum, kalbim aniden hızlanıyor, avuçlarım terliyor.

"Sakin ol. Harika olacaksın!"

Bu benim en büyük korkularımdan biri. Seyirci önünde konuşmak. Bir yıl önce, bir dinleyici topluluğunun önüne çıkacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

bir grup kadınla evliliğim hakkında konuştum. Ama hikâyem benim gibi kapana kısılmış hissedenden birine yardımcı olacaksa, bunu yapacağım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAIGE

"Harikaydın!" Avery'ye konuşmasının ardından masada ona katıldığımı söylüyorum. "Ciddi misin? Yoksa bunu sadece kibarlık olsun diye mi söylüyorsun?"

"Ciddiyim. Harikaydın. Bugünden sonra her türlü konuşma işini alacaksın. İnsanlar her sözünü dinliyordu. Telefonuna bakan tek bir kişi bile görmedim."

"Çünkü bu çok çılgın bir hikâye. Konuşma becerilerimden çok bununla ilgili."

"Kendini aşağılamayı bırak. Orada harikaydın. Gerçekten. Bir kere bile kelimelerin tökezlemedi."

"Birkaç kez takıldım."

"Kimse fark etmedi bile."

Avery için üzülüyorum. Logan onu gerçekten mahvetti. Yıllarca süren tacizleri kendine güvenini yok etti. Yeterince iyi değilmiş gibi hissetmesine neden oldu. Bugün harika bir iş çıkardığını söylediğimde yalan söylemiyordum. Gerçekten yaptı ama buna inanmıyor. Logan'ın tacizinden kurtulması ve kendini onun gördüğü gibi değil de gerçekte olduğu gibi görmesi yıllar alacak.

"Bittiği için mutluyum," diyor Avery. "Hey, Edith ve ben daha sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkacağız. Sen de gelmek ister misin?"

"Gelemem. Yapmam gereken bazı işler var." Başımı çevirdiğimde Carl'ın hademe üniformasıyla balo salonuna girdiğini görüyorum. "I

gidip temizlik yapan çocuklarla konuşmam gerek. Sonra görüşürüz."

"Tamam, güle güle!" Ben çıkarken Avery gülümsüyor. Umarım bugün yaptığı şey için kendisiyle gurur duyuyordur. Oraya çıkıp bir oda dolusu yabancıya hikâyeni anlatmak büyük cesaret ister.

"Hey," diyorum Carl'a, balo salonunun arka tarafında yanına giderek.

Salon hâlâ çoğunlukla doluydu ama birkaç kişi ayrılmaya başlamıştı. "Bu o mu?" diyor Avery'ye bakarak.

"Evet, bu o."

Bugünlerde Avery'yi gördüğümde gülümsemeden edemiyorum. Logan'dan kurtulduğu için artık çok daha mutlu.

"Altın kuralı çiğnedin," diyor Carl.

"Planladığım bir şey değildi. Parayı aldım. İş ayarladım. Sadece bitiremedim. Avery iyi bir insan. Logan'ın aksine, o gerçekten insanlara yardım etmek istiyor. Bunu onunla ilk tanıştığım anda anlamıştım. Başka biri olsaydı, yapmana izin verirdim. Ama Avery farklıydı. Onu kurtarma ihtiyacı hissettim."

Logan karısını öldürmem için beni ilk kez tuttuğunda, bunu gerçekten yapacaktım. Şey, ben değil. Bunu yapması için Carl'ı tuttum. Bunu sadece başka bir iş olarak gördüm. Para kazanmanın bir yolu. Ama sonra o komite toplantısında Avery ile tanıştım. Logan'ın onu taciz ettiğini hemen anladım ve karşı koyacak gücü olmadığını da biliyordum. O zamana kadar Logan'ı da tanıyordum ve kendinden başka kimseyi umursamadığını biliyordum. Yaptığı tüm hayır işleri sadece kendini iyi göstermek ve insanların ona oy vermesini sağlamak içindi. Ona katlanamıyordum ve istediğini elde etmesini istemiyordum.

Bu yüzden suikastı iptal ettim. Carl'a o gün Avery'nin evine gitmemesini söyledim. Logan'a nasıl bir bahane vereceğimi bulamamıştım ama sonra bulmama gerek kalmadı. Eve geldi, Avery'yi yerde buldu ve işi benim yaptığımı sandı. Ölmediği için kızgındı ama ona söylediğim gibi, yardım çağırmak yerine onu orada bıraksaydı ölmüş olacaktı. Onu, hayatta kalmasının benim değil, onun suçu olduğuna ikna ettim.

Tekrar denememi istediğinde, bunu onu alaşağı etmek için bir şans olarak gördüm. Chad ile bağlantı kurdum ve Logan'ın benden ne yapmamı istediğini söyledim. Bu ilk sefermiş, diğer sefer hiç olmamış gibi davrandım. Onu tuzağa düşüreceklerimizden emin değildim ama her şey mükemmel gitti. İçimden bir ses Logan'ın uzun bir süre kilit altında kalacağını söylüyor.

Carl beni dürterek, "Gittikçe yumuşuyorsun," dedi. "Bunu yapmaya devam etmek istiyorsan böyle davranamazsın."

"Sanki ben bunu bilmiyor muyum?" Ona bakıyorum. "Bir kere oldu. Ve bu yüzden polisler artık onların tarafında olduğumu düşünüyor."

"Seni bir suikast yaparken yakalayana kadar," diyor kısı kıs gülerek. "Eğer eneni kapatmazsan suç senin olacak."

"Peki benim için neyin var? İş nedir?"

Avery'nin masadan kalkışını izliyorum. Gitmeye hazırlanıyor.

"Sana sonra anlatırım," diyorum Carl'a. "Gidip ona veda etmek istiyorum." "Softie," diyor.

Arkamı dönüyorum ve ona kötü kötü bakıyorum.

Yumuşamıyorum. Hâlâ bir sürü kötü şey yapıyorum. Daha geçen hafta bir adam öldürdüm, ama bunu hak etmişti. Mirasını alabilmek için kendi annesini ldrmşti. Kız kardeşi beni tuttu ve ben de hiç pişmanlık duymadan işi yaptım.

Yani evet, hala kanunun yanlış tarafındayım, ama iyi bir şekilde. Sadece ölmeyi hak eden insanları ldryorum. Ya da ben öyle görüyorum. Peki ya Avery bilseydi? Sanırım o da aynı fikirde olurdu.

INKUBATOR NEWSLETTER

Umarız *Seni Ölümüne Seviyorum*'u beğenmişsinizdir. Bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağını öğrenmek için [Inkubator bültenine](#) (Rowen'in yayıncısı) kaydolun. Ayrıca diğer harika gizem, gerilim ve gerilim kitaplarımızdan haberdar olacak ve özel tekliflerden haberdar olacaksınız.

Şu adresten kaydolun bit.ly/3A6XdAi

ABOUT THE AUTHOR

Rowen Chambers, gece geç saatlere kadar okumanızı sağlayacak beklenmedik sürprizlerle dolu sürükleyici psikolojik gerilim romanları yazıyor. Hikyeleri, karanlık ve çoğu zaman ölümcül bir hal alan, görünüşte normal hayatları olan sıradan karakterleri içeriyor.

Rowen Orta Batı'da yaşıyor ve boş zamanlarını okuyarak, açık havanın tadını çıkararak ve bir sonraki şok edici gerilimi için fikirler hayal ederek geçiriyor.

Seni lmne Seviyorum'u beğendiniz mi? Lütfen diğer okuyucuların kitabı keşfetmesine yardımcı olmak için bir yorum bırakmayı düşünün.

[Yorum Bırakın](#)

Rowen Chambers'ı web sitesinde ziyaret edin:

<https://rowenchambers.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

